

САНДРА БРАУН СЪНУВАМ ТВОИТЕ НОЩИ

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Стафидите, помисли си Син МакКол, всъщност имат отвратителен вид.

— Брендън, моля те.

— Искам така да си ги правя, мамо, щото мога да ги гледам по хубаво.

Син поклати глава и въздъхна примирено. Майка ѝ тъкмо влизаше в светлата кухня и чу въздишката.

— Какво става? Какво пак се мръщиш, Синтия? — попита Ладония, запъти се право към кафеварката и си наля кафе.

— Внукът ти вади стафидите от попарата си и ги подрежда по ръба на купата.

— Колко е изобретателен!

Син отправи гневен поглед първо към майка си, а после и към капките мляко, образувани под всяка извадена стафидка.

— Опитвам се да му направя забележка, мамо, а не да насърчавам изобретателността му.

— Ти тази сутрин да не си станала с гърба нагоре? Пак ли?

Паузата между двата въпроса съвсем не бе случайна. По този фин начин Ладония Патерсън искаше да намекне, че мрачните настроения на дъщеря ѝ се повтарят с твърде неприятна честота.

Син се престори, че не е доловила намека и започна да попива млякото със салфетка.

— Изяж си и препечената филийка, Брендън.

— Мога ли да си я отнеса в кабинета и да я ям, докато гледам Улица Сезам?

— Да.

— Не.

Двата противоположни отговора бяха произнесени в забележителен унисон.

— Майко, знаеш че съм му казвала...

— Искам да си поговорим малко, Синтия. Насаме.

Ладония помогна на четиригодишния Брендън да стане от стола и уви препечената му филийка в салфетка.

— Гледай да няма трохи.

Потупвайки го по дупето, тя го изведе през вратата, върна се и застана войнствено срещу дъщеря си. Обаче Син първа откри огъня.

— Тия постоянни намеци, когато се опитвам да възпитавам Брендън, трябва да спрат, майко.

— Не искам да говорим за това.

Ладония — стройна, привлекателна и освежена от току-що взетия душ — зае позиция от другата страна на масата.

Син с неохота се подготви за неизбежната родителска атака, защото усети приближаването ѝ точно така, както усещаше и миризмата на кафе в момента. Погледна бегло часовника си.

— Трябва да тръгвам или ще закъснея за работа.

— Седни.

— Не искам да започвам деня с караници.

— Седни — повтори Ладония спокойно и Син се отпусна на стола. — Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

— Това не си ти, Синтия — започна Ладония, след като се настани срещу дъщеря си с нова чаша кафе в ръка. — Пренапрегната си, избухлива, понякога си неадекватна, губиш търпение с Брендън. Ако не знаех за какво става въпрос, щях да си помисля, че си бременна.

Синтия завъртя очи към тавана.

— За това поне можеш да бъдеш спокойна.

— Но какво става с чувството ти за хумор? Какво става с теб напоследък?

— Нищо.

— Добре, аз ще ти кажа.

— Така си и мислех.

— Не ми се прави на много умна! — закани ѝ се Ладония с пръст.

— Майко, нека не повтаряме този разговор рано сутринта. Вече знам какво ще кажеш.

— Какво ще кажа?

— Че не живея пълноценен живот. Че Тим е мъртъв вече две години, но аз съм все още жива, все още млада и, че пред мен има още доста години. Че имам чудесна работа, с която се справям много добре, но работата не е всичко. Че трябва да развия у себе си нови интереси и да завържа нови познанства. Че трябва да излизам, да се срещам с хора на моята възраст, да се запиша в някой клуб за самотни родители. — Тя ѝ се усмихна печално. — Видя ли? Всичко това съм го научила наизуст.

— Тогава защо не постъпваш така?

— Защото това са неща, които ти искаш. А не неща, които аз искам.

Ладония скръсти ръце на масата и се наклони напред.

— А ти какво искаш?

— Не знам. Искам...

Какво? Син затърси причина за тъжното си настроение напоследък. Не беше лесно да се посочи какво ѝ липсва в този живот. Ако знаеше какво е, щеше отдавна да попълни празнотата. От месеци насам ѝ се струваше, че се движи във вакуум.

Брендън вече не беше бебе, нуждаещо се от постоянното ѝ присъствие. На работа тя се чувстваше неефективна. Откакто се бе преместила при тях след смъртта на баща ѝ, Ладония бе поела по-голямата част от къщната работа. Официално Син бе глава на домакинството, но титлата ѝ не означаваше кой знае колко.

Нищо в живота не ѝ носеше чувство на удовлетворение. Монотонно точещите се дни бяха изцедили младостта и жизнеността ѝ.

— Искам нещо да се случи — каза тя накрая, — нещо, което да ме раздруса и да обърне живота ми.

— Внимавай добре какво си пожелаваш — тихо я посъветва Ладония.

— Какво искаш да кажеш?

— Смъртта на Тим доста жестоко те раздруса.

Син скочи от стола като ужилена.

— Как можа да кажеш такова ужасно нещо!

Тя грабна чантичката, куфарчето и ключовете и със замах отвори задната врата.

— Може би наистина е ужасно, Син. Не исках да прозвучи по този начин. Но ако искаш нещата да се променят към добро, не бива да седиш и да разчиташ на съдбата да ти върши работата. Ти сама трябва да се помъчиш да промениш нещо.

Син не отговори на това.

— Тъй като тръгвам толкова късно, движението по Норт Сентръл ще е станало вече кошмарно. Кажи на Брендън, че през обедната почивка ще му се обадя.

Обвита в бронята на справедливото си възмущение Син тръгна за болницата.

— Знам, че точно така казах, Джордж, но това беше вчера. На кого би му минало през ума, че ще ги обявят за продажба преди...

Уърт Лансинг направи знак на помощничката си да му налее още една чаша кафе. Задълженията ѝ надхвърляха обаче границите на служебното. Мисис Хардимън бе негова секретарка, помощничка, майка и приятелка, в зависимост от случая — с всичко се справяше отлично.

— Знам, че това е моя работа, Джордж, но ти не си загубил...

Докато клиентът му сипеше огън и жупел, Уърт притисна слушалката към гърдите си.

— Друг някой обаждал ли се е? — попита той мисис Хардимън, която тъкмо поливаше цветята, украсяващи офиса му на дванадесетия етаж.

— Само зъболекарят ти.

— Той пък какво иска? Бях при него миналата седмица.

— Ами... Огледа рентгеновите ти снимки и каза, че имаш нужда от две пломби.

— Страхотно, страхотно! — Уърт изпусна дълга въздишка. — А да имаш някои добри новини? Сигурна ли си, че Грета не се е обадила?

— Абсолютно — отвърна тя и върна месинговата лейка в шкафа зад мокрия бар.

— Добре, ако се обади, свържи ме — каза ѝ Уърт, намигайки. — Без значение дали съм зает или не.

Тя му изшътка и излезе от вътрешния офис.

Уърт отново доближи слушалката до ухото си. Клиентът му продължаваше да ругае непредсказуемия стоков пазар.

— Джордж, успокой се. Ти просто избра неподходяща за теб стока, това е всичко. Нека сега малко помисля и ще ти се обадя още днес, преди борсата да е затворила. Имам цяла шапка със зайчета. Сигурен съм, че мога да измъкна поне едно.

След като затвори, Уърт стана от червения кожен стол, погледна телевизора, работещ непрекъснато на борсовия канал, и взе умалена баскетболна топка. После я хвърли към ринга, монтиран на вратата към офиса му. Не улучи.

Нищо чудно, не бе във форма. Изминалата седмица бе направо ад, той не бе стъпил нито веднъж във фитнес залата, нещо, което обикновено вършеше с религиозен фанатизъм всеки ден. Днес следобед обаче, зарече се, преди да се види с Грета, ще накара това тяло да се поизпоти и здравата да поработи. За този уикенд трябва да е в чудесна форма.

С всяка изминала секунда информацията, течаща в долния край на телевизионния екран, ставаше все по-потискаща. Той все още се чудеше каква форма да придаде на заека, обещан на Джордж, и разсеяно хвърляше стрелички по мишената и другия край на стаята, когато мисис Хардимън го повика на интеркома.

— Грета ли е? — попита с надежда той.

— Не, току-що отмениха срещата ти за обед.

— По дяволите! Тая стара уличница сякаш рине парите си с лопата — промърмори той.

— Договорихме се да я отложим за сряда. Добре ли е?

— Разбира се, но се надянах дебелият й портфейл да компенсира загубите за тази седмица.

— Искаш ли да се обадя на закусвалнята долу и да им кажа да ти изпратят нещо за обед?

— Не много препечен ростбиф с пшеничен хляб и много горчица.

Уърт проведе няколко телефонни разговора, хвърли няколко топки, метна няколко стрелички, отработи няколко голф топки, утеша тези клиенти, които днес бяха загубили пари, и поздрави онези, които бяха спечелили. Борсата затвори, преди той да успее да пробута

стоката на Джордж на някой друг левак. Обеща на нещастния си клиент, че това ще му бъде първата грижа в понеделник сутринта.

Когато телефонът отново иззвъни, той се хвърли към него.

— Да?

— Ростбифът им току-що свършил — осведоми го мисис Хардимън.

— Да вървят по дяволите! Няма да обядвам! — Той тросна слушалката и се обърна към четирите стени. — Ама този ден няма ли край?

— Здравсти. Къде се губиш напоследък?

И без това niskият дух на Син падна още повече, като видя доктора да влиза в асансьора след нея. През последните няколко седмици тя го бе отбягвала. Повечето жени, без значение какво семейно положение имаха, биха я сметнали за луда, че избягва доктор Джош Мастърс. Той бе хубав, очарователен и имаше най-доходната практика на акушер-гинеколог в Далас. Бе извършил по-голям брой успешни раждания през последната календарна година от който и да било друг акушер в града.

Най-привлекателен от всички негови достойнства бе обаче фактът, че е ерген и богат.

— Здравсти, Джош.

Тя му се усмихна, но предвидливо отстъпи крачка назад. Както се бе притиснал в нея, човек можеше да си помисли, че асансьорът е претъпкан, а в него бяха само двамата.

— Нарочно ли ме отбягваш? — попита той, хващайки бика направо за рогата.

— Бях много заета.

— Толкова заета, че не намери време да отговориш на телефоните ми обаждания?

— Както вече ти казах — отвърна тя, леко повишавайки тон, — бях много заета.

Никога не би наранила човек с разбито сърце. Случаят с доктор Мастърс обаче не бе такъв. Той страдаше само от наранено его.

Но както пролича от по-нататъшния разговор, възстановителните му способности бяха забележителни. Без да се засяга, той продължи:

— Какво ще кажеш за вечеря?

Тя опита с отвличаща вниманието маневра и промени темата на разговора.

— Слушай, Джош, видя ли онази справка, която ти пратих? Дарлийн Доусън.

— Още вчера.

— Благодаря ти, че си я взел, въпреки че няма възможност да си плати. Бих я изпратила в безплатна клиника, но се боя да не би да възникнат усложнения с нейната бременност.

— Според болничния ѝ картон тя вече е правила два аборта.

— Точно така. — Син поклати тъжно глава, замислена за положението, в което бе изпаднала седемнайсетгодишната девойка, дошла да се консултира с нея. — Иска да роди това бебе и да го даде за осиновяване.

— А ти искаш тя да получи най-доброто обслужване. — Той се наклони напред, притискайки я в ъгъла на асансьора. — Но израждането на здрави бебета не е единственото нещо, което правя добре, Син.

Доктор Джош Мастърс не страдаше от липса на самочувствие.

— Е, ето че пристигнахме.

Вратите се плъзнаха встрани, тя се промуши покрай него и излезе от асансьора.

— Почакай малко.

Той се спусна след нея, хвана я за ръката и я дръпна встрани от оживеното движете по коридорите на приземния етаж на акушеро-гинекологичната клиника. Отделението на Син се занимаваше с жени, търсещи възможности за избягване на нежелана бременност.

Преди да овдолее, тя не бе прилагала на практика титлата си на магистър по психология. Веднага след колежа бе последвал брак, а не след дълго се бе появил и Брендън. Месеци след смъртта на Тим всички я притискаха да приеме работата в клиниката, но тя, чувствайки се недостатъчно квалифицирана, се бе съгласила с известни резерви.

Персоналът на болницата, както и социалните работници, изпращащи клиентките при нея, бяха извънредно доволни от работата ѝ. Само тя си мислеше, че е неспособна да се справя с нея. Повечето от

случаите, с които се бе занимала, я оставяха потисната и с чувство за недобре свършена работа.

— Ти не ми отговори на въпроса — напомни ѝ Джош.

— Какъв въпрос?

— Да вечеряме заедно довечера — каза той с усмивка, изпитана до съвършенство от зъболекаря му.

— Довечера ли? О, довечера не мога, Джош. Тази сутрин много бързах и не можах да обърна никакво внимание на Брендън. Обещах му да прекарам вечерта с него.

— А утре вечер?

— Утре какво е? Петък? Ами... не знам, Джош. Нека да помисля малко. Аз...

— Но какво ти става все пак? — Той сложи ръце на кръста и я изгледа с раздражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Няколко пъти излизахме с теб. Всичко вървеше идеално и после изведнъж започна да ме пращаш по тъч линията.

Докачена, Син отмахна дългата до рамо коса от лицето си с рязко движение на главата.

— Няма такова нещо.

— Тогава хайде да излезем пак.

— Казах ти, че ще си помисля.

— Имаше на разположение няколко седмици, за да помислиш.

— И пак не ми стигнаха, за да взема окончателно решение — сопна му се тя.

Обхващайки ръката ѝ с галецо движение, Джош смени тактиката.

— Син, Син, виж сега, ние сме зрели хора, не е ли така? Нормално е да постъпваме като такива. Нормално е да излизаме, да се радваме един на друг...

— И да си лягаме ли?

Клепачите му се отпуснаха лениво.

— Не ми звучи никак зле.

Той бе пуснал в действие прелъстителната нотка в гласа си, от която на целия сестрински персонал на болницата, пък и на много от пациентките му им омекваха коленете.

Син издърпа ръката си от хватката му.

— Приятна вечер, Джош.

— Значи това било, така ли? — попита той и тръгна редом с нея.

— Сексът.

— Какъв секс?

— В нашия случай — никакъв. Теб те е страх от него.

— Едва ли.

— Ти даже се страхуваш да говориш за него.

— Напротив, по цял ден говоря за секс.

Снишил глас, той продължи да върви до нея, двамата излязоха от сградата и се насочиха към паркинга.

— Говориш, да, но когато става въпрос лично за теб, губиш ориентация.

— Казах ти приятна вечер.

— О, хайде, Син! — Той отново посегна да я хване за ръката, но тя рязко се отдръпна. — Виждаш ли? Ти просто не даваш да те докосне човек, толкова се стягаш — извика той вече подире ѝ, докато тя забързано вървеше към колата си. — Ако стоката не е за продан, престани да я рекламираш!

Когато излезе от паркинга и се включи в движението, ръцете ѝ бяха спрели да треперят, но все още кипеше вътрешно. Самочувствието на доктора бе чудовищно и непоносимо. Как смее да ѝ говори така само защото не бе позволила няколкото излизания с него да завършат с преспиване?

Спирайки на светофара на една от покритите с печална известност със задръстванията си пресечки, тя положи чело на ръцете си, трескаво стиснали във влажната си хватка волана. Може би Джош е прав. Може би тя наистина се стяга, когато става дума за секс. Хормоните ѝ не бяха умрели заедно с Тим, но пък и тя не беше склонна да ги усмирява с помощта на първия срещнат мъж. Какво трябва да прави една обикновена и уважавана вдовица с дете в тия времена на безопасен секс със собствения си полов нагон, щом обектът на желанието ѝ вече не е на разположение?

Труден въпрос. Твърде труден, за да му намери отговор този следобед. Денят бе започнал лошо още от закуска и бе продължил в същия дух чак досега. Това, от което тя спешно се нуждаеше в момента, бе да изплаче мъката си пред някой, който би я изслушал с търпение.

За голямо неудоволствие на останалите участници в движението, когато зеленото най-после светна, тя смени лентите и вместо да кара направо, направи ляв завой.

— Довиждане и приятен уикенд! — подхвърли мисис Хардимън на префучалия през външния офис Уърт.

— Точно такъв смятам да го направя. Утре си тръгни по-рано. Не е необходимо да висиш тук до пет часа. Запразнявай от по-раничко.

— Благодаря. Така и ще направя.

Асансьорът, безшумно свалил Уърт до подземния паркинг, бе последна дума на техниката, както и всичко останало в сградата, в която се помещаваше брокерската фирма по инвестициите на Уърт. Той размени няколко поздрави и благопожелания за приятно прекарване с останалите млади професионалисти, които също се готвеха да си тръгват.

Между тях имаше и една дама адвокат с крака като на газела и очи на лисица. От месеци насам двамата се измерваха с погледи и Уърт най-накрая бе решил да дръпне спусъка на финалния изстрел другата седмица. Той разбираше от лов на лисици.

Убеден в успеха си с дългокраката адвокатка, той си заподсвирква на излизане от асансьора и се отпрати към спортната си кола. Усмивката му обаче постепенно угасна, като забеляза преципация под чистачката плик на предното стъкло.

Още преди да го отвори и прочете кратката бележка в него, предусети, че съдържанието ѝ няма да му хареса. Оказа се прав. Бетонните стени на паркинга закънтяха от невъздържаните му ругатни.

— Страхотно! — промърмори, сядайки зад волана и палейки. — Просто страхотно!

Слънцето беше вече почти залязло, когато той пристигна пред високия блок на Търтъл Крийк, където живееше. Както се бе зарекъл, преди това бе минал през фитнес залата, изкарал си бе всичкия яд от неприятния ден на тренировъчните машини, а след това и на баскетболната топка.

Спрял под арката на входа, където го посрещна униформен портиер, готов да му спести грижите по паркирането на колата, Уърт забеляза привлекателната млада жена, облегната на паркираната до

тротоара кола. Тя също го видя, усмихна се и му махна. Уърт отвърна на поздрава, взе си чантата със спортните и принадлежности от дясната седалка и даде бакшиш на портиера. После заподскача надолу по затревения склон към мястото, където тя бе спряла.

— По дяволите, ти си направо отмора за окото! — Той я дръпна към себе си и я притисна в здрава прегръдка.

Син МакКол положи глава на рамото му и отвърна на прегръдката.

— Ти също.

ВТОРА ГЛАВА

Уърт прехвърли ръка през раменете на Син и така прегърнати, двамата се отправиха към внушителния и вдъхващ респект вход на блока.

Тя се усмихна на портиера и Уърт я въведе в просторното фойе с фонтан в средата.

— Почти си бях тръгнала — каза тя.

— Радвам се, че не си го направила. Дълго ли ме чака?

— Около час. Да не си спирал някъде да пийнеш нещо?

— Не, ходих до фитнес залата, след като излязох от работа.

В асансьора те се облегнаха на противоположни страни и се усмигнаха един на друг. Тя огледа късите панталони и спортното му яке с критичен поглед.

— Фитнес залата, а? Надявам се, че не си се разкарвал из коридорите на „Лансинг и МакКол“ в този вид. В противен случай чувствам се задължена да те порицая.

— Ако си дошла да се заяждаш, по-добре си тръгвай още сега. Няма да повярваш колко неприятен ден беше този.

— Същото е и с мен. Дойдох да пийна чаша вино с теб.

— Все ще се намери малко вино и при мен.

Отправяйки ѝ широка усмивка, той излезе след нея от асансьора и тръгна по коридора към апартамента си на двадесетия стаж.

На вратата Син се спря и се обърна към него.

— Сигурен ли си, че вътре няма някое младо маце, потънало до шия в пенливата вана и в скверните си помисли?

— Ти пък чак толкова ли за покварен ме имаш? — престори се той на обиден, отключи и я бутна вътре. — Хайде — викна на пустите стаи, — всички голи мацки, очиствайте терена! Този път не съм сам. Съвестта ми е тук.

— Опазил ме бог! Да съм ти съвест ще е една безкрайна и ужасно неблагодарна работа. — Тя пусна чантичката си на масичката в

антрето. — Почти толкова неблагодарна, колкото и тази, която имам в момента.

— Какво чувам? — постави ръка зад ухото си той. — Дали не долавям нотка на разочарование от професията?

— Разочарование, самосъжаление и отчаяние.

Светло кестенявата вежда се повдигна лукаво.

— Струва ми се, че обстоятелствата налагат две чаши вино.

— Обаче малки. С колата съм и трябва да се прибирам вкъщи.

— Сега ще ги донеса, а ти излез на терасата.

След няколко минути той се присъедини към нея. Тя се бе облегнала на парапета, загледана към центъра на града на няколко мили от тях, но сякаш достатъчно близо, за да се докосне с ръка.

Залезващото слънце, отдясно на Син, се оглеждаше в стъклените небостъргачи, с които се отличаваше Далас, плащайки дан на съвременната архитектура. Вечерта беше хладна, бележеща началото на есента. Небето бе кристалночисто — тъмновиолетово на изток и аленочервено на запад.

Живописната гледка, откриваща се оттук, бе една от причините, насърчили Син да уговори Уърт да купи този апартамент преди няколко години. Тим му бе казал, че това е една добра инвестиция без никакъв риск. Нейната гледна точка обаче бе любовта към красивото.

Той ѝ подаде виното. Тя пие чашата и каза:

— Винаги когато изляза на тази тераса, се сецам за Тим.

— Защо? — Уърт седна на сгъваемия стол, свали обувките и чорапите си и съсредоточено зараглежда мехура на стъпалото си, появил се по време на тренировката в залата.

— Сигурно защото точно от това място той те поздрави за покупката с чаша в ръка, спомняш ли си? Отворихме бутилка шампанско...

— Топло шампанско.

— ... и пихме за новия ти дом и за твое здраве.

— Ти го нарече не дом, а дворец на удоволствията — напомни ѝ той, насочил бутилката бира към нея. — А след шампанското ти и Тим се ометохте и ме оставихте в апартамент, пълен с неразопаковани кашони и стиропор.

Усмивайки се на приятния спомен, Син се облегна назад в шезлонга. Остави чашата си на малката масичка и опъна ръце над

главата си. Преди Уърт да дойде при нея на терасата, тя бе свалила сакото на костюма си, бе извадила блузата от полата и изритала обувките. Почувствала се по-разтоварена от дни насам, каза със слаба усмивка:

— Това, че те изоставихме, не трябваше да си го спомняш.

— Майтапиш ли се? Аз дори си спомням извинението ви.

— И какво беше то?

— Тогава ти още кърмеше Брендън и каза, че е време да го храниш.

— Съвсем нормално извинение.

— И удобно — допълни той. — И най-важното — неоспоримо. Бе споменала нещо, че кърмата ти протичала и аз се уплаших да не се получат някакви усложнения.

— Какви например?

— Откъде да знам? Аз съм просто един тъп ерген. Когато си мисля за гърди, то е в свършено различен контекст.

Тя се засмя и отпи от виното си.

— Как върви брокерският бизнес?

— Кофти. През последните три седмици пазарът непрекъснато спада. Опасявам се, че ще го видиш на отчета си.

— Имам ти доверие.

В завещанието си Тим ѝ бе оставил процент от чистата печалба на фирмата. Всеки месец тя получаваше доклад и внасяше дивидентите в спестовна книжка на името на Брендън.

— Днес трябваше да обядвам с една дама, чието портмоне отдавна ухажвам — каза ѝ той.

— Дама, а?

— Искам да кажа — възрастна, Син.

— Някъде около трийсет и пет ли? — попита тя невинно.

— Не, някъде около осемдесет и пет. Имах среща с нея в една чайна в Хайланд Парк. Знаеш, от ония заведения, дето посетителите са със сини коси и носят бели ръкавици.

— И мъжете ли?

— Както и да е — продължи Уърт, мръщейки се на не особено сполучливите ѝ шегички, — обади се по телефона и отмени срещата.

— Съжалявам.

— Стига за моите проблеми, кажи ми сега за твоите. — Той сложи лакти на коленете си и се наведе напред. — Какво не е наред?

— Свърши ми виното.

Мърморейки проклетия по неин адрес, той взе чашата ѝ и изчезна във всекидневната. Лампите се бяха включили автоматично благодарение на предвиденото за целта реле. През стъклената стена на прозореца Син го виждаше как ѝ налива още една чаша вино. Не беше от евтиното вино от кутии, а от някаква скъпа марка.

Уърт винаги бе обръщал внимание на качеството, защото бе свикнал с него, израсъл като единствено дете на заможни родители. След тяхната смърт той наследи доста солидно по размери състояние. За него Лансинг и МакКол представляваше поле за изява, а не начин да си изкарва хляба.

Апартаментът му бе разкошно обзаведен и безупречно чист. Веднъж Уърт бе прекратил връзката си с жена само защото тя хвърляше целофанената опаковка на любимите си ментови бонбони в пепелниците. Това бе смешно, помисли си Син, като се има предвид, че Уърт не пуши и на никого не позволява да пуши тук, така че пепелниците винаги си стояха празни.

Уърт бе ужасно придирчив относно дома си, дрехите си и особено към приятелките си. Винаги намираще някой недостатък на жената, с която излизаше. Твърде висока. Твърде ниска. Твърде слаба. Твърде пълна. Твърде креслива. Твърде свита. Твърде амбициозна. Твърде ленива. Твърде хубава. Твърде плоска. Твърде зловна. Тим непрекъснато му се караше, че много бързо ги разкарва, но по такъв начин, по който може само най-добрият ти приятел, и то женен.

— О'кей, ето ти виното — каза той, като се върна, подавайки ѝ чашата — Аз пък си отворих още една бира, така че всичко е наред. Само не мога да разбера защо е тъжно лицето ти.

— Не знам, Уърт.

— Кажи де.

— Не, наистина. Не знам.

— Да не би кръщелникът ми да не те слуша?

— Освен някои странни навици при хранене, той...

— Странни навици при хранене ли?

— Вади стафидите и ги подрежда... — Тя прокара пръсти през косата си, която лъчите на залязващото слънце бяха превърнали в

разтопен карамел. — Няма значение. Брендън не създава проблеми. Той дори е единствената ми радост.

— Неприятности с Ладония? Не мога да си го представя. Бих се оженил за тази жена в минутата, в която ме поиска.

— Уърт Лансинг, ти си един безсъвестен лъжец. Не обръщаш абсолютно никакво внимание на жена, чиято възраст или степен на интелигентност превишават размера на бюста ѝ.

— За втори път тази вечер се опитваш да ме уязвиш. Престани или ще стана лош!

— Давай! Ще го понеса някак си.

— Окей. Сама си го поиска — предупреди я той. — Ако не се разбираш с майка ти, готов съм да се обзаложа, че ти сама си си виновна. Тази жена е светица.

— Готова съм да призная, че за повечето ни спречквания съм виновна аз — каза тя уморено. — Моя беше идеята тя да дойде да живее с мен и Брендън, когато татко умря, но нито веднъж не съм съжалила за това. По-добре Брендън да си седи вкъщи, отколкото да ходи по детски градини. Освен това на две вдовици им е по-лесно да се справят със самотата. Мисля си, че съм я подкрепяла толкова през тази година и половина, откакто татко си отиде, колкото и тя подкрепяше мен, когато загубих Тим.

— Сигурен съм, че е така.

— Но тя непрекъснато ми опява, Уърт.

— Опява ли ти?

— Да съм излизала и да съм се занимавала с още нещо, освен с работа.

— Правилно.

— Моля те, не започвай и ти.

Той остави бирата си на масата и взе ръката ѝ в своята. Изправяйки я, застана зад нея, както бе седнала на шезлонга, и го обкрачи с дългите си крака. Задникът ѝ се оказа между широко разперените му встрани бедра.

— Дръж това! — Той събра косите ѝ в юмрука си и ги отметна нагоре, откривайки врата. — Ако някой въобще се нуждае от разтриване на врата, това си ти.

— М-м-м, благодаря — промърмори тя, когато силните му пръсти започнаха да разтриват схванатите и мускули.

— Слушай, Син...

— О, не! Винаги когато започваш някое изречение с думите „Слушай, Син“, то е нещо, което не искам да чуя.

— Казвам ти го, защото знам, че Тим би искал да ти го кажа.

— Знаех си, че тази разтривка ще има някаква цена.

— Млъкни и слушай. Говори твоят най-добър приятел. Тази вечер явно си дошла при мен за съвет, затова ще ти дам някой и друг.

— Преди да продължи, той пое дълбоко дъх. — Ладония е права. Трябва да събудиш интереса си към нещо извън работата. Знам колко много обичаше Тим. Аз също го обичах. Той беше най-добрият приятел и съдружник, за когото човек може да мечтае. Никои не би могъл да го замести.

Известно време продължи да разтрива раменете и в мълчание и тя започна да усеща разтоварващия ефект от масажа.

— Никога не би могла да предположиш, че един следобед, връщайки се вкъщи след работа, той ще катастрофира и ще се убие. Ти го прие много трудно и кой би могъл да те обвини за това? Но, Син, скъпа — прошепна, подпрял брадичка на рамото и, произнасяйки думите право в ухото, — това се случи преди две години. Та ти още нямаш трийсет. Просто трябва да продължиш да живееш.

— Това ми е ясно. Уърт. Сърцето ми ще трепва винаги когато си помисля за това, което е било и никога няма да се върне, но реших, че това, което се случи с Тим, няма нищо общо с моя случай. Несигурна и недоволна съм от моя живот.

— Но аз си мислех, че обичаш работата си. Тим те остави в толкова добро финансово състояние, че даже няма нужда да работиш. Веднъж дори те чух да казваш, че консултациите ти доставяли огромна радост.

— Толкова са безполезни.

— Как може да говориш така? При теб идват за помощ изпаднали в беда жени и ти им я даваш.

— Така ли? Вчера дадох консултация на една жена, която е бременна за трети път. За трети път, а е само на седемнайсет години! — възкликна тя. — Не бе се вслушала в нито един от съветите, които и бях дала по-рано. За нея контролът над бременността е безплатен, но тя не използва това предимство. Все едно че говориш на стената.

— Не бива да обвиняваш себе си за действията на другите. Съветът ти е бил разумен, а дали тя ще го използва или не — си е неин проблем.

— С ума си го разбирам, но всичко това е толкова безнадеждно. Неотдавна едно петнайсетгодишно момиче реши да даде бебето си за осиновяване, но се страхува да ходи на училище, докато е бременна, тъй като е водачка на класъорките. По-скоро би зарязала училище, отколкото да стане непопулярна. Друга пък днес плака цял час, защото се страхувала, че баща и ще я изрита от къщи, когато разбере, че е бременна, но тя пък иска да роди. И това са само случаи, за които се сещам, без да си напърягам мозъка. Иначе бих могла да ти разпърявам цяла нощ. А какво правя аз за тях? Седя си удобно зад бюрото, раздавам им салфетки и кърпички и им разпърявам, че разбирам проблемите им, като в същото време ми е пределно ясно, че изобщо не ги разбирам, тъй като едно време съм имала щастието да не се сблъсквам с тях. Чувствам се толкова фалшива.

— Чувстваш се така, защото не си такава.

Тя го погледна през рамо.

— Това пък какво беше? Не говориш смислено.

— Съвсем смислено говоря даже. Ако ти не вземаше проблемите им присърце, щеше да приличаш на ония дървени циганчета под стъклени похлупак, които продават късметчета по петак парчето. Щеше да им подхвърляш по някоя и друга добра дума, дето да ги накара за известно време да се почувстват по-добре, и да ги отпращаш.

— Вярно?

— Вярно. — Той я целуна лекичко по врата и плъзна пръстите си надолу по гръбнака ѝ. — Работата ти може да е извинение за бъркотията, в която се намират, но не бих казал, че е причина за проблема ти.

— Това означава ли, че се връщаме към излизанията и контактите извън работа?

— Означава.

— Време е да се прибирам.

— Няма да стане. — Той я хвана за раменете и я дръпна върху гърдите си. — Как си с половия живот?

— По-страшна от лъвица.

— Радвам се да го чуя.

Тя се засмя, отпуснала глава на гърдите му. Бяха широки, космати и само частично покрити от якето му.

— Ако щеш вярвай, но наистина имам един поклонник.

— Вярвам, разбира се. И кой е този щастливец?

— Срецнахме се в болницата. Той е гинеколог.

— Без майтап? Е, те такъв искам да стана, като порасна.

Тя го смушка с лакът в корема.

— Перверзник такъв.

Уърт изохка пресилено и каза:

— Разкажи ми за него.

— Хубав, очарователен и богат. Истинска мечта за жените.

— Брей, значи голяма работа! Откога излизаш с него?

— Излизах няколко пъти, но напоследък нещо престанах.

— Е, как така?

— Защото е хубав, очарователен и богат.

— Е, кой от двамата ни сега говори смислено?

Тя попита:

— Какво може да иска един хубав, очарователен и богат гинеколог от мен?

— ... когато цели легиони жени умират да си дигнат краката на неговите стремена.

— Ужасен си! — Тя се измъкна от стола и се обърна срещу него.

— Просто казах на глас това, което ти си мислеше. — С всички сили той се мъчеше да изглежда сериозен, но в ъгъла на устните му потрепна лукава усмивка. Блестящите сини очи се смееха. — Честна дума.

— Прав си — призна тя кисело. — Точно това си мислех: „Той ме ухажва само защото съм една от малкото, която не му е дала.“

— Ами щом го харесваш, защо не му дадеш? — Той се опъна на стола по същия начин, както го бе направила и Син — облегна се назад и протегна ръце над главата си.

— Искаш да кажеш...

— Ами да. Толкова е просто. Правиш го и толкоз.

— Не мога, Уърт. — Тя изрече думите тихо, но твърдо и се обърна отново към гледката, откриваща се от терасата. Светналите силуети на небостъргачите се открояваха на фона на спусналия се вече здрач — Има нещо толкова гадно пресметливо да си легнеш с някой

непознат само защото ти се иска да правиш секс е него. Единственият мъж, когото съм имала, бе Тим.

— Знам.

Тя се обърна и го погледна въпросително.

— Помниш ли — каза той, — когато едно време СПИН-ът започна да ни плаши? Ти ме поучаваше да не продължавам с тези едnodневни връзки, а да си намеря почтено момиче и да спра безразборните си сексуални подвизи. Моят отговор бе, че почтени момичета вече не могат да се намерят, на което ти отвърна, че ти си била почтена, когато си се омъжила за Тим. Почти съм сигурен, че откакто Тим си отиде, не си била с никого и просто предположих, че... — Той красноречиво вдигна рамене.

Тя впери поглед в краката си.

— Джош казва, че много стегнато съм се отнасяла към секса.

— Джош?

— Докторът. Казва, че мога да говоря за секс с момичетата, които идват пра мен на консултации, но когато станело въпрос за мен, нещо съм се стягала.

— Техниката му се нуждае от малко шлифовка. Не особено тактичен кучи син, нали?

— Аз просто перифразирам.

— Е, и какво? Прав ли е?

В зелените ѝ очи проблесна предизвикателно пламъче.

— И аз имам нужда от секс, както всяка жена.

— Поздравления! Кажи тогава на доктора, че не е прав. А още по-добре — докажа му, че не е прав.

— Не мога, Уърт — каза тя и гордата ѝ стойка клюмна с няколко градуса. — Затова си мисля, че в думите му има известна доза истина. Когато излизам с някого се чувствам некомфортно, като знам какво се очаква от мен в края на вечерта. Сексуалният ми механизъм е толкова остарял, че чак скърца, но се мисля за нещо повече от още един експонат към колекцията на великия самовлюбен маниак.

— А защо не започнеш да си правиш собствена колекция.

— Ама ти не ме слушаш, Уърт! Проблемът ми не се състои в това, че се лишавам от секс. Тази депресия няма да секне в момента, в който си легна с някой мъж. Аз искам нещо повече. Искам...

— Какво?

— Не знам — каза тя отчаяно. — Маже би това е просто навик. Когато Тим умря, трябваше да придобивам нови навици. Може би твърде дълго съм се придържала към тях. Имам нужда от промяна, от нещо, което да ме разсее, нещо непредвидено в живота. Тази сутрин казах на мама, че искам да ми се случва нещо, различно от сивото ежедневие, което би ме... — Тя прекъсва, като го вадя, че става от шезлонга — Уърт, Къде отиваш?

— Току-що ме осени блестяща идея — надхвърли й тоя през рамо и влезе вътре.

Обхваната от любопитство, тя го последва. Босите й стъпала потънаха в меката вълна на овчата кожа, оформяща малко бяло островче на фона на тъмния паркет.

Уърт дръпна ципа на спортната си чанта и извади от нея сакото си, което бе натъпкал вътре на излизане от фитнес залата. Разрови се из джобовете му и най-накрая намеря това, което търсеше. После се обърна към Син, пляскайки със смачкания плик по другата ръка.

— Лекарството, което ще излекува всичките ти болести, се намира в ето този плик, малка госпожице.

Той й го подаде. Тя го взе с поглед, който сякаш ясно говореше, че мисли Уърт или за превъртял, или на път да превъртя. От плика извади розова хартия и зачете:

„— Скъпи Уърт, Ужасно съжалявам, но ме мога да дойда. Получи се нещо непредвидено. Ще ти обясня другата седмица.

Любов и целувки, Грета.

P.S. Миналият уикенд бе приказен. Потръпвал от екстаз, като се сетя за...“

Той дръпна листа от ръката й и го смачка.

— Не това.

— Тъкмо бях стигнала до най-интересното.

— Защо не видиш и останалото, ако обичаш? — попита я той рязко.

Върху плака бе щампован фирменият знак на някаква туристическа агенция. В него имаше два двупосочни билета за

Акапулко, Мексико. Тя вдигна неразбиращ поглед към него.

— Е, и какво?

— Ама че бавно загряваш! Погледни датата.

— Днешна е.

— Точно така. Тръгване в десет часа вечерта. — Той я стисна за раменете и усмихвайки се широко, обяви — И ние двамата с теб тръгваме в десет часа вечерта.

ТРЕТА ГЛАВА

— Т-тръгваме ли? — заекна тя. — Искаш да кажеш аз? Ние? Двамата?

— Да. Ние. Двамата. Ти и аз ще му извъртим един страшен уикенд, от който имаме крещяща нужда.

— Да не си откачил?

— Кажи-речи. Точно затова ужасно искам да отида.

— Ами Гретхен?

— Грета. Ако съдим по написаното в бележката, нещо важно е изникнало в последния момент и тя не може да се възползва. Научих за това, след като излязох от работа. Побеснях и си помислих, че уикендът ми е отишъл по дяволите. — На устните му цъфна широка усмивка. — После се появи ти и го спаси.

Той я хвана за ръката, повлече я след себе си и я отведе до телефона.

— Обади се на Ладония и ѝ кажи да ти събира багажа. — Погледна часовника си. — На път за летището ще минем през вас и ще го вземем. Бордни карти си имаме вече, така че няма да се редим на опашка за билети. Отиваме направо към изхода. Мисля, че ще успеем съвсем спокойно, ако започнем веднага да се стягаме. — Спря да си поеме дъх. — Е, хайде, звъни.

Чак сега той си даде сметка, че тя стиска слушалката, която и бе тикнал в ръцете, но вместо да набира, се взира в него с отворена уста.

— Уърт, ама ти луд ли си? Този уикенд не мога да отида в Акапулко.

— И защо?

— Поради милион причини.

— Кажи една.

— Работата.

— Един ден ще минат и без теб. Утре Ладония ще им се обади и ще каже, че си болна и че ще бъдеш на работа в понеделник.

— А на нея какво да кажа?

— На кого? На Ладония ли? — Той вдигна рамене, без да крие изненадата си — Ще ѝ кажеш, че тръгваш за Акапулко с мен.

— Не мога!

— Защо да не можеш?

Явно ядосана от глупавите му въпроси, тя тресна слушалката на мястото ѝ.

— Тя ми е майка. Ще си помисли, че...

— Какво?

Син задъвка долната си устна, после каза:

— Ти може и да си свикнал да хукваш по уикенди из разни екзотични места при първото хрумване, но аз не съм. Нито пък майка ми е свикнала да върша такива безотговорни неща.

— Слушай, Син, по този начин ми правиш услуга.

— Услуга ли? — попита тя недоверчиво.

— Билетите са подарък от Грета. Купила ги е със специална отстъпка по случай рекламната кампания на туристическата агенция. Не могат да бъдат осребрени. Важат само за тази вечер и за обратния полет в неделя вечерта. Трябва да ги използвам или губя, а това ще бъде просто прахосничество. Би ли искала това да тежи на съвестта ти?

Тя насочи показалец към него.

— Когато се усмихваш така обезоръжаващо, Уърт Лансинг, това е сигурен признак, че си намислил някоя лудория.

— Ако не ми вярваш, виж сама.

Подаде ѝ билетите. Тя ги взе и прочете мястото, където бяха посочени ограниченията — всичко бе така, както ѝ го бе описал.

— Сигурна съм, че имаш цял списък с очарователни млади създания, които биха дали мило и драго да прекарат уикенда си с теб в Акапулко.

— Разбира се — отвърна той откровено, — но не и два часа преди това и не с името на друга жена на билета. Освен това, Син — може би ти е трудно да повярваш, но се радвам, че ще бъда именно с теб, защото с теб няма да ми се налага да играя никаква роля.

— Роля ли?

— На очарователния принц от приказките.

— На Дон Жуан ще е може би по-точно.

— Няма значение. Щом съм с теб, мога да си бъда аз. Без никакви преструвки. Просто се отпускам и не мисля за никакви роли. — Стисна раменете и, за да подчертае твърдението си. — Точно от това имам нужда — тотално отпускане.

— В такъв случай за какво ти е още един човек? Използвай единия билет, а другият да върви по дяволите.

— Но за сам човек на плажа не е интересно — изстена той — Кой ще ми подава летящите чинийки, кои ще ми маже гърба с плажно масло?

— Сигурна съм, че би могъл да си намериш някой да ти помага — каза тя иронично.

— Да, но не ми се иска да хабя толкова енергия. — Той отново вдигна слушалката, но този път сам набра телефонния и номер. — Хайде, направи нещо невдовишко и импулсивно.

Доближавайки слушалката до ухото си, той проточи:

— Ладония, дама на моето сърце, как си, сладка моя? Да, и ти ми липсваше, но напоследък бях затънал до гуша в работа. Как са хризантемите ти? Нещо не искаха да цъфнат, когато говорихме с теб последния път... А-а, добре, добре. Ще намина да ги видя. Чакай малко така, миличка, Син е тук и иска да ти каже нещо.

Син енергично поклати глава, устните ѝ оформиха едно възмутено „не“, но той, без да обръща внимание, ѝ подаде слушалката, покрил микрофона с ръка.

— Уърт, но това е лудост!

— Точно затова трябва да го направиш. Спонтанно, не забравяй.

Впила разгневен поглед в самодоволното изражение на лицето му, тя издърпа слушалката от него.

— Здравсти, майко. Чу ли съобщението, което оставих на телефонния секретар? Добре, не исках да ме чакаш за вечеря... Не, всичко е наред. Просто наминах към Уърт да му кажа едно здрасти и на него му хрумна безумната идея, че трябва да отидем заедно за уикенда за Акапулко.

Подготвяйки се за рязката реакция на майка си, тя прехапа устна и затаи дъх. Но когато чу отговора ѝ вдигна глава и прикова поглед в очите на Уърт.

— Така ли! Аз обаче не мисля! Според мен това е смешна идея.

— Тя е по-отворена от теб — изкоментира Уърт, наведе се напред и почука с пръст слепоочието си.

— Какво за работата? Да, обади се от мое име и им кажи, че съм болна.

Едно по едно всички възражения, изстреляни от Син, бяха свалени от майка и като глинени панички на стрелбище. Уърт й направи знак, че отива в стаята да си приготви багажа. Докато тя приключи с разговора, той вече се бе върнал, облечен с подходящи за тропическия климат дрехи, стиснал малко куфарче в ръка.

— Майка ти каза, че идеята е страхотна нали?

Синтия уморено се обърна към него.

— Уърт, все още не знам какво да мисля. Просто не ми изглежда редно. Какво ще си помислят хората?

— Кои хора?

— Ония, които разберат.

Той и отправи най-циничната си усмивка.

— Искаш да кажеш онези, които знаят, че ти си прелестна вдовица, а пък аз имам такава репутация пред жените.

— Точно така. Поне що се отнася до моята репутация. Не бива да тръгвам на някъде с толкова опасен ерген.

— За теб аз не съм „опасен ерген“. Аз съм просто Уърт.

— Да, но никой не знае това.

— И никого не го интересува.

— Мен ме интересува.

Той изпусна дълга въздишка на отегчение.

— Кой ще разбере? Ако някой те попита, ще му кажеш, че си била в Акапулко с най-добрата си дружка, което си е чистата истина. Не гледаме един на друг като на сексуални партньори. Ти нямаше да се стягаш толкова, ако бях жена, нали?

— Разбира се, че не.

— Е, същото е.

Стараейки се да погледне нещата обективно, тя промърмори:

— Не съвсем.

Защото, бидейки най-добрият и приятел, в същото време той бе и възможно най-подходящият партньор за леглото. Освен това изглеждаше много добре, като слязъл от страниците на модно списание. Съмняваше се дали някой би повярвал, че да се пътува с

Уърт е почтено и безопасно нещо за всяка вдовица под седемдесет и пет години.

— Трябва да побързаме. Минава осем часът.

По време на разговора той бе затворил всички врати и прозорци в апартамента. Оставаше да се включи само алармената система и той го стори на излизане.

Синтия го хвана за ръката и го дръпна към себе си.

— Твърде късно е. Заминавай без мен. Нямам време да си стегна багажа.

— Това е всичко, което вземам — каза той, повдигайки чантата си. — Останалото ще си напазаруваме оттам и това ще е половината от добре прекараното време. Хайде, стига вече си спорила. Да тръгваме.

След като спряха за кратко в дома на Син, за да вземат нещата, които Ладония и бе приготвила, те се понесоха към летището. Син едва има време да смени работния си костюм с панталон от естествена коприна и подходяща блуза.

До летището ги откара Ладония, за да не губят време да паркират и да вземат автобус до терминала. Докато чакаха да обявят полета им, тя обеща да ги вземе пак оттук в неделя вечерта.

— Брендън, добре ли се чувстваш? — Син притисна ръка към челото на сина си. — Бузите му са червени. Да не го е втресло?

— Не го е втресло — каза Уърт и я изправи, както бе клекнала пред сина си. — Ако му е горещо, то е, защото е развълнуван от новия си пицов. Хей, колега! — Той ощипа Брендън по брадичката.

Брендън въртеше новата си играчка, проврял пръст през спусъка, и със завъртане я вкарваше и изкарваше от кобура на кръста си. Той вдигна щастлив поглед към грижовния си кръстник.

— Страшен е, Уърт.

— И много скъп — укори го Син. — Друг път пак купувай подаръци от летището.

— Ако на Уърт му се иска да направи подарък на Брендън, не виждам защо трябва да разваляш настроението му — каза Ладония.

Уърт я стисна енергично в прегръдките си и я целуна по бузата.

— Обичам тази жена! — заяви той и на Ладония ѝ стана ужасно приятно от вниманието му.

— Предполагам, че новата играчка ще задържи вниманието на Брендън, докато ме няма. — Син се надяваше, че никой няма да я чуе,

но Ладония я чу.

— Не се безпокой за Брендън. Така ще му отвлека вниманието, че даже няма да забележи отсъствието ти. Не мисли за нищо друго, освен как да прекараш по-добре времето си.

— Не съм се отделяла от него за толкова време, откакто Тим умря. — Изражението на Син бе смесица от вина и тревога, обичайното майчинско изражение в такива случаи.

— Кратката раздяла ще бъде полезна и за двама ви.

— Ами ако започне да си мисли, че повече няма да се върна?

Уърт я обгърна с ръка.

— Хайде стига с тия глупости! Я го виж. Изглежда ли ти на много загрижен?

Брендън не само не изглеждаше загрижен от предстоящото заминаване на майка си, напротив, той се забавляваше чудесно, криейки се зад един от столовете в чакалнята и стреляйки с пистолета си по хората.

— По-добре я качи в самолета, преди да се е изплашила — предложи Ладония на Уърт, когато обявиха, че самолетът е готов да приеме пътниците си.

— Точно за това си мислех и аз.

Със сълзи на очите Син целуна Брендън за довиждане. Единствените признаци на безпокойство, показани от него бяха, че го прегръщат пред хората. Започна да се дърпа далеч преди Син да е решила да го пусне. Очите ѝ още бяха влажни, когато Уърт зае определеното му място до нея, след като сложи багажа в раклата над главите им.

— Сълзите са забранени! — каза той строго.

— Повече няма, обещавам. — Тя се усмихна неуверено.

— Затегна ли колана си?

— Всичко е наред, но все пак трябва да се прегледам, задето се оставих да ме придумаш. През цялото време ще се притеснявам за Брендън.

Докато самолетът излиташе, той горе-долу поносимо имитира Гручо Маркс, размахвайки въображаема пура и движейки вежди енергично.

— Ти никога не си карала уикенда си с мен, кукло.

— Не смей да ме разсейваш след тъжната сцена на сбогуването. Обещах да не плача, но за меланхолия нищо не съм споменавала.

Той посегна надолу и съвсем неочаквано я стисна за коляното.

— О, стига, Уърт! Гъделичкаш ме!

— Знаем. Винаги си имала гъдел в коленете.

— Престани! О-ох! — Тя се надигна от седалката, когато той отново я стисна за коляното — Говоря ти сериозно, престани! — Отблъсквайки ръката му, тя се разсмя.

Той я обгърна с две ръце и я погали с носа си по шията, шепнейки:

— В понеделник ще ми благодариш за това. Ще прекараш чудесно, ще видиш.

— Младоженци ли сте?

Уърт вдигна глава, без да пуска Син от прегръдката си. И двамата се загледаха учудено в застаналата до тях стюардеса.

— Младоженци ли сте? — повтори тя въпроса си. — Доста от тях използват този късен полет.

— Ъ-ъ, не — каза Уърт.

Стюардесата сведе поглед към венчалната халка на Син, която още не бе отвикнала да носи.

— А-а — каза с дружелюбна усмивка. — Вие сте отдавна женени, но все още се обичате.

— Ами, ние... — обърка се Син — ... не сме женени.

— Тя беше жена на най-добрия ми приятел.

Устните на стюардесата оформиха едно съвършено О.

— О, разбирам.

Докато тя се отдалечаваше, двамата избухнаха в смях.

— Не обичат да пилеят ток за осветяване на пътищата, нали?

Син политна срещу Уърт, докато таксиметровият шофьор правеше такъв завой, който би накарал и мюсюлманин горещо да се моли на Дева Мария за спасението на душата си. Доколкото можеше да види през одимените прозорци на тази консервена кутия, пътят от едната страна бе ограден от високи скали, а от другата — въздух.

— Бъди доволна, че е така — каза и Уърт, слагайки отново лакът между гърдите и — Ако всичко се виждаше, наистина щеше да се

изплашиш.

Колата отново подскочи и Син рефлексивно се хвана за бедрото му, умирайки от страх за живота си.

— Идвал ли си тук преди?

— Само веднъж. Преди много време. Бяхме още студенти.

— Бяхме? Искаш да кажеш ти и Тим, така ли?

— Аха.

— Никога не ми е казвал, че сте били в Мексико.

— Точно така. И мен накара да се закълна, че няма да ти казвам.

— Защо? — Широка му усмивка я накара да присвие очи с подозрение. — Какво сте правили?

— Е, момчетата си остават момчета.

Дрънчащото такси ги бе взело от летището наедно с още шестима пътници. Бяха натъпкани заедно с багажа си в прашното купе на долнопробното комби, от чието радио гърмеше усилена докрай духовна музика. Молбите към шофьора да го намали малко оставаха без последствие, защото, след като всичко бе уговорено и платено, той със завидна лекота бе забравил английски.

— Не ти ли се струва, че участваш в реклама на дезодоранти? — попита я Уърт.

Младата жена, седнала от другата му страна, се изкиска. Откак тя и приятелката ѝ, също млада дама, бяха видели Уърт на летището, той се бе превърнал в обект на доста откровени погледи от тяхна страна. От вниманието на Син не убягна фактът, че и двете няколко пъти ходиха до тоалетната в задната част на самолета, тъй като трябваше да минават покрай тях, и пътем не пропускаха да мятат нежни погледи към Уърт. Едната даже почти изблъска другата в старанието си да седне до него в претъпканото такси.

— Натъпкани сме — каза тихо Син — като сардини в консервена кутия.

— Да, но сардините поне ги потапят в олио, преди да ги натъпчат така.

— Е, това е самата истина.

Коментарът дойде от жената, седнала от другата страна на Уърт. Докато произнасяше думите, тя многозначително насочи поглед към скута му. Приятелката ѝ се изсмя цинично.

За щастие двете слязоха на първата спирка от маршрута.

— Мисля, че ние сме последни — каза Уърт извинително.

— По-добре, че ония ги няма. Чак ме заболя от завистливите им погледи.

— А?

— Не се прави на разсеян. Направо те изяждаха с погледи и ако тия погледи можеха да убиват, досега да съм останала на място.

— Де да бяха само погледи — изкиска се той. — Тя си напъха директно циците под мишницата ми, и то съвсем целенасочено.

— Виж какво, Уърт. Ако искаш да ме оставиш в хотела и да се впуснеш в...

— Не ставай глупава.

— Сериозно говоря. Искам да прекараш добре и да не се чувстваш задължен да ми обръщаш внимание.

— Стига вече де. Изобщо не бяха мой тип. Освен това вече ти казах — този уикенд никакви приключения от този род.

— Вярно?

— Вярно — въздъхна той с облекчение, като видя, че таксито се приближава към входа на хотела. — Ето че пристигнахме.

Въведоха ги в розово фоайе, поднесоха им да си пийнат розови напитки, докато ги регистрираха служители в розови униформи. Син махна розовото цветче от хибискус от чашата си и отпи през сламката.

— М-м-м — изръмжа Уърт, почти пресушавайки високата чаша на един дъх — Не знаех, че съм толкова жаден. Как мислиш, колко от тия чаши могат да свалят мъж като мен под масата?

— Половин чаша — Син бутна своята настрана. — Само от една глътка кръстосах поглед. Явно хората наистина искат да прекараш добре, докато си тук.

— Сеньор Лансинг? — попита раболепно неусетно появилият се служител. — Оттук, ако обичате.

Тримата прекосиха естествено хладното фоайе и излязоха през един изход, където ги чакаше розово-бял джип. Малкото им багаж вече бе натоварен в него. Уърт помогна на Син да се настани на предната седалка, а самият той седна отзад. Шофьорът включи на скорост и като чистокръвен жребец джипът се хвърли напред и пое по стръмното нанаторнище.

Със смесица от мелодичен испански и развален английски шофьорът им обясни, че джиповете ги използвали вместо асансьори и

превозвали с тях по стръмните склонове на планината всичко — като се почне от гостите и се свърши с белъото.

Виещият се по гъсто обраслите склонове на планината път позволяваше широк изглед към залива Акапулко, към другите планини наоколо, както и към разположения в ниското град.

— Страшно е красиво! — възкликна Син — От гледката направо ти замира дъхът! О, Уърт, толкова се радвам, че успя да ме убедиш да дойда.

Когато най-сетне се изкачиха на върха, шофьорът паркира джипа на един лек наклон, свали багажа им и кимна по посока на боядисаното в бяло жилище, обградено от пищна зеленина. Факли осветяваха с трептящата си светлина пътя към него.

Усмивайки се съучастнически, шофьорът ги въведе през железната порта, после се качи до вратата, отключи я и я отвори със сърдечното:

— Bien venidos!^[1]

Холът бе голям и просторен. В единия ъгъл бе разположено помещение с мокър бюфет, комбиниран с бар за леки закуски, а в другия край се намирате малка мраморна вана. Имаше уединена веранда, обърната към живописната гледка на осветения от луната залив и трепкащите светлини на пристанището. В средата на верандата блестеше като красиво бижу малък и плитък плувен басейн. По повърхността му плуваха свежи, огромни като чинии цветове от хибискус.

Докато придружителят им обикаляше стаята, обяснявайки кое къде се намира, наблягайки на отделението, което можеше да се отваря и от двете страни и където закуската се оставяше, без да става нужда да се обезпокояват гостите. Син и Уърт стояха като статути в средата на стаята и се взираха в леглото — едно-единствено огромно легло.

Най-сетне Уърт вдигна глава и я погледна, вдигайки безпомощно рамене.

— Както ти самата каза, хората наистина искат да прекараш добре, докато си тук.

[1] Добре дошли — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Син метна чантичката си на леглото и сложи ръце на кръста. Неочакваният развой на събитията помрачи краткотрайния ѝ възторг.

— Точно сега ли намери да се шегуваш, Уърт?

— А какво друго да правя?

— Би могъл да помолиш за още една стая.

Уърт се обърна към пиколото, застанал наблизко и хвърлящ разтревожени погледи ту към единия, ту към другия, чудейки се от какво ли тия двамата чужденци са недоволни, та са готови всеки момент да се скарат.

Уърт се помъчи да подреди няколко думи от ограничения си речник от учения в училище испански.

— Ъ-ъ, сеньор, ъ-ъ, rog favor...

— Si? — приближи се пиколото, готов да обслужи.

— Имате ли, ъ-ъ, tiene un, ъ-ъ una... ъ-ъ...

— Дотук добре се справяш.

— Нямам нищо против да се включиш, когато пожелаеш — отвърна Уърт, отбивайки подигравката на Син.

— Аз съм учила френски.

— Чудесно. Ако някой ден отидем във Франция, може да се окажеш полезна, а засега аз правя всичко, което мога, ясно?

— Ясно.

Уърт отново се обърна към пиколото, чиято тревога междуременно бе нараснала.

— Стая — нарисува той във въздуха въображаем квадрат.

— Los ventanas? — посочи с надежда пиколото към спуснатите щори на прозорците.

— Не, прозорците са добре така. Трябва ни още една стая. Стая. Стая, сещаш ли се? С две легла. — Типично за човек, неразбиращ местния език, английският на Уърт внезапно придоби испански акцент, а гласът му прогърмя из огромното помещение. — Dos! — викна той, вдигайки два пръста.

— Dos?

— Si, dos, легла. — Наведе се и потупа леглото няколко пъти — Легла. Две.

Реакцията на пиколото бе крайно изумление.

— Quiere un cuatro con dos camas?^[1]

— Така мисля — отговори Уърт неуверено. — Si.

Мексиканецът разпери широко ръце и изстреля няколко колко бързи изречения. Жестикулирайки енергично, той се впусна в никакво дълго обяснение.

— Какво казва? — поиска да узнае Син.

— Мисля, че каза да го духаме.

— Какво?

Уърт прокара безпомощно пръсти през русата си коса.

— Казва, че нямат. — Бъркайки в джоба на панталоните си, той извади няколко банкноти от американската валута и ги сложи в ръката на пиколото. — Благодаря, сеньор пиколо. Много ни помогнахте. Muchas gracias.

Той изтика смутеното пиколо през вратата и се извърна към Син... и подготвения за него спектакъл.

Тя бе кръстосала ръце на гърдите си и обувката и потропваше ритмично по пода. Уърт моментално усети обвинението в заетата поза и вдигна отбранително ръце.

— Кълна се, че не знаех.

— Защо ли ми е толкова трудно да ти повярвам?

— Кълна се, Син. Изобщо не ми мина през ум да проверя. Повечето хотели ти дават стаи с две легла, освен ако не ги помолиш за обратното. Как да ми хрумне, че ще ни вкарат в рая на младоженците? Грета може и да е знаела, всъщност сигурно е знаела, но с нея не ми се е налагало да обсъждаме кой къде ще спи.

— С Грета това е нямало значение.

Син огледа стаята преценяващо и чак сега видя това, което би трябвало да ѝ се набие в очи още в самото начало. Това бе рай за влюбени.

Отпускайки се на леглото, посипано със свежи цветя, тя промърмори:

— Фоайето бе пусто, с изключение на нас двамата.

— Тук е само за двойки.

— Да си видял семейство с деца?

— Не.

— Нямаше никакви признаци на каквато и да е дейност.

— Не и извън апартаментите във всеки случай.

Тя вдигна поглед към него, после го отмести встрани.

— На вратата имаше надпис „Не безпокой“.

— А пиколото се скъса да обяснява за отделението с двойно отваряне, където всяка сутрин оставяли закуската.

— Хм... уединената веранда с басейна.

— Душът, достатъчно голям да побере двама души.

Замислените им погледи се срещнаха и изведнъж и двамата избухнаха в смях. На Уърт даже му стана толкова смешно, че се търколи на леглото до нея, хванал се за корема.

— Трябваше да се видиш отстрани каква физиономия направи, като влезе и видя леглото.

— Ти също не бе кой знае каква гледка, мистър Лансинг — Тя избърса сълзите от очите си — Нещо твърде злокобно започва този прословут уикенд.

— Поне не можеш да кажеш, че е скучен.

— В никакъв случаи не е скучен — След като успя да си поеме дъх, тя добави — А сега, преди да е станало късно, свържи се с някои друг хотел и ми намери стая.

— Чуй сега. Син — Уърт се изправи и стисна ръце те и в своите.

— Хайде, пак започваш с думите, означаващи гибел.

— Чуй ме първо, преди да се махнеш.

— Ако ще ми предлагаш да оставаме тук двамата, просто си спести дъха и чара. Трябва да си взема отделна стая.

— Защо?

— Защо ли?

— Но ние и друг път сме лягали на едно и също легло с теб, голямо като това. — Тя отвори изумено уста. — Но си ли спомняш онзи уикенд, когато се наложи тримата да използваме едно легло?

След като се поразрови в паметта си, тя затвори уста и поклати упорито глава.

— Онова беше съвсем различно — възрази. Тогава беше и Тим, бяхме и млади, и глупави, и бедни.

— Ходихме до Хюстън с колата, за да гледаме мача между Кутуарите и Мустангите. След като заредихме бензин и си купихме храна, останаха ни пари колкото за една стая в мотела. В нея имаше само едно тегло и ние всички се набутахме в него. Адски хубаво си прекарахме. Целомъдрено като в църква.

— Знам, но...

— И сега ще бъде така — увери я той.

— Надявам се, не мислиш да каниш още една двойка.

Той ѝ отправи уморен поглед.

— Ще спим с дрехите. Аз ще спя извън завивките.

— Не.

Той изпъшка името и отчаяно.

— Защо трябва да търчим из цяло Акапулко по никое време и да търсим стая, която ще ни пробутат кой знае на каква цена и бог знае колко далеч оттук? А опитвала ли си да шофираш в това движение тук? Повечето от времето ще прекарваме да се търсим един друг и време за забавления и приятно прекарване, което е и целта на този уикенд, изобщо няма да ни остане. Освен това няма да ми е приятно да те оставя сама. В курортите е пълно с жигола, дето само чакат такива като теб. Обещах на Ладония да се грижа за теб и тя никога няма да ми прости, че съм те изоставил.

Аргументите му започнаха да придобиват някакъв смисъл, което ужасно и обезпокои.

— Не знам, Уърт. Ако някой...

— ... разбере ли? Какво, по дяволите, те интересува това? Ти все пак си голямо момиче, не е ли така?

— Фал! Удар под пояса!

— Просто такава е ситуацията. Възрастни хора сме в края на краищата.

— Внимавай! Почват да говориш като Джош.

— Опазил ме бог! — Той стисна ръцете ѝ и продължи да отстоява позициите си. — Трябва да се справим със ситуацията по най-интелигентния начин, Син. За бога, няма да хукна да гоня из спалнята вдовицата на най-добрия си приятел — добави развълнувано.

— Аз не се страхувам от това.

— А от какво тогава?

— Какво ще стане, ако решиш да гониш никоя друга из спалнята?

— А?

— Какво ще стане, ако си намериш някоя жена и я доведеш тук? Аз какво — трябва да чакам отвън ли?

— Бих могъл да си доведа жена и ако се намирахме с теб в една стая с две легла.

— Така е — призна тя неохотно.

— Но аз не искам да го правя. Този уикенд ще го изкарам на сух режим. Просто искам да му се порадвам с приятел и нищо повече.

Тя погледна замечтано през прозорците към верандата. Басейнът беше прекрасен, луната — величествена, ветрецът — галещ, гледката — великолепна.

— Красиво място. Много по-красиво, отколкото очаквах.

— Значи всичко е наред! — каза Уърт весело и скочи от леглото. — Ти ще си от онази страна, а аз — от тази. Кой чекмеджета на бюрото искаш?

Започна да разопакова куфара си, сякаш съгласието бе постигнато. И май бе наистина така, помисли си Син. Ставаше й неприятно само като си помисли, че би могла да прекара уикенда в непознат град, в хотел, който в никакъв случай нямаше да е хубав като този, сред хора, говорещи чужд език, и непрекъснато да се опитва да намери единствения човек тук, който може да направи този уикенд приятен.

Глупаво бе да драматизира така нещата заради някакво си легло. Както бе казал Уърт, възрастни бяха в края на краищата и трябваше да се държат като такива.

— Виж какво има за ядене в бара, докато аз се преоблека — каза той. Взе банските си и се отправи към банята.

Син седна на края на леглото и мрачно си помисли за думите на майка си да внимава какво си пожелава. Бе се надявала нещо да разтърси и промени монотонния й живот. Е, още веднъж получаваше повече от това, за което се бе спазарила.

— Вкусно! — Петнайсет минути по-късно тя облизваше солените си от чипса пръсти — Как са крехкерите с фъстъчено масло?

— Поносими... като си толкова гладен. Чудя се в колко ли часа донасят закуската.

Бяха до шия в копринената вода на облицования с плочки басейн. Бяха унищожили целия запас от закуски в малкото барче и бяха изпили две бутилки сода.

— М-м-м! — Син въздъхна доволно, отпускаяки глава на ръба на басейна. Мърдайки съвсем лекичко крака, колкото да не потънат, тя отправи поглед в небето. — Защо ли не ми се спи?

— Твърде много впечатления насъбра.

— Сигурно. Би могло да помисли човек, че... Какво беше това? — попита тя и седна.

— Кое?

— Това тихо писукане. Ето го пак. Мисля, че са онези птички. Чуваш ли ги?

— Птички ли?

Разплисквайки водата, Уърт се надигна и излезе от басейна. Отиде до перилата на верандата и се заослушва, търсейки с поглед птичките, за които бе споменала Син.

Тя се присъедини към него, потрепервайки в чаршафа, с който се бе увила. Хладният тихоокеански бриз накара мократа и кожа да настръхне.

— Ето една! — извика тя тихо, кимайки с глава по посока на едно от крилатите създания, впуснало се подир мушичките, събрани около осветителните тела.

Застанал до нея, Уърт се усмихна.

— Птички. Права си.

— Да, а ти какво си помисли?

— Хайде да влизаме. — Прегърна я през рамо.

Тя обаче заби упорито пети в пода.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо.

— Лъжеш, Уърт Лансинг. Кажу какво ти е толкова смешно.

— Твоите птички — каза той, вече смеейки се открито — са прилепи, скъпа.

Син безмълвно повтори думата само с устни, после се обърна и се спусна към вратата. Ръката на Уърт се стрелна подир нея и успя да сграбчи развятия зад нея чаршаф. Това я спря и той я притисна силно

към себе си, продължавайки да се смее на опитите и да се скрие на безопасно място.

— Това не са прилепи-вампири, Син.

— Откъде знаеш? Какво, по дяволите, разбираш ти от прилепи?

— Сериозно ти говоря — каза той, все още тресейки рамене от смях, — това са безобидни създания, просто търсят да хапнат нещо. Веднага щом се развидели, те се прибират у дома.

— Също като Дракула. — Тя потрепери и Уърт отново я притисна към себе си.

— Те нападат хора само във филмите на ужаса. Една дебела и сочна буболечка ще им хареса далеч повече от вкусната ти кръв.

Тя се отдръпна от него и чаршафът се изхлузи на пода.

— Сигурен ли си? — попита и тревожно огледа небето.

— Абсолютно. — После изведнъж отвори широко очи, оголи зъби и изръмжа като граф Дракула. — Аз, от друга страна пък, искам да ви ухапя по шията.

Коего и направи. Спусна се към нея, ухапа меката част на ухото ѝ със зъби и лекичко стисна. Син изпищя престолено от страх и се изви назад, опитвайки се да се измъкне от него. И двамата се смееха.

Но в момента, в който езикът му докосна плътта ѝ, смехът им рязко секна. Бе станало случайно, но физическият контакт им подежда наелектризиращо.

Замръзнаха на място и моментално си дадоха сметка за положението, в което се намираха телата им. Той бе обул банските си гащета, а тя — цял бански, но това, което изведнъж и двамата забелязаха, бяха оголените места. Като например изхвъркналите над сутиена ѝ гърди или пък обраслият му с косми корем, притиснат към нейния. Краката им — здраво прилепени един към друг.

Мина известно време, преди да се усетят, после неловко отпуснаха ръце и се дръпнаха един от друг. Син се наведе да вземе чаршафа, при което едва не загуби равновесие от завъртелите се като вихър противоречиви чувства. Тя си повя с единия край на чаршафа и каза:

— Става горещо.

— Много — каза Уърт с приличен на скърцане глас.

— Идваш ли?

— А?

— Вътре.

Той преглътна с усилие.

— Вътре?

Тя посочи плъзгащата се стъклена врата.

— А-а, вътре, да — каза той и се прокашля високо и неестествено — Ти отивай. Този път си първа на душа.

— Няма да се бавя. Искам само, нали знаеш... да си измия зъбите и... и други такива.

Чувствайки се глупаво, без сама да знае защо, Син прекоси стаята и влезе в банята.

Първото нещо, което направи, след като затвори вратата зад себе си, бе да огледа шията си в огледалото. И както и трябваше да се очаква, точно зад ухото си откри съвсем малко червено петънце. Стомахът ѝ се изпъна и веднага след това се отпусна като корабно платно на променлив вятър.

— Глупачка! — каза си тя раздражено и изстиска малко гел за коса върху четката си за зъби. За щастие откри грешката навреме.

След като изкара яда си на зъбите, търкайки с малко по-голяма от необходимото сила, тя безмълвно започна да ругае Джош Мастърс, задето бе обърнал внимание върху женствеността ѝ, която, от смъртта на съпруга ѝ насам, си спеше съвсем спокойно, поне допреди около деветдесет секунди.

Бръмченето на сешоара заглуши прерасналата в приглушено мърморене лекция, която тя си изнесе за това, че реагира като глупачка на една съвсем лека целувка по шията, топла, влажна, прекрасна, разтърсваща лека целувка по шията.

— Но това беше Уърт, за бога! — каза тя на отражението си в огледалото.

Отражението ѝ се вираше замислено в нея — същата златисто кафява, дълга до раменете коса, която не можеше да се къдри добре, но пък изглеждаше по-добре така — като на паж; същото малко, с триъгълна форма лице, само че сега три пъти по-червено; същите големи зелени очи.

Ако лицето, в което се вираше в момента, принадлежеше на Брендън, тя би го пипнала да провери дали няма температура. Очите ѝ имаха онзи стъклен блясък, показващ вътрешен огън.

Нетърпеливо нахлузи нощницата си и излезе от банята, преди да се е поддала на някой от неудържимите пориви на въображението си.

Очите на Уърт моментално се спряха на шията ѝ, когато тя влезе в стаята, но яката на нощница бе покрила мястото, където я бе целунал.

Той бе отвил леглото и сега лежеше на него, опънат по гръб, пъхнал ръце под главата си. Влажните му бански гащета бяха заменени с къси найлонови спортни панталонки.

— Мой ред ли е? — попита.

Тя кимна. Той стана от леглото и отиде в банята. Син се вмъкна в леглото и грижливо нагласи чаршафите така, че да е завита цялата от шията до петите, въпреки че нощницата бе повече от достатъчна. За да си намери занимание, започна да прелиства рекламните брошури, оставени от управата на хотела на нощното шкафче.

— Нещо интересно? — попита Уърт, излизайки от банята след няколко минути.

Чак когато той се намести до нея в леглото, тя си даде сметка колко много ѝ е липсвала миризмата на влажна мъжка кожа.

— Водни ски с парашут.

— Страх ме е от високо.

Тя бутна брошурата настрана и взе нова.

— Обиколка на залива със спирка за обед на един от островите.

— Много туристически звучи.

— Езда на кон през...

— Махай го. — После, след като изръмжа с отвращение, добави.

— Ако слушаш мен, няма да се спра на нищо. Искаш ли да опиташ от тези работи или не? Защото ако искаш, аз съм готов да се жертвам.

Още преди да свърши, тя вече бе започнала да клати отрицателно глава.

— Най-ми харесва да не върша нищо. Никакви графици. Не искам да забелязвам времето. Искам да се пека на слънце и това е всичко.

— Чудесно. Аз също.

Той загаси лампата и леглото леко се поклати, докато лягаше. После оправи възглавницата си.

— Може би един коктейл-круиз из залива по залез — предложи той, след като се настани удобно.

- Няма да е зле.
- Бихме могли да посетим някои нощен клуб.
- И това не ми звучи зле.
- Може би малко танци.
- Танци — каза тя сънливо. — Не съм танцувала от години.
- Ако искаш, ще отидем.
- Както кажеш.

Той замълча за момент, после каза:

- Син?
- М-м-м?
- Откога станахме толкова вежливи един към друг.

Тя се размърда неспокойно.

- Така ли стана?

— Да. Започнахме да си говорим като непознати и това стана, след като те целунах по шията. — Той се изви към нея, лягайки на едната си страна. — Стана случайно, Син. Просто рефлексивно движение на устните ми. Кълна се.

- Знам това, глупчо.

— Понякога първичните инстинкти надделяват. Искам да кажа, че ако изпаднеш в такава ситуация и държиш в ръцете си жена, всички онези спонтанни движения идват кой знае откъде и докато се усетиш, вече правиш нещо, което след малко не можеш да повярваш, че си сторил.

- Не съм си и помисляла друго, Уърт.

- Наистина ли?

- Да — излъга го тя.

- О! Хубаво Добре.

Не изглеждаше убеден, нито пък доволен, но отново легна по гръб. Син изпусна тиха въздишка да освободи напрежението, събрало се в гърдите ѝ.

- Син?

- М-м-м?

- Спи ли ти се? Ако ти се спи, просто ми кажи да млъкна.

- Не, всичко е наред.

- Ами-и... просто се питах дали не ти липсва...

- Какво?

— Това да спиш с някого. — Сигурно бе почувствал тревогата ѝ, защото побърза да добави: — Искам да кажа, не ти ли липсва това да си лягаш всяка вечер с някого и да знаеш, че сутринта, като се събудиш, ще го намериш до себе си? Не ти ли липсва това да знаеш кой е този някой и какво обича на закуска?

Този път тя легна на една страна и се обърна към него.

— Не долавям ли нотка на съжаление от начина на живот на някого?

— Не. По дяволите, не! — След няколко секундна пауза той призна виновно: — Е, може и така да е. Сигурно остарявам. Или пък твърде много се опитвам да играя. Не знам. Просто напоследък започнах да си мисля колко хубаво би било да имам човек, с когото да съм така, както бяхте вие с Тим.

— Чудесно е, Уърт, да си сигурен в любовта на някого.

— Да, сигурно може да се каже някоя и друга добра дума за моногамията... И да си имате дете. — Той също легна на една страна и сега двамата лежах с лице един към друг. — Какво е това да си имаш дете?

— О, това е смърт.

Той се усмихна на саркастичния ѝ отговор.

— Нямам предвид самото раждане. Господи, сигурно много боли! Даже ме е страх да си го представя — каза той и потрепери. — Какво е това да чувстваш, че в теб се заражда един напълно нов живот.

— Би трябвало да знаеш. Докато бях бременна, винаги когато ме видеше, ме молеше да ти позволя да пипнеш как ритам бебето.

— Е, това е, защото бях един на мама и на татко. Никога не съм изпитвал удоволствието от нетърпеливото очакване на братче или сестриче.

Син започна да се смее.

— Помниш ли как веднъж отидохме на кино и Брендън започна да буйства. През цялото време играеше футбол вътре в мен и ти непрекъснато си държа ръката на корема ми.

— Защото мислех, че Тим ще ме излъже в бройката.

— Точно така! Вие се бяхте обзаложили колко пъти бебето ще ритне, преди да е свършил филмът.

— Спечелих десет долара.

— Глупаци — каза тя с тих смях. — Аз се мъча с оня огромен корем и подути глезени, а те, видите ли, облози си правят за моя сметка. Тази система просто вони.

— Вярно е. Във възпроизводителния процес мисля, че мъжете са извадили по-добър късмет.

— Определено вършите по-лесната част от работата.

— Странно — отбеляза той, лягайки отново по гръб. — А бях сигурен, че на нас се пада по-трудната част.

[1] За какво ви е стая с две легла? (исп) — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че е добре? — попита Син тревожно, докато Уърт ѝ помагаше да слезе от розово-белия джип, който бяха наели от хотела.

— Стига вече с тая рокля. Казах ти вече не рокля, а динамит.

— Вдовиците не бива да носят динамит. Тоя динамит го остави за скокливите газелки по плажа, чиито коремчета не носят никакви белези от раждане.

— Слушай! — каза той, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Днес видях коремчето ти и мога с чиста съвест да ти кажа, че то спокойно може да се мери с техните. Колкото до роклята, тя изглеждаше великолепно на манекена в магазина и това можеш да го отричаш до безкрайност, но ти си я беше харесала, на теб също ти стои фантастично, така че престани да трепериш и ѝ се радвай. Край на проповедта. Освен това, ако беше се облякла като баба ми, щеше да ми развалиш репутацията на женкар в тоя префърцунен нощен клуб.

— Винаги ли си такъв opak с жените?

— Не. Само когато ми додяват.

И само когато вдовицата на най-добрия му приятел го караше да му текат лигите.

— Имай малко търпение, Уърт. Не съм свикнала да нося рокли с гол гръб.

Той я прихвана през кръста и я поведе към потъналия в неонова светлина вход на една от най-известните дискотеки в Акапулко.

— Освен това позволява да се види тенът, които хвана днес.

— Кожата ми малко ме щипе. Мисля, че си пропуснал едно-две места, докато си ме мазал днес с плажното масло.

Той не се съмняваше в това. И изобщо се бе държал неадекватно през целия ден, който бе започнал съвсем невинно. Шегата, която бе пуснал снощи, бе освободила насъбралото се напрежение помежду им и ги бе накарала да се отпуснат, и фактът, че спяха в едно легло, престана да ги смущава. Спаха до късно, после залутаха на терасата с

бисквити, пресни плодове, сок и кафе. Чувствайки се съвършено спокойна, Син небрежно бе вдигнала крака на един стол и пред него изникна проблемът как да не гледа дългия гладък крак на метър от него. И откога една свободно падаща памучна нощница се бе превърнала в най-сексапилното женско бельо в света? Може би откакто бе видял разпуснатите по нея коси с цвят на карамел?

— Нека да платя половината от куверта — каза му тя, докато един сервитьор ги водеше към масата, провирайки се през тълпата.

— Аз съм те поканил — каза той строго, придържайки стола ѝ, докато сядаше. После седна на мястото си, но преди това удари коляното си в масата. — Ял съм пица, по-голяма от тази маса — изръмжа той.

След като сервитьорът отиде да изпълни поръчките им. Син се наведе напред и повика Уърт с пръст и той да се наведе по-близо, за да могат да се чуят през музиката.

— В лошо настроение ли си? Не искам да се чувстваш задължен да ме забавляваш. Можем да си тръгнем. Много ще ми е приятно да се отпусна на терасата и да гледам как прилепите ядат буболечките ни.

Лицата им се бяха доближили достатъчно, за да може да преброи колко косъмчета има на клепачите ѝ. Погледът му се плъзна от ослепителната усмивка на устните ѝ към шията, хванала лек тен от тропическото слънце, и оттам към съблазнителното V на деколтето. Заля го чувство за вина, когато погледът продължи и по-надолу, улавяйки нежната изпъкналост на гърдите.

— В страшно настроение съм.

Стиснал челюсти, той оголи зъби в жалко подобие на усмивка, но усети, че тя не се хвана. Така или иначе, в същия момент дойде сервитьорът с поръчките и тя не успя да каже каквото в да било.

Разбърквайки сместа от плодов пунш и ром с дълга пластмасова сламка, той си припомни изминалия ден. След закуска нахвърляха партакешите си в джипа, който той бе наел, и поеха към частния плаж на хотела.

Без ни най-малко смущение Син разсъблече горните си дрехи и се затича към вълните. Той я бе последвал, без да престава да си напомня, че тази жена със стройните бедра и апетитно дупе му е приятелка от години.

Уърт непрекъснато бе ръчкал съквартиранта си Тим МакКол да направи нещо с хубавицата, към която имаше тръпка. Откакто Тим събра достатъчно кураж да ѝ се представи след часа по психология, тя беше непрекъснатата тема на разговорите му. Едва след като му я представиха, Уърт успя да разбере защо и поздрави приятеля си за добрия вкус.

Когато най-накрая Тим окончателно я закова, Уърт беше този, който пръв се появи с поздравленията си и кашон шампанско. На сватбата той бе първият човек. Докато раждаше, той заедно с Тим бе обикалял нервно чакалнята. Веднъж даже видя кръщелника си как суче от гърдта на мама. Двамата с Тим стояха и гледаха, без да мърдат, мъчейки се да потиснат изблика на недотам мъжки чувства, опитвайки се да скрият един от друг издайническата влага, напиреща в очите им.

Но днес, когато я видя да излиза от вълните със стичаща се между гърдите ѝ солена вода, с ясно изпъкнали под сутиена на банския ѝ зърна, чувството, което изпита, нямаше нищо общо с духовната наслада от гледката на кърмещата майка.

Бе обхванат от най-чиста проба похот. Това му дойде като гръм от ясно небе. Из съзнанието му се заредиха мръсни картинки, по подобие на онези порно снимки, които вмъкваша контрабанда в общежитието.

Той имаше болно, болно подсъзнание. То отказваше да му се подчини, не му позволяваше да пренебрегне факта, че вдовицата на най-добрия му приятел е красива и желана жена. Когато тя го бе помолила да ѝ разтрие гърба с плажно масло, сърцето му се бе преобърнало и му се стори, че всичката кръв се стича в слабините му. Кожата ѝ бе невероятно нежна и гладка, обратната страна на бедрата — налети и той не можеше да откъсне очи от красиво оформеното малко задниче. Имаше болно подсъзнание, това е.

Тим би се върнал и би го убил, ако знаеше какви са мислите на Уърт за жена му, особено в този момент, както се въртеше невинно пред него, молейки го за мнението му относно късата бяла рокличка. Толкова силно бе искала да си я купи, но ѝ пречеше подчертаната сексуалност на дрехата. Той бе я харесал и я накара да си я купи — заради голотата, която тя разкриваше, и заради начина, по който леката материя прилепваше към гърдите ѝ без сутиен.

Болно подсъзнание.

И сега седеше на масата срещу него с удължено от чувство на несигурност лице, защото през целия ден се бе държал като мухльо, а тя не можеше да си обясни защо. Кокът ѝ бе започнал да се разваля — нещо, от което тя се оплака още докато идваха насам. Ако само знаеше колко прелестна изглежда, седнала в джипа, с тези изплъзнали се къдрици, потрепващи на вятъра, по пътя към нощния клуб. Ако само знаеше, по дяволите, колко съблазнителен е ароматът на тялото ѝ, колко изкусителна е усмивката ѝ, колко примамлива... Щеше да се обърне и да побегне — и той не би могъл да ѝ се сърди.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я внезапно.

— А ти?

— Нали аз те попитах?

Нахален мухльо с болно подсъзнание — ето какъв е.

Протегна ръка през миниатюрната масичка и Син се надигна от стола. Хванал я за ръка, той я поведе към дансинга, претърпан от клатещи се и въртящи се двойки.

— Може би малко съм поръждясала — каза тя с извинителна усмивка.

— Няма значение. Никой не гледа.

Никой — освен него. И как само му действаше всяко нейно чувствено движение! Почти неуловим тласък на бедрото, изящно повдигане на рамото, нежно полюшване на гърдите. Беше танцувал с нея и преди, даже много пъти, но само когато Тим и той сменяха партньорките си по време на танц. До този момент обаче не бе забелязал колко добре всъщност танцува тя. Нямаща нищо общо с ръждата, тя се плъзгаше плавно по дансинга.

Музиката подкани присъстващите в клуба да излязат на дансинга и той и Син бяха притиснати от всички страни. Бедрото му се отъркваше в таза ѝ, лакътят му закачаше от време на време гърдите ѝ. Сравнени със сексуалната фамилиарност, която той изпитваше към повечето от приятелките си, това не биваше да бъде нещо повече от най-обикновено телесно съприкосновение. Вместо това обаче, тези докосвания надигаха у него вълни на желание, предизвикваха приятна топлина, предизвикваха болка.

Изпълнението на Бон Джови свърши и пуснаха балада на Уитни Хюстън. Действайки съвсем импулсивно, той я притегли в прегръдките си. До вчера вечерта бе разтривал гърба ѝ. Сега обаче

изобщо не посмя да го докосне и само символично сложи ръце на талията ѝ, докато не видя похотливия поглед, с който я огледа един мъж от дансинга. Едва тогава едната му ръка собственически легна в центъра на голия ѝ гръб.

Ръцете ѝ леко обгръщаха врата му. Той се опита да не мисли за гърдите ѝ, притиснати — нежни, бели и пълни — между тях, но дори и тази мисъл извика на устните му приглушен стон.

Тя отметна назад глава и го погледна загрижено.

— Да не ти е зле?

Много.

— Не. Защо?

— Ами държиш се така, сякаш не ти е приятно. Ладония взе от една съседка хапчета, които били против „Отмъщението на Монтесума“^[1].

— Стомахът ми е добре. — Ако се пусне още трийсетина сантиметра по-надолу, всеки моментално би разбрал какъв е проблемът му. — И ми е много приятно.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

Усмихнат, той я привлече към себе си — просто да се убеди, че все още може да го прави, без да реагира като превъзбуден ученик. Оказа се обаче, че греша, защото телата им си пасваха добре — дори прекалено добре. Син също го забеляза и се изпъна вдървено.

— Какво има?

Гласът му прозвуча необичайно и за самия него. Може би защото лицето ѝ бе само на два сантиметра от неговото. Виждаше мястото, където я бе целунал снощи. Чувстваше дъха ѝ. Усецаше гърдите ѝ. Устните ѝ бяха влажни и примамливи.

— Си... сигурно днес съм стояла на слънце малко повече от необходимото — каза тя. — А може и питието да ме е хванало. Чувствам се като замаяна.

— Може би ще е по-добре да седнем.

— Да, може би.

Въпреки че постигнаха съгласие по този въпрос, те направиха още няколко стъпки, едва движейки крака, и чак тогава той неохотно я пусна и сложил ръка на гърба ѝ, я поведе към масата. След като я настани, попита:

— Искаш ли малко вода?

Тя вееше пред зачервеното си лице със салфетката от масата.

— Не знам, може и да помогне. Бутилирана, моля те, но не газирана.

— Ей сега ще се върна.

— Сервитьорът... — махна тя вяло с ръка.

— Той много се бави. Стой тук.

Уърт се вряза в шумната тълпа по посока на бара, доволен, че има извинение да остане насаме със себе си няколко минути. Може би като е по-далеч от нея, ще успее да подреди най-сетне обърканите си мисли. Но какво, по дяволите, става тук?

— Една бутилка вода, моля — подвижна той на забързания барман.

— Хей, здрасти.

Уърт се обърна. На бара бяха се облегли двете млади жени, които бе срещнал още в самолета. Бяха облечени в блузи, целите в пайети, и обещите им бяха доста по-дълги от символичните им полички.

— Здрасти.

— Помните ли ни?

Той нахално отвърна:

— И още как! Как мога да забравя жена, която си навира гърдите под мишницата ми?

Те се закискаха, без изобщо да се обидят.

— Видяхме ви днес на плажа.

— Така ли?

Той се огледа за бармана, на когото бе дал поръчката си. Беше в другия край на бара, зает да смесва някакви напитки.

— Сигурно вдигате тежести — каза едната от тях, побутвайки го лекичко в стомаха. — Имате страшно тяло. Такова... твърдо.

— Благодаря. Хей, барман, какво става с водата?

— Къде е жена ви?

— Къде е кой? О, тя не ми е жена.

Едната погледна другата с поглед, който сякаш говореше: „Казвах ли ти?“

— Наистина ли?

— Ние сме, ъ-ъ, просто приятели.

— И къде е тя?

— Седнали сме ей там. Не се чувства добре. — Той се опита да привлече вниманието на друг барман, размахвайки петдоларова банкнота. — Една бутилка вода, моля.

— Можете ли да познаете къде отиваме отгук?

— Къде? — попита Уърт учтиво, но разсеяно, заинтересуван повече от водата, отколкото от плановете им за вечерта.

— Отиваме на онази обиколка по нощните клубове. Онази, която е само за възрастни.

Веждите му рязко отскочиха нагоре.

— Наистина? Е, приятно прекарване.

— Щом като приятелката ви не се чувства добре, защо не дойдете с нас? — попита дръзко едната.

— Вече съм ходил на тази обиколка.

— Вярно ли, че е толкова неприлично, колкото разправят? — Снишавайки глас, тя продължи въпроса си: — Вярно ли, че го правят на сцената?

— Ще бъдете основно обслужени.

Но те бяха твърде погълнати от представите си, за да забележат ироничния му глас.

— О, моля ви, елате с нас.

— Благодаря, но както вече казах, бил съм на това шоу.

Той взе бутилката и чашата от бармана, който прибра пет доларовата банкнота, без да си дава труд да връща ресто.

— Да, но с трима ще е по-интересно — започна да го увещава едната, хванала ръката му.

— Не се съмнявам в това — отвърна той, усмихвайки се накриво. — Но мен не ме бройте. Приятно прекарване.

Разочарованието бе съвсем ясно изписано и на двете лица, докато той издърпа ръката си и се гмурна в тълпата, плътно заобиколила бара. Клатейки тъжно глава, си проправи път към масата, където го чакаше Син.

Само че когато пристигна, Син я нямаше там. Масата бе заета от друга двойка, разменяща си пламенни погледи през двете бутилки мексиканска бира.

— Извинете, знаете ли къде отиде дамата, която седеше на тази маса?

Те вдигнаха намръщени погледи, недоволни от причиненото им безпокойство.

— Чупката.

— Сигурно сте я видели. Тя седеше тук само преди няколко минути. Бяла рокля. Медно кестенява коса.

— Масата бе празна, когато дойдохме — каза му жената.

— Но...

— Виж какво, приятел, ако си изтървал гаджето си, такъв ти е бил късметът — озъби се мъжът. — Хайде сега, ако обичаш, не ме карай да викам управителя.

Уърт сложи бутилката и чашата на масата и с възможно най-точни изрази обясни на джентълмена какво да прави с тях. Когато опитът му да открие с поглед Син на дансинга пропадна, той започна да си проправя път към изхода на заведението.

Тъй като се движеше срещу течението, отне му цяла вечност да се бори с него. Докато успее да стигне до изхода, бе адски изморен. Без обаче да обръща внимание на умората, той се втурна към паркинга, където бе паркирал джипа. Но докато минаваше през стоянката на такситата, рязко спря.

— Син!

Тя се обърна и се приближи, явно изненадана да го види.

— Здравсти.

— Здравсти? Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — Сърдитите му викове привлякоха вниманието на всички, които стояха на опашката за таксита. Хващайки я под ръка, той я издърпа встрани. — Защо, по дяволите, изчезваш така? Къде си тръгнала?

— Прибирам се в стаята.

— Без да ми кажеш?

— Ти беше зает.

— Да, бях зает да ти нося вода.

— Видях те да говориш с онези момичета.

— Срегнах ги съвсем случайно.

— Е, да, ама аз си помислих...

— Че ги свалям?

— Е, нямаше да ти е за пръв път да си дигнеш някое гадже от бара.

— Да, но не и две едновременно!

— Виж какво, приятел, ако с жена ти искате да се карате, идете някъде другаде. Не искаме да слушахме.

Бяха събрали малка публика. Уърт се озъби на мъжа, който се бе осмелил да го упрекне, и ругаейки тихо под нос, помъкна Син към паркинга.

— По дяволите, никога повече не ме плаши така — каза той, помагайки ѝ да се качи в колата.

— За твое сведение, Уърт — каза тя раздразнено, — аз съм вече голямо момиче и мога и сама да си взема такси.

— Толкова си наивна — подигра я той, завъртайки ключа в контакта. — Не ги ли видя ония там как те разсъбличаха с поглед?

— Да ме разсъбличат с...

— Да. Хубава и сама жена в място като това е като примамка за акули. Начинът, по който танцуваше, беше дяволски предизвикателен, Син. Може би не си разбрала на колко мъже кръстоса погледите.

Тя се втренчи в него с полуотворена от изумление уста и в съзнанието ѝ с неприятна яснота изплуваха подхвърлените на раздяла думи от Джош относно рекламирането на стока, която не е за продан.

— Нищо нарочно не съм направила, за да...

— И точно затова някой непрекъснато трябва да те наглежда. Няма повече да бягаш така, без да ми кажеш къде отиваш — каза ѝ наставнически той. — Изкара ми акъла!

Движението по главната улица на Акапулко бе станало невъзможно натоварено и попаднали в него, те се мъкнеха със скоростта на охлюв. Докато чакаха далечния светофар да светне зелено, отнякъде се появиха млади мексиканчета и започнаха да чистят и да мият предното стъкло.

— Нямах намерение да те тревожа — каза тя. — Исках просто да те улесня, като изчезна.

— Да ме улесниш? Gracias, gracias — промърмори той на момчетата, подхвърляйки на всяко по една монета. — А сега да ви няма.

Той включи на скорост, но изминаха само няколко метра и пак се наложи да спрат. Точно в средата на кръстовището се бе повредил голям камион и бе блокирал движението и в четирите посоки.

— Още като тръгнахме от Далас, ти казах, че не искам да се бъркам в начина ти на живот — каза тя, докато Уърт намаляше отново.

— Днес прекара целия ден да ме забавляваш. Първо плажът, после покупките, после скоковете във вода от скалите.

— Ами че аз също се забавлявах.

— Мислех си, че ще е по-добре да се махна и да те оставя да прекараш приятно поне вечерта и да направиш... е, да направиш това, което си решил с ония две жени.

Той ѝ отпрати унищожителен поглед и рязко отказа да купи одеялото на един уличен продавач, възползвал се от задръстването да предлага стоката си.

— Не знаех, че имаш толкова лошо мнение за мен. Правил съм доста лудории, но само един-единствен път съм бил близко до груповия секс и това беше тогава, когато бяхме в Хюстън с теб и Тим.

Проклятие! Не трябваше да споменава Тим. Вината вече и без това го разяждаше от сутринта насам заради неприличните му мисли. Когато Син изчезна, първата му реакция не бе тревога, а ревност.

Мисълта, че някой друг ще танцува с нея, ще докосва кожата ѝ, ще вдъхва аромата ѝ го караше да беснее от ревност. А какво право имаше да я ревнува? Да се тревожи за нея — да, но не и да я ревнува.

Бяха изтеглили повредения камион встрани и движението отново се възобнови. Син положи ръка на бедрото му и той едва не изстена.

— Намеренията ми бяха добри, Уърт — каза тя с тих, извинителен глас. — През цялата вечер имах впечатлението, че на теб не ти е приятно, защото цял ден се бях мъкнала подир теб. Мислех си тихичко да изчезна и да ти дам възможност да... да...

— Да си сваля нещо.

Очите им за момент се срещнаха. С леко движение на рамото тя потвърди казаното от него и веднага махна ръката от бедрото му.

— Чуй ме сега, Син. Ако реша да си сваля нещо, първо ще те уведомя, става ли? Така че докато изрично не чуеш от мен нищо в този смисъл, просто приемай, че съм доволен.

— Чудесно.

Излязоха от града и подкараха в мълчание по крайбрежния път. Никога по-рано не бяха се приближавали толкова близко до сериозна свада. Последвалата я тишина също бе неприятна, но Уърт тактически реши да я остави тя да подхване нов разговор, ако иска. И тя скоро го направи.

— Какво искаха да правят?

— Кой?

— Ония момичета.

— Обиколка на мръсните клубове.

Той обърна глава към нея да види реакцията ѝ и се засмя на стреснатото и същевременно любопитно изражение на лицето ѝ.

— Искаш ли да отидем?

Изненадан, той се разсмя още по-силно.

— Ти не си добре. И да рискуваме да си навлечем гнева на Ладония?

— Но тя няма да разбере.

— Да, но ако някога разбере, жив ще ме одере. Не искам да ме обвиняват, че аз съм те развалил.

— А вярно ли е, че те наистина...

— Да.

— Да? Честно?

— Честно. И това е всичко, което мога да ти кажа по този въпрос.

Последното нещо на този свят, за което искаше да мисли в момента, бе за съвкупление. Да, но докато малко по-късно седяха на терасата и пиеха джин на свещи, това бе всичко, за което можеше да мисли.

Смееха се и се шегуваха, но той изпита остро чувство на вина, задето се запита дали има сутиен под тениската, в която се бе преоблякла, като се върнаха в стаята. По-късно, когато бризът, подухващ откъм океана, му помогна да разбере, че няма, той се почувства още по-виновен от гледката на напирещите да пробият тъканта зърна.

След като лампите угаснаха, той легна вдървено откъм своята страна, обърнал гръб към нея, ругаейки се безмълвно за това, че е такъв развратник. Само мъж с много слаб характер би могъл да има такива непристойни помисли към най-добрата си приятелка, особено пък, когато тя изобщо си няма понятие от това.

И слава богу, че бе така. Слава богу, че не знае как страшно му се иска да погали с пръсти изпъкналите и зърна, въпреки че по-скоро би отрязал ръката си, отколкото да го стори и по този начин да я обиди.

Слава богу, че не знае какви мисли му минават през ума всеки път, когато погледът му попада на мъничкото розово петънце зад ухото

й. Колкото и кратка да бе тази целувка, ароматът на кожата ѝ бе оставил дълбок отпечатък в паметта му. Колкото и да се мъчеше да омаловажи снощната случка с целувката, не успяваше да се убеди, че не иска да опита още веднъж.

Не можеше да спре полетите на въображението си. Нито пък да потисне чисто физическите реакции на тялото си към тях. Накрая му стана толкова трудно да търпи, че стана от леглото и се отпусна в хладните води на басейна на терасата.

[1] Често срещано у пътуващите стомашно разстройство, особено у онези, които от умерените климатични пояси на Северна Америка и Европа попадат в тропическите пояси на Латинска Америка — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Събуди я плисък на вода. Тя стана от леглото и се отправи към плъзгащата се врата на верандата, която бе отворена.

— Уърт?

Той стоеше, потопен до кръста във водата, в другия край на басейна.

— Събудих ли те? Съжалявам.

— Какво правиш? — Осъзнала безсмислието на въпроса, тя го перифразира: — Защо плуваш по това време на нощта?

— Не можах да заспя.

— Нещо не е наред ли?

Тя се приближи към ръба на басейна и босите ѝ ходила се спряха в самия му край. Той се потопи още по-дълбоко, докато водата достигна брадичката му.

— Всичко е наред. Просто нещо съм неспокоен. Ти си лягай. След малко ще дойда и аз.

Тя се поколеба, очаквайки да я покани да се присъедини към него в басейна, но когато стана ясно, че той предпочита самотата пред нейната компания. Син се отправи обратно към вратата.

— В такъв случай — до утре сутринта.

— Точно така. Приятен сънища.

Усетила нещо меко под босите си нозе, тя се наведе и разбра, че стои върху шортите, с които Уърт спеше. Осъзнала какво означава това, тя бързо влезе в стаята, затваряйки внимателно вратата зад себе си.

На следната сутрин Син мислеше само за среднощното му къпане без бански. Не че упоритата ѝ памет бе нещо повредена — просто съдбата ѝ поднасяше една от шегите си на практика.

Докато пиеха сутрешното си кафе на верандата, видяха как една двойка от апартаментите на по-ниско ниво от техния се плискат голи в

басейна.

И двамата предпочетоха да се престорят, че не виждат какво става на верандата под тях, но погледите им непрекъснато се връщаха натам. Преструвката продължи толкова дълго, че стана невъзможно някой от тях да подхвърли остроумна забележка и да забравят за случая със смях. Затова просто продължиха да гледат.

Любовната игра на двойката завърши с дълга целувка. После, увити в хавлиите си, двамата се скриха в стаята си.

Уърт шумно избута стола си назад.

— Не бързай.

После захвърли салфетката на масата и бързо напусна верандата. След няколко минути и Син го последва. Той вече бе облечен в плажно облекло и събираще хавлии, кърпи и лосиони.

По пътя към плажа, седнала на дясната седалка, тя непрекъснато го стрелкаше с погледи. Движенията, с които мускулестите му крака работеха с педалите на съединителя, спирачката и газта, сякаш я хипнотизираха. Дали косъмчетата по краката му винаги са били в този оттенък на златното, или бяха просто избелели от слънцето вчера, когато само от едно подлагане под лъчите му кожата му бе станала златисто кафява.

Тя заповяда на вниманието си да се заеме с невероятно красивия морски пейзаж наоколо, но през останалата част от пътуването мислите ѝ продължиха да следват свой собствен ход и си останаха при Уърт, неговата физическа хубост и привлекателност.

Той паркира джипа на резервирания за целта паркинг. Двамата си събраха багажа и се спуснаха пеша до плажа.

— Какво ще кажеш за това място? — попита я той.

Тя погледна слънцето, премери на око разстоянието до разпенените вълни, пространството между тях и останалите летуващи и кимна.

— Чудесно е.

Уърт просна чаршафите и Син седна на своя.

— Искаш ли да ти намажа гърба с плажно масло?

— Не, благодаря — отвърна тя. — Днес ще се пека отпред.

Погледът му я обходи от шията до коляното и стомахът ѝ се сви.

— Хареса ли ти... ъ-ъ... снощното къпане?

— М-м-м. Съжалявам, че те обезпокоих.

Вярно, че я бе обезпокоил, но не в този смисъл, който той влагаше.

Уърт се изтегна по гръб и коремът му рязко хлътна навътре, очертавайки гръдния му кош. Син бързо отвърна поглед от окосмената пътечка, спускаща се от пъпа и изчезваща под банските му гащета.

— Не ме обезпокои. Изобщо не можах да разбера кога си легнал.

Това бе лъжа. Дълго след като той си бе легнал, тя лежа будна, без да смее да трепне даже и с клепки, защото знаеше, че и той е буден, затова стоя скована и напрегната, докато накрая наистина заспа.

— Къпането ме отпусна — каза той. — Почти веднага заспах.

Тъмните очила, покриващи очите му, скриха и тази лъжа.

Тя сметна за доста обезпокояващ факта, че бяха станали не само сухо официални един към друг, но и нечестни. Откога лекото им приятелско отношение бе деградирало в неловката претенциозност на непознати?

Можеше да посочи точно откога. Отношенията им се промениха, откакто тя започна да забелязва разни неща, като например как започват да играят мускулите по гърба му, когато си навлича или съблича тениската, омагьосващия окосмен триъгълник на гърдите му, начина, по който сините му очи заблестяваха, когато се усмихваше, и най-вече откакто започнаха да я заливат вълни на ревност всеки път, когато забележеше погледите на други жени, отправени към него.

Точно поради тази причина бе избягала снощи от дискотеката. Вярно, че не искаше да му пречи да се забавлява, но също така изпита неочакваното желание първо да отиде и да го плесне, а после да стисне за гушите и ония две флиртаджийки.

Откъде у нея тази ревност на тигрица?

Без съмнение Уърт бе забелязал продължителните ѝ погледи, насочени към него. Със сигурност е разбрал, че главата ѝ се бе замаяла точно когато той я бе притиснал към себе си на дансинга. Лицето му не изглеждаше ли затворено и удължено, когато я водеше обратно към масата?

Верността и кавалерството го възпираха да я сваля, но може би точно това му се искаше да направи. Би било твърде жестоко да си играе с чувствата на една зажадняла за мъжко внимание вдовица, затова бе избрал да бъде любезен и толерантен с нея. Тя просто си въобразява какви ли не глупости. Той сигурно е отвратен от

поведението ѝ, но е твърде добросърдечен, за да може да направи каквото и да било.

По-скоро би умряла, отколкото да стане обект на съжаление. Въпреки това не можеше да намери в себе си сили да спре или насочи в друга посока смуцаващото влечение. И ако ревността не я убиеше, то чувството за вина непременно щеше да го стори. Непрекъснато потискаше желанието да се обърне към Тим и да каже: „Съжалявам, но ето че изведнъж не мога да сваля поглед от Уърт.“ Това, разбира се, бе глупаво. Ядоса се на себе си дори само за това, че се налага да си го признае.

Въпреки твърдото ѝ намерение да не гледа към него, погледът ѝ продължи да отскача крадешком към изтегнатата до нея фигура. Очите ѝ неволно се плъзнаха към мястото, където бедрата му се събираха, във внушителната издутината между тях. В нея забушува истински пожар. Потискайки надигналия се в гърдите ѝ стон, Син рязко се изправи.

Повдигнал очилата нагоре, Уърт присви въпросително очи.

— Мисля да отида до пазара — каза тя и посочи струпаните на половин миля сламени покриви. — Трябва да купя някой и друг сувенир за Ладония и Брендън.

Той се накани да стане, но тя го спря.

— Ти няма защо да идваш. Тъкмо хубаво си се отпуснал.

— Ще се справиш ли сама?

— Разбира се. Освен това през по-голямата част от пътя ще те виждам. Няма да се бавя.

След като облече плажната си рокля и взе чантичката си, тя закрачи бързо натам. Любезно отклоняваше покани да си купи марихуана, сламени чанти, глинени гърнета и кожени сандали от glutницата улични продавачи, шляещи се по плажа в очакване на лековерни клиенти.

Стигна до пазара и с благодарност се скри под успокояващата сянка на сламените покриви. Магазинчетата бяха далеч по-опърпани от ония в града, където те бяха пазарували вчера, но пък много по-забавни, защото тук клиентът бе почти длъжен да се пазари. Тя с лекота уби цял час и си тръгна.

Слънцето беше горещо, а тихоокеанският вятър силен. Ожадня. Преди да стигне до Уърт, Син се спря пред една открита лавка и

поръча и за двамата по едно голямо студено питие, което щеше да им бъде донесено от сервитьор.

Докато стигне до Уърт, тя здравата се бе изморила от ходенето по горещия пясък, натоварена с чанти и покупки, и с удоволствие се отпусна на колене до него.

— У-уф, капнах, но си струваше. Купих на майка една сребърна гривна и съм сигурна, че ще я хареса. Не можах да се въздържа и си взех една и за мен. На Брендън купих камшик. Мислиш ли, че ще съжалявам?

Уърт не помръдна и не каза нищо.

— Уърт?

Коремът му се повдигаше и спадаше равномерно, показвайки, че е заспал. Седнала на петите си, Син го огледа необезпокоявана. Вятърът рошеше космите по гърдите и от време на време повдигаше тъмно русите кичури, покриващи челото му. По шията му се плъзгаха капчици пот и се събираха във V-образната вдлъбнатинка под гърлото му. На устните му бе застинала почти незабележима усмивка. Един поглед по-надолу по тялото му веднага ѝ подсказа защо.

— Уърт?

— М-м-м?

Примлясквайки, той пое дълбоко дъх, при което широките му гърди станаха още по-широки. Все още ненапълно буден, младият мъж вдигна ръка и я сложи на бедрото ѝ, местейки пръсти нагоре-надолу.

— Уърт? — повтори разтреперана. Гласът и бе толкова слаб, че вятърът го отнесе встрани.

Уърт постепенно се разбуди.

— Здрасти — провлече сънено той.

— Здрасти.

После, усещайки, че ръката му продължава да стиска леко бедрото ѝ, скочи и я дръпна като опарен.

— Аз... ъ-ъ... май съм заспал... сънувах. Ти си се върнала. Колко е часът? — Свали си очилата и разтърка лице, а после, с възможно най-небрежно движение, заметна единия край на чаршафа върху скута си. — Колко време те нямаше?

— Малко повече от час. — През рамото му Син видя, че към тях се приближава сервитьорът, понесъл студените напитки, и се зарадва.

Устата ѝ си беше суха и преди, но сега бе станала още по-суха. — Жаден ли си.

— А? О, да. Чудесно. Благодаря. — Той даде бакшиш на момчето и отпи дълга глътка от високата чаша. — Виждам, че си накупила някои работи — забеляза, кимайки по посока на чантата в краката ѝ.

Тя повтори какво е купила.

Уърт се усмихна, като му каза за камшика.

— Истинско страшилище ще е с този камшик и пищовите, дето му подарих на летището.

Тя изпъшка.

— Въобще не се сетих за това.

— Май и аз трябва да отида дотам и да понакупя някои работи за него, Ладония и мисис Хардимън.

— Ще дойда с теб. Научих всички хубави магазинчета.

— Ама че търговка, а? — подкачи я той.

— Най-добрата. Или най-лошата, зависи от гледната ти точка.

Страхуваше се да съблече плажната си рокли, но все пак успя да събере кураж и го направи. Почувства се открита и уязвима, свита и нерешителна. За да прикрие смешната и съвсем неоснователна свенливост, изрече с преувеличен ентузиазъм:

— Знаеш ли, тук предлагат коне под наем. На час. Сигурно е много приятно да яздиш по плажа. Какво ще кажеш?

— Звучи добре. После ще отидем да проверим.

Но не отидоха. Нито пък отидоха да пазаруват заедно. Слънцето, слабият алкохол в напитките и особеното настроение, обхванало и двамата, причината за което не можеха да обяснят, ги отпуснаха в сладка унесеност.

Прекараха неусетно горещия следобед, легнали един до друг на чаршафите, опитвайки се, без особен успех, да избягват погледите си един към друг.

— Каквото и да си решил, нямам нищо против.

— Ти кажи.

— Все ми е едно.

— Все пак сигурно имаш някакви предпочитания.

Откакто си бяха тръгнали от плажа, непрекъснато повтаряха ли, повтаряха този разговор. Обсъдиха се няколко предложения, но досега не бяха стигнали до никакво решение. И двамата бяха измили пясъка и солта от себе си. В момента седяха на верандата и пиеха коктейлите си, приготвени от Уърт на мокрия бюфет, наблюдавайки как Тихият океан поглъща бавно огромното тъмновишнево слънце.

Той бе обул шорти. Тя все още беше по хавлия, увила кърпа като тюрбан около влажните си коси. Босите им стъпала почиваха на масичката за коктейли от ковано желязо.

— Ако ги предупредим предварително, след около час могат да ни донесат вечерята тук, да си вечеряме на свещи и в такъв случай няма да се налага да се обличаме...

Гласът на Уърт постепенно замря, като видя широко отворените изненадани очи на Син, и предложението му остана недовършено.

— Или пък бихме могли да излезем — промени го все пак той. — Ето справочника на ресторантите. — Разлисти цветната брошура. — Какво ти се хапва — местна кухня или европейска? Морски специалитети? Какво?

— А какво ще кажеш да вечеряме в ресторанта на хотела?

Уърт прелисти листовките, които бе донесъл със себе си на верандата.

— Кухнята е европейска, четири звезди, има великолепен изглед към залива, музика на живо — издекламира той, четейки от брошурата. — Какво мислиш по въпроса?

— Няма да е зле. Можем да отидем дотам пеш и няма отново да се бутаме в движението.

Не ѝ се ходеше в шумен и претъпкан от посетители ресторант. От друга страна пък, една вечер на свещи на верандата щеше да бъде истинско мъчение. Бе си пожелала нещо да надипли скучната и гладка повърхност на живота ѝ, нещо, което да наруши монотонния баланс в него. Но в никой случай не бе разчитала Уърт да играе ролята на катализатор в този процес. Нито пък бе очаквала такава мощна приливна вълна вместо едно най-обикновено надипляне.

Дотук се бе държала като последната глупачка, но да остане сама с него в такава екзотична и съблазнителна обстановка можеше да я подтикне да направи нещо, за което после дълго щеше да съжалява. Приятелството им бе твърде ценно, за да го рискува по този начин.

Очевидно и той не искаше да остана насаме с нея.

— Чудесна идея — одобри бързо и хвърли брошурата на масата.

— Ще си сложа същата рокля, с която бях и снощи.

— Добре. — Той сви рамене с безразличие и се надигна от стола.

— Още едно питие?

— Не, по-добре ти пийни още едно, докато аз се обличам. Ще се забавя повече от теб.

— Защо е така? — попита той с лек и безгрижен тон, с какъвто винаги бяха разговаряли, преди да тръгнат от Далас. — Защо, по дяволите, на жените винаги им трябва повече време за обличане?

— Защото мъжете очакват от нас да бъдем страхотни по всяко време на денонощието — отвърна тя, влизайки и тона на разговора. — А това винаги отнема повече време.

— Така ли? Ами че ти преди малко изглеждаше дяволски добре, когато се върнахме от плажа — свежа, обветрена и потъмняла от слънцето.

Очите им се срещнаха и се задържаха малко по-дълго от обикновеното, но достатъчно, за да почувстват и двамата неудобство. Усмивките бавно угаснаха.

— Благодаря — каза тя в настъпилата неловка тишина и се скри в банята.

Мина цял час, докато се облекат и приготвят. Подчертавайки по прелестен начин придобития на слънцето тен, бялата рокля ѝ отиваше даже още повече, отколкото предната вечер. Уърт бе облякъл спортно копринено сако, тъмни ленени панталони и бледорозова риза. Двамата бяха чудесна двойка и на излизане от апартамента непрекъснато се хвалеха един друг.

Ресторантът се намираще, грубо казано, в центъра на курортния комплекс, но за да се ходи пеш до него по виещия се из планинския склон павиран път, трябваше все пак да се измине доста прилично разстояние. Не бяха отишли много надалеч, когато Син внезапно спря.

— Трябва да махна тези високи токове, преди да съм си счупила врата.

— Искаш ли да се върна за джипа?

— Не, вечерта е прекрасна за разходка. Просто ме е страх да не се спъна и падна. Добре че не си сложих чорапи. — Подпряла се на него, тя свати сандалите с високи токове.

При вида на босите ѝ нозе той се усмихна.

— Повечето от жените не са толкова практични. Харесваш ми, Син.

Вдигнала глава към него, тя каза през смях.

— Доста години минаха, преди да стигнеш до този извод, нали?

— Не е вярно. Харесах те още първия път, когато Тим ни запозна. — И навеждайки се към нея, добави лукаво: — А тогава даже и представа си нямах, че ти всяка нощ си слагаш мрежичка на косата.

— О-о, мен също ме бива в тая игра, мистър Лансинг. — Очите ѝ се превърнаха в зелени цепнатини. — А ти винаги ли си лягаш на възглавницата, за да я намериш сутринта в краката си?

— Откога ти е това подуване на палеца на левия крак?

— А ти откога използваш бебешки шампоан?

— Е, е! Ако продължаваш да се отнасяш с такова пренебрежение към бебешкия шампоан, ще се наложи да използвам по-ефективни методи.

— Какви например?

— Ами например да разтръбя, че ти използваш лимонов сок, за да поддържаш цвета на тия кичури около лицето си по-светъл от останалата част на косата. — Той се пресегна и подръпна един от тях, изплъзнал се от конската ѝ опашка.

— Значи си мислиш, че си разкрил всичките ми тайни за запазване на красотата, така ли? — Смеейки се, те се прегърнаха. — Ти също ми харесваш, Уърт.

Когато се отдръпнаха един от друг, Уърт я хвана за ръката и весело размахвайки ръце, двамата продължиха нататък. Пред входа на ресторанта Син обу обувките си, след което оберът ги заведе на масата им на терасата. Оттам се откриваше чудесен изглед към залива и към града, разпрострял се под тях като скъпоценно ветрило.

Пламъкът във фенера, сложен на масата им, потрепваше като жив при всяко раздвижване на свежия морски въздух. Над близките планини периодично проблясваха светкавици, но почтителният сервитьор им каза, че ще мине доста време, преди да завали. Гръмотевиците наистина звучаха по-скоро дружелюбно, отколкото зловещо. Тихо леещата се музика от арфа и флейта допринасяше за приятния фон не само на разговора, но и на чудесно приготвената европейска кухня.

Безгрижното им настроение се променяше само когато погледите им случайно се срещнеха.

— Май ще се наложи да ме търкаляш догоре — изпъшка Син, като излязоха от ресторанта. — Всичко си изядох, без да оставя и едно парченце. Чудесна храна!

Той я прихвана, докато тя отново свали обувките си. После ги взе от ръцете ѝ и ги напъха в джобовете на самото си — по една във всеки.

— За никъде не бързаме — каза Уърт, докато поемаха обратния път. — Ще се поразходим малко.

Така и направиха. Бавно крачейки по пътя, непрекъснато спираха да се полюбуват на живописния пейзаж, откриващ се от виещия се по планинския склон път.

Една от гледките бе особено привлекателна и си струваше човек да ѝ се полюбува, защото обхващаше целия град заедно със залива. Приседнаха на ниската каменна стена, за да се насладят на панорамата. Вятърът галеше лицата им, прилепвайки роклята на Син към тялото ѝ, и потрепването на тънката материя по кожата предизвикваше сладостни усещания у нея, затова тя нарочно скръсти ръце на гърдите си.

— Толкова е красиво! — въздъхна. — Благодаря ти, че ме накара да дойда, Уърт.

— Удоволствието беше изцяло мое. — Гласът му прозвуча странно, тя бързо обърна глава към него и го хвана да гледа към гърдите ѝ, които тя се опитваше да скрие.

— Прекрасно изживяване.

— Наистина ли ти харесва, Син?

— Да.

— Добре. Точно затова дойдохме.

— Проблемите, които имам в Далас, изглеждат толкова далечни. Оттук сякаш съм откъсната от действителността.

На лицето му се появи болезнено изражение.

— Моля те, не ми напомняй на каква височина се намираме. Забрави ли за страха ми от високо?

Тя отметна кичурите, които вятърът бе измъкнал от конската ѝ опашка и си играеше с тях пред лицето ѝ. Стегнатата прическа бавно се разсипваше.

— Щом като изпитваш страх от височини, защо живееш на толкова високо?

— Никога няма да ме видиш така близо до парапета на терасата, колкото беше застанала ти завчера. Докато гледам напред от високото, а не право надолу, всичко е наред. Това, което ми създава проблеми, е чувството за увисване над бездна.

— Е, по време на полета дотук не изглеждаше да имаш никакви проблеми.

— Да, защото бях зает.

— Зает с какво?

— С теб. Толкова се радвах, че се съгласи да дойдеш. — Наведе се към нея. — Страшно се радвах, Син.

Тя нервно извърна глава встрани.

— Много си красива тази вечер.

— Благодаря — отвърна тя със схванато гърло. — Би ли помогнал да си събера косата? Започнала е да...

— Син.

— ... пада. Няма да мога да я...

— Син.

— ... събера. Шнолата се е изхлузила на...

Той наведе глава още по-близо и я целуна по меката част на ухото, а след това зад него. После устните му докоснаха ъгълчето на устата ѝ съвсем лекичко и колебливо. Неговите бяха меки и топли и на Син ѝ се прииска да ги усети, силно притиснати към своите. Копнежът в нея се надигна с такава сила, че дъхът ѝ спря. Горещата вълна на желанието мигом заля вътрешностите ѝ, оставяйки след себе си тежко чувство на нещо неизживяно досега. Но тя внимателно отдръпна главата си назад и му се усмихна глупаво.

— Трябва да се прибираме, Уърт.

Той я погледна право в очите, усмихна се със съжаление и кимна:

— Добре.

Тръгнаха съвсем близко един до друг, но без да се докосват. Въпреки че тя чувстваше погледа му върху себе си, не посмя да вдигне очи към него. Изкачването обратно се точеше безкрай, но сърцето ѝ биеше лудо и без това физическо натоварване. Докато стигнат до вратата на апартамента, тя бе останала без дъх и ѝ се виеше свят.

Пресягайки се през нея, Уърт отключи. Синтия влезе пред него и хвърли чантичката си на един стол. Обърна се да каже нещо, но после никога не можа да си спомни какво точно, защото ръцете му се вдигнаха и я докоснаха.

Устните му легнаха върху нейните и тя усети как влажният му език се плъзга по тях. С тих вопъл тя вдигна ръце към неговите с твърдото намерение да ги свали от лицето си и да се отдръпне. Вместо това обаче, обхвана дланите му със своите и се притисна към него. Гърдите ѝ се сплескаха в неговите, бедрата им се прилепиха едно о друго.

Оттук нататък всичко стана много диво и много бързо.

Разтваряйки устните ѝ със своите, той наклони глава на една страна и плъзна езика си дълбоко в устата ѝ. Тя изстена от изумление, от радост, от нетърпение. Ръцете му обхванаха талията ѝ и я притиснаха по-силно към него. После слязоха още по-надолу и обхващайки закръглените хълмчета на задните ѝ части, я задържаха срещу таза му, като през цялото време не спираше да я целува жадно и задъхано.

Тя се прилепи към него, откликвайки със същата жар на търсещите набези на езика му. Той я пусна само колкото да извади ризата си от панталона и да я разкопчае. Целувайки я лудо и невъздържано, Уърт разкопча колана и панталоните си, после пак я грабна в прегръдките си. Погали гърдите ѝ през тънката материя на роклята, но явно недоволен от ефекта, протегна ръка зад врата ѝ и откопча копчето.

Син издаде кратък, изпълнен със страст вопъл, когато голите ѝ зачервени гърди се отъркаха в покритите му с косми твърди гърди. Уърт изстена измъчено. Все още избягвайки да пуска устните ѝ, той непохватно се помъчи да се освободи от сакото и ризата. Треперещите му пръсти едва преодоляха ципа на талията ѝ, но когато го отвориха, той плъзна роклята надолу по бедрата ѝ и тя падна на пода. Обгръщайки я с ръце, той я вдигна от бялото петно в краката ѝ и я отнесе до леглото.

Паднаха на него заедно. Легна върху нея, целувайки я така трескаво, както се мъчеше да излезе от панталоните си.

Най-накрая, освободил се от всички дрехи, Уърт се спря, за да я погледа.

Гърдите ѝ се издигаха над бялата, непотъмняла ивица, контрастирайки с околния тен. Дланите му ги обхванаха и той тихо изруга, лекичко разтърквайки с пръсти тъмните, изхвъркнали напред зърна, после се наведе и повтори същото с език и накрая всмука зърното ѝ в уста.

Гърбът ѝ се изви като лък и се отдели от леглото. Обхванал кръста ѝ с ръце, той повдигна стомаха и към бавно спускащата се надолу уста, целуна го, после целуна хълмчето ѝ през покриващото го парче коприна, а след това, сваляйки го, целуна и самата туфинка между бедрата.

Секунди по-късно той вече пулсираше в нея. Тя бе стегната, малка и неотстъпчива, докато постепенно се разшири, за да може да го поеме. Когато потъна в нея докрай, той се надигна назад, докато застана на колене, а тя бе седнала в скута му, обхванала бедрата му със своите.

— Искам да ти е хубаво. Син — прошепна той дрезгаво, докато устата му сновеше между гърдите ѝ.

Син обгърна главата му с ръце, притискайки я силно към гърдите си, като в същото време с енергични движения на таза вкарваше коравата му плът през портите на утробата си. Беше го поела плътно и здраво. Когато той прокара върха на езика си по самото връхче на щръкналото зърно, сякаш цялото ѝ същество избухна и тя кулминира.

Задъхани, двамата се отпуснаха на леглото. С нежна усмивка Уърт отмахна влажните къдрили, полепнали по лицето ѝ, и една по една ги пръсна по възглавницата.

Само след секунди обаче в изражението му настъпи промяна. Удължи се и стана сериозно от вътрешната концентрация. Започна бавно да се плъзга вътре в нея, бавно навън и навътре, събуждайки отново в нея страсти, които тя мислеше за заспали. Но те отново я завладяха и удоволствието стана неописуемо, когато чу дрезгавия вопъл, откъснал се от гърдите му, и почувства горещото му освобождаване дълбоко в нея.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин Син бе станала и опаковала багажа си още преди Уърт да се събуди.

Седнала сковано на стола, тя гледаше как пръстите му обхващат въздуха, където само преди няколко часа е била гърдта ѝ. Той сънливо попипа разхвърляните около себе си чаршафи, докато накрая се събуди и разбра, че тя вече не лежи в обсега на ръцете му.

Примигна няколко пъти, за да я докара на фокус, после видя напрегнатия и поглед и чантата в краката ѝ. Разбра какъв ще бъде отговорът, но все пак запита:

— Какво правиш?

— Тръгвам си.

— Правилно. Само че довечера.

— Грещиш. Хващам първия полет за Далас.

— Виж сега. Син...

— Не можеш да ме разубедиш, затова изобщо не се опитвай.

Тя стана от стола и му обърна гръб, защото изглеждаше дяволски привлекателен, както бе седнал, покрит с чаршафа до кръста — рошав, небръснат, сънлив — сред неоправеното легло, все още носещо аромата на неотдавнашната им любов.

— Билетите са невалидни за други полети.

— Още щом станах — осведомя го тя, — се обадох на авиокомпанията и се съгласих да заплатя разликата в цените, ако променят времето на полета ми.

— Твоя полет?

— Точно така. Не си правя труда да променяш и твоя. Остани и се наслади на почивката си до края.

— Няма да стане. — Отмятайки завивките, той отиде пра нея, хвана я за ръката и я завъртя към цялото великолепие на голотата си. — В това престъпление ние сме съучастници и ако ти си отидеш по-рано, и аз ще си ида по-рано.

Тя рязко издърпа ръката си от хватката му.

— Ами чудесно. Прави каквото искаш.

Той се отпрати към банята и затръшва вратата след себе си. Син чу, че някой оставя закуската в отделението. Самата мисъл за храна я отврати, но докато Уърт се изкъпе, облече и събере багажа си, тя изпи една чаша кафе на верандата.

После го чу да разговаря по телефона и да урежда формалностите по собствения си полет. Когато в очите ѝ започнаха да парят сълзи, тя го отдаде на изгряващото тропическо слънце и на отражението му от ослепително бялата мазилка на сградата.

— Готова ли си? — Бе застанал на вратата към верандата. — Трябва веднага да тръгваме, защото иначе ще изтървем самолета.

Устоявайки на желанието си да хвърли последен поглед на великолепната гледка или поне на апартамента, тя се отпрати с твърда крачка към изхода и се качи в джипа.

Уърт уреди формалностите по отписването от хотела и предаването на джипа. Син го остави да се оправя сам, решила да си плати своята част по-късно, в някаква неопределена точка в бъдещето, когато ще маже да застане срещу него, без да се свива или да се страхува, че ще избухне в сълзи, нещо, което чувстваше, че може да се случи всеки момент.

Таксито, което ги откара до летището, бе по-прашно, по-шумно и по-претърпкано от онова, което ги докара. Платиха разликата в билетите, отидоха в залата и заедно с останалите приятно изморени, загорели и шумни пътници зачакаха да обявят полета им. Залата бе шумна, всеки бързаше да сподели веселите преживявания от уикенда на родния си език и на Син и се стори, че мина цяла вечност, докато обявят полета им.

Син се бе надявала, че след направените промени с билетите те няма да седнат заедно, но явно Уърт се бе погрижил и за това. Седнала до прозорчето, тя впери невиждащ поглед навън, докато самолетът не напраща нормалната височина.

За разлика от полета към Акапулко, в които цареше празнична атмосфера, пътниците от обратния полет бяха кротки и тихи, а някои даже и направо навъсени. Повечето заспаха веднага след като поднесоха закуската.

Уърт положи лакът на облегалката между тях и се наведе към нея.

— Син, повече няма ли да ми говориш?

— Разбира се, че ще ти говоря. Не ставай глупав — отвърна тя на облаците през прозореца.

— А няма ли да ме погледнеш?

Тя се обърна към него и моментално съжали, като видя пресилено лекомислената усмивка на лицето му.

— Теб може и да те погледна, но няма да мога да погледна себе си в огледалото.

— Защо? Защото легна с мен ли?

— Тихо! Защо не вземеш микрофона от капитана и не го обявиш пред всички? — Тя се огледа нервно наоколо, но доколкото успя да прецени, никой не бе чул нищо. После прошепна: — Не искам да говоря за това, което се случи снощи.

— Да, но аз искам.

— Тогава си говори сам, защото няма да те слушам — отговори тя и извърна глава.

Минаха няколко минути. Син си помисли — и се надяваше да е така, — че той ще се подчини на желанието ѝ. После чу тихия му глас съвсем близо до ухото си:

— Ти искаше да го направим точно толкова, колкото и аз, Син. — Тя тихичко изхлипа с наранено сърце и отново се обърна към него. — На кого се сърдиш? — попита я той спокойно. — На себе си за това, че ти хареса? Или на мен, задето направих така, че да ти хареса?

— Не ми хареса!

Това вече го разсърди.

— Как не! — възрази остро той, приближил лице до нейното. — Ти не се преструваше и проклет да съм, ако аз съм се преструвал. Самозалъгвай се колкото си искаш, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, но това просто няма да е истина, а това, което е — най-обикновена лъжа. Ти направо ме изстиска, и то два пъти, така че изобщо не се опитвай да ми кажеш, че не ти е харесало.

Бузите ѝ пламнаха.

— Исках да кажа, че не ми хареса след това.

— О, да, разбирам — каза Уърт с натезжал от сарказъм глас. — Не ти хареса да лежиш, сгушена в мен, притиснала дупето си в скута ми, с едната ми ръка на гърдата ти.

Тя вдигна студените си и влажни длани и ги притисна към сухите си и горещи бузи. Много ясно си спомняше как през нощта се бе събуждала от нежните движения на пръстите му по зърното си и всеки път бе измърквала от удоволствие, притискайки се по-плътено до него, преди отново да потъне в сън. Ама че гадняр — да ѝ напомня колко необуздано бе реагирала на ласките му.

— На дневна светлина — натърти тя — осъзнах колко ужасно съм се държала. Не хвърлям цялата вина върху теб. Въпреки че ти си този, който има по-голям опит... във...

— Плътските удоволствия.

Думата „удоволствия“ дори не се и приближаваше до точното описание на това, което той извлече от плътта ѝ. Мръщейки се на собствените си непокорни мисли, тя упорито продължи:

— Станахме жертва на обстоятелствата. Климатът и романтичната обстановка. Това е всичко. — Строго, като класна наставница, тя добави: — Просто искам да го забравя.

— Чудесно.

— Хубаво.

— Ще го забравим.

— Добре. Точно това казах и аз.

Тя отвори списанието, което си бе купила на аерогарата. За нейно облекчение. Уърт отпусна глава на облегалката и затвори очи. Минаха няколко минути, през които тя се преструваше, че поглъща напечатаните с дребен шрифт думи, а той — че дреме.

Накрая Уърт обърна глава към нея, без да я вдига от облегалката.

— Син?

— М-м-м?

— Струва ми се, че никога няма да го забравя.

Тя отчаяно подпря челото си с длан. Уърт я докосна по коляното успокоително.

— Просто беше ужасно хубаво.

— Наистина ли?

Преди още да разбере какво иска да направи или каже, главата ѝ рязко се бе вдигнала нагоре и въпросът излетя от устните ѝ. Ако трябваше да бъде честна със себе си докрай, би трябвало да си признае, че по-голямата част от гнева ѝ произлизаше от чувството за несигурност. Уърт бе спал с дузини жени, със стотици жени, жени,

сред които имаше и по-млади, и по-хубави, и по-сексапилни от нея. Терзаеше я мисълта как се е справила в сравнение с тях.

— По дяволите, да, хубаво беше. Фантастично. — После Уърт стана сериозен и леко сви рамене. — Във всеки случай така мисля. А... ъ-ъ... на теб хареса ли ти?

Неспособна да го погледне в лицето, тя затвори очи и кимна.

Ако не бе толкова погълната от собственото си чувство за несигурност, Синтия щеше да долови същото чувство и в гласа на Уърт:

— Разбира се, ти си била само с Тим и само с него можеш да ме сравниш.

Прехапала долната си устна, тя поклати непреклонно глава.

— Не споменавай Тим.

— Знам как се чувстваш, Син — каза той с тежка въздишка. — Мислиш ли, че съм толкова нечувствителен, та да не чувствам вина, задето спя с жена му?

— Вдовицата му.

— Точно така! — възкликна той с гръмък шепот. — Неговата вдовица. Негова вдовица от две години. През цялото време, докато беше омъжена за него, нито за момент не ми е идвала и една неприлична мисъл за теб. Кълна ти се.

— Знам.

— Тогава защо, по дяволите, изпитвам такова чувство за вина от снощи насам? — запита риторично младият мъж. — Изобщо не ми идваше наум за Тим, докато седях на масата срещу теб и гледах как изражението ти се променя на светлината на свещите, и непрекъснато исках да усетя косата ти върху кожата си, да целуна устните, които с такава наслада се занимаваха с крема, поднесен ни за десерт.

— Недей, Уърт.

Без да обръща внимание на мъката и, той се наведе към нея и сниши гласа си с още един децибел.

— Син, когато устата ти се отвори под моята, когато докоснах гърдите ти, ти беше единственият човек, който занимавате мислите ми. Не Тим, или които и да било друг. Беше така топла, така сладка, така...

— Моля те, стига.

— Не бих могъл да се спра да проникна в теб, дори и Тим да беше се появил в този момент на вратата.

Тя покри ушите си с ръце, но той ги свали и продължи:

— Трябва наистина да променим възгледите си за някои неща, но не бива да чувстваме никаква вина.

— Не бива ли? — попита тя тихо. — Уърт, плаши ме това, че откликнах с такава самозабрава. Никога преди не съм правила такива неща.

— Знам.

— Бях изцяло отдадена на...

Бе все едно да се удариш в бетонна стена със сто мили в час. Точно по този начин думата му проникна в съзнанието ѝ и емоциите и се изпариха.

— Какво каза?

— Кога?

— Току-що. Ти каза: „Знам“, когато ти казах, че никога преди това не съм правила такива неща.

— О, това ли? — Той се размърда в креслото и смутено се прокашля. — Искях да кажа, че е... такава... че не си лягаш с мъже.

Тя не откъсна втренчения си поглед от него и недоверието и нарасна.

— Тим споделял ли е нещо с теб за личния ни живот?

— Не. Хей, искаш ли да пийнеш нещо? Ей сега ще извикам...

Син обгърна китката му с пръсти и силно я стисна.

— Тим споделял ли е нещо с теб за личния ни живот?

— Беше най-добрият ми приятел, Син — каза тъжно. — Знаеш мъжете понякога как се разприказват. Сядат някъде заедно, пийват някоя и друга бира и почват да дрънкат неща, които не искат да кажат.

В очите ѝ бликнаха сълзи, но причината за тях бе ярост, а не тъга.

— Тим е бил недоволен от мен в леглото, така ли? Това ли ти е казвал?

— Не.

— Уърт!

Той захапа устната си.

— Добре де, може и да е намекнал нещо в този смисъл. Кой съпруг не би желал в някои моменти жена му да бъде по-изобретателна в леглото?

Тя преглътна няколко пъти, за да възпре повдигането си. Гърдите и сякаш щяха да се пръснат.

— Значи Тим е бил разочарован от сексуалния ни живот.

Уърт промърмори цяла поредица от отбрани ругатни.

— Да си ме чула да казвам такова нещо? Не. Това, което казах, бе, че Тим — и това стана скоро след раждането на Брендън — спомена, че любовният ви живот не бил толкова вълнуващ, колкото би трябвало, че ти не си го стопляла както...

— Казал ти е, че съм студена?

— Не студена — отвърна раздражено. — Не ни приписвай твои думи, Син. Тим просто мрънкаше, че нещата между вас малко са позамрели. Станали нещо като задължение, да, мисля че употреби думата „рутинни“. Казах му, че за това вина има и той. Разбираш ли, някои мъже, след като жените им родят, започват да гледат на тях като на майки, а не като на сексуални партньорки. Посъветвах го да се отнася с теб като към любовница и ти щеше да започнеш да се отнасяш към него по същия начин.

Син трепереше от гняв.

— Щом става дума за жени, на теб всичко ти е ясно, нали. Уърт?

— Това пък какво означава?

— Искал си сам да се убедиш дали ме бива в секса. Отведе ме в леглото, за да се убедиш сам колко неумела съм в леглото.

Ругатните, изречени от него преди малко, направо бледнееха пред тия, които започна да сипе в момента, стисна инстинктивно юмруци и рече със задавен от ярост глас:

— Знаеш, че плешиш глупости, Син! По дяволите, знаеш го!

— Извини ме. Искам да отида до тоалетната.

Тя прекрачи през краката му и едва не падна в прохода между креслата. Отиде в тоалетната и повърна. Дълго след като изпразни стомаха си, остана заключена в миниатюрната стаичка и ушите ѝ бръмчаха по-силно от реактивните двигатели, монтирани в опашката на самолета.

Докато миеше лицето си, прииска ѝ се да остане пет минути насаме с Тим, за да си излее всичкия гняв върху него. Как е могъл да обсъжда сексуалния им живот с Уърт? От всички мъже точно с Уърт ли намери? Свалячът. Плейбойът. Бонвиванът.

Какъв съвет е очаквал Тим да получи от такъв човек, ерген при това, за семейното положение? Ако е имал нещо за казване по този въпрос, защо не е дошъл при нея? Тя бе била отвратително доволна от сексуалния им живот и не би могла да се чувства по-предадена дори ако бе научила, че Тим е имал извънбрачни връзки.

Но престъплението на Тим бе нищо в сравнение с това на Уърт. Той бе използвал информацията, която починалият му приятел бе споделил с него. Тя не познаваше човек, какъвто и да е бил той, който да е паднал толкова ниско. Единственото нещо, което не можеше да разбере, бе защо бе чакал толкова дълго да задоволи любопитството си.

Върна се на мястото си, но отказа да разговаря с него. Стори й се, че полетът до Далас продължи с три часа повече, отколкото до Акапулко. Най-сетне пристигнаха и започнаха да слизат.

Тя се промъкваше покрай другите туристи, навеждайки се под изпъстрени с пайети сомбрера и закачайки шарени наметала. Тъй като багажът й бе само ръчен, тя нямаше защо да чака на лентата, затова беше от първите, наредили се на опашката пред митницата. За нещастие обаче и Уърт бе в същото положение. Той се нареди на опашката точно зад нея.

— Побърза да си направиш погрешно заключение, Син. Тим го спомена само веднъж, кълна ти се. Сигурно се бяхте карали или нещо от този род. Не е кой знае какво. Дори въобще бях забравил този разговор, докато ти не ме попита.

— Обзалагам се, че е така — процеди тя през рамо, без да се обръща към него.

— Това е истината. По дяволите, кълна ти се, че изобщо не съм мислил за това снощи.

Тя рязко се завъртя, за да го погледне право в очите.

— Подмами ме да дойда с теб в Акапулко...

— Не съм те подмамвал да правиш каквото и да било.

— ... защото бях една от малкото жени, с които не си спал, така ли е?

— Не е така.

— Възползва се от неприятностите, които имах, за да ме вземеш със себе си, защото е трябвало сам да видиш дали вдовицата на Тим е толкова студена и без фантазия, колкото той ти е казал.

Разгневен, защото бе убеден в правотата си, Уърт каза:

— Доколкото разбрах снощи, той е нямал никакво основание да се оплаква. Не и ако си го яздила така здраво, както язди мен.

Тя ахна тихо и потрепери, но повече от силата на спомена, отколкото от срам.

— Ако си успял да ме накараш да реагирам малко по-топло...

— Топло! Извинявай, но това е много слабо казано. Огнено — може би. Горещо май е най-точно. Тъй или иначе — далеч, далеч над „топло“.

— Ако си успял въобще да ме накараш да реагирам, спокойно можеш да се задавиш с това, знаейки, че си надминал най-добрия си приятел в единственото състезание, което мъжете уважават.

— Следващият! — подвижна митничарят и Син се приближи до плота.

— Син, почакай — извика Уърт и прекрачи жълтата линия.

Един от служителите му препречи пътя.

— Още не е дошъл редът ви, сър.

— Аз съм с онази жена.

— Жена ви ли е това?

— Не.

— Чакайте си реда.

— По дяволите!

— Каква беше целта на посещението ви в Мексико, мисис МакКол? — попита служителят зад плота, отваряйки паспорта й.

— Почивка.

— Имате ли нещо за деклариране?

— Син! — извика Уърт.

— Две сребърни гривни и един камшик.

Служителят удари печата.

— Благодаря ви.

Тя си събра нещата и се отправи към ескалатора. Уърт се спусна към опразненото от нея място.

— Ходих до Мексико на почивка и не съм купувал нищо.

Служителят проучи паспорта му.

— Дайте да видим какво има в тази чанта, моля.

— Но... — Уърт се огледа.

Ескалаторът отнасяше Син нагоре и скоро тя щеше да изчезне от погледа му.

— Моля, отворете чантата, мистър Лансинг.

Силно потиснат от неприятния край на уикенда, Уърт въздъхна и отвори ципа на чантата.

Син плати на таксито, спряло пред тяхната къща. Неделните вестници още лежаха, хвърлени от пощальона на алеята — нещо, което бе твърде необичайно, тъй като Ладония винаги ги четеше със сутрешното си кафе.

Изненадана, Син ги вдигна и закрачи по алеята, приближавайки се към къщата откъм задния вход. Вратата към кухнята бе заключена, но Син видя, че майка и стои пред печката и обръща бекона на скарата. Почука по стъклото. Ладония хвърли поглед през рамо и като видя, че на вратата стои Син, по лицето ѝ се изписа изненада. Сваляйки скарата от котлона, тя побърза да отвори вратата.

— Син, какво, за бога...

— Дълго е за разказване, майко — прекъсна я тя и уморено стовари багажа си на един стол.

— Мислех, че няма да се върнете по-рано от тази вечер.

— Така беше, но решихме да се върнем по-рано.

— Къде е Уърт? Как се прибра? Защо решихте да се върнете по-рано?

Главата на Син вече се пръскаше от болка и въпросите падаха един след друг в нея като топки за боулинг. Търкайки слепоочията си с пръсти, тя каза:

— Защо закусвате в столовата?

През преходната врата бе видяла, че на масата са сложени новите прибори, колосани салфетки и в центъра ѝ се мъдри ваза с цветя. От фурната се носеше страхотен аромат, но от мисълта за храна стомахът отново я сви.

— Синтия, да не си болна? Защо се върнахте по-рано?

— Просто решихме да се върнем.

— Да не би да са ви настанили в лош хотел?

— Всъщност всичко надмина очакванията ми.

— Тогава да не си изгоряла от слънцето?

— Мазах се с плажно масло против изгаряне.

— „Отмъщението на Монтесума“?

— Не.

— Е, в такъв случай нищо не разбирам.

— Просто ни доскуча и това е всичко — отвърна тя кратко.

— Защо?

— Къде е Брендън?

— Къде е Уърт?

От ритъма, с който Ладония задаваше въпросите си, ѝ се замая главата.

— Уърт и аз се разделихме на летището. Аз си хванах такси. — Тя закрачи към вратата, отделяща кухнята от останалата част на къщата. — Ще видя Брендън, после ще се изкъпя и ще си легна. Сутринта трябваше да ставаме ужасно рано, за да не изпуснем самолета. По-късно ще ти обясня всичко.

Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато внезапно тя се отвори и на прага ѝ застана мъж с весела усмивка на уста и раирана хавлия на раменете. Почти сблъскали се на вратата, двамата застинаха на място и бе трудно да се прецени кон от тях бе по-изненадан.

— Син — каза Ладония с любезен глас, — мисля, че познаваш съседа ни, мистър Тантън?

ОСМА ГЛАВА

Естествено Син познаваше мистър Тантън. Той живееше две къщи по-надолу от тях, когато Тим и тя купиха тази къща. Моравата му бе обект на завист от всички в квартала, който бе известен със съвестното отношение на обитателите към външния вид на дворовете си. Тъй като Чарли Тантън бе пенсионер, той прекарваше цели часове из цветните си лехи и поддържаше тревата, дърветата и храстите в двора в отлично състояние.

Бе приятен човек, добър съсед и винаги отзивчив към учениците продаващи по домовете сладки или билети за томболи. Беше консервативен, говореше спокойно, бе любезен с всички... и бе последният човек, когото Син бе очаквала да види в кухнята си по хавлия в късна неделна утрин.

— Чарли, готов ли си за кафето? — Ладония, единствена от тримата, която остана спокойна, му наля една чаша и заобиколи дъщеря си, за да му я подаде. После го потупа успокоително по ръката. — Закуската е почти готова. Нали нямаш нищо против и Син да седне с нас? Тя се върна по-рано от...

— Извинете ме.

Син профуча като вятър покрай съседа си, които изглеждаше разстроен, също както и тя. Първо отиде в стаята на Брендън — леглото му бе оправено, но него никакъв го нямаше.

Ладония дойде секунди след като Син бе влязла в спалнята, която бяха споделяли с Тим, въпреки че скоро след като той почина, тя я бе преподредила.

Още щом Ладония затвори вратата след себе си. Син се обърна към нея:

— Къде е Брендън?

— Снощи го поканиха да преспи у Шейн Латимър. Днес, след неделното училище, ще ходят в зоопарка.

— И ти веднага си поканила приятеля си да преспи тук, нали?

— Точно така — отвърна Ладония със завидно самообладание.

На петдесет и една години, Ладония Патерсън бе изумителна жена. Косата ѝ бе в същия карамелен оттенък като на дъщеря ѝ, но от години насам тя изкусно я поддържаше в по-светъл цвят, за да прикрие белите коси в нея. Очите ѝ бяха светлокафяви, а фигурата — стройна. Спокойно би могла да мине за жена с десет години по-млада. Прагматизмът бе в кръвта и, затова характерна черта у нея бе да нарича нещата със собствените им имена.

— От месеци насам Чарли и аз искахме да прекараме някоя нощ заедно. Снощи се представи първата ни възможност, която сме имали.

Коленете на Син се подгънаха и тя се тръшна в края на леглото, поразена от откровеното признание на майка си.

— Не мога да разбера защо се разстройваш толкова, Синтия. В края на краищата ти разваляш моето парти, като се прибираш по-рано, без да предупредиш.

— И... откога е това?

— Чакай да видя. — Ладония килна глава на една страна, мъчейки се да си припомни — От миналата пролет, когато Чарли ми донесе прекрасен букет лалета от своите. Поканих го на чашка кафе и той ми погостува около час. — Тя се пипна по бузата, порозовяла от неочакван момински свян, и продължи: — Започнахме да вършим някои смешни работи, като например да си измисляме различни причини да минаваме пред къщата на другия, да излизаме за пощата в едно и също време, за да имаме извинение за разговор. Заел ми е толкова много чаши захар, че го обвиних в незаконно варене на ракия. На другия ден, след като ми поднесе букета с лалетата, ме покани на обяд и това бе първата ни официална среща.

— Къде съм била аз? Къде е бил Брендън?

— Ти беше на работа, а Брендън беше с нас. — Видяла смаяното изражение на Син, тя се намръщи. — За бога, Синтия, та той ме ухажва по всички правила. Не бъди такава пуританка. До снощи изобщо не се бяхме любили и как ще го правим, като Брендън е тук.

— Ти имаш връзка с Чарли Тантън?

— Това не е най-подходящата дума за отношението, което имаме един към друг. Освен това не бих казала, че изражението ти ми харесва. Нито пък тонът. Аз съм свободна. Чарли — също. Жена му е починала преди седем години. Имаме много общи интереси и ни е

много хубаво заедно. — Очите ѝ заблестяха. — Доста е секси, не мислиш ли?

Син нямаше думи.

— Изминалата нощ потвърди, че сме съвместими във всичко и затова решихме да направим отношенията ни официални.

— Да не си решила да се преместиш при него?

— Разбира се, че не — отвърна Ладония възмутено. — Ще се оженим.

— Ще се жените?

— Да! Не е ли чудесно?

— Ще се жените? Кога?

— Веднага след като уредим формалностите.

Син стана от леглото и се приближи до прозореца. Отметна щорите и впери невиждащ поглед навън.

— Просто така? — попита тя, обръщайки се отново към майка си.

— О, скъпа! Чарли се безпокоеше как ще приемеш новината, но аз го успокоих. Разочароваш ме. Не мислех, че си от онези деца, които трудно приемат доведени родители.

— Не ставай смешна.

— Тогава какво ти става? Защо не се радваш за мен.

Син разпери безпомощно ръце.

— Толкова неочаквано е, майко. Така внезапно.

— Но ние от месеци насам се виждаме.

— Скришом. Промъквали сте се тук, докато аз съм на работа. Сигурно и Брендън си подкупвала, за да пази мълчание за вашите малки срещички. Защо не ми каза? Защо го държа в тайна? — Тя се разсмя подигравателно. — Ти какво очакваше? Да го погледна с безразличие, когато излезе от банята по хавлия, като че ли това е най-нормалното нещо на света?

— Виждам, че не си в настроение да обсъждаме това сега. Въпреки това няма да ти позволя да развалиш и моето.

Тя се обърна да излиза.

— Майко! Защо научавам последна?

Ладония се върна, но с високомерно вдигната брадичка.

— Добре, Синтия, щом ме питаш, ще ти кажа защо криех от теб. Чувствах се неприятно, защото започвах нов живот, а ти — не.

— Какво?

— Точно в това бе същността на нещата. Станах вдовица шест месеца след теб, но се оправих далеч по-бързо, отколкото ти. Непрестанно те подбутвах да продължиш живота си, Уърт също. И всички, които те обичат. Ти обаче не предприемаше нищо. Мотаеше се унило насам-натам, хленчейки непрекъснато колко скучно, колко тъпо и колко неприятно било всичко. Изглежда, бе твърдо решила да прекараш цял живот в самосъжаление.

Ладония се изпъна още повече и продължи:

— Е, аз нямам такова намерение. Чарли навлезе в живота ми като свеж полъх. Обичах баща ти с цялото си сърце. Знаеш това. Чарли също го знае, както аз знам, че той е обичал своята Кейт. Тъй като животът ни преди това е бил богат и изпълнен със съдържание, сега можем да дадем даже още повече от себе си и да заживеем пълноценно и с любов. Има десетки жени на моята възраст, а и по-млади, които с удоволствие биха ми отмъкнали Чарли.

Очите ѝ заблестяха с някакво чувство, което Син безпогрешно определи като радост и любов. С учудване се запита как не е забелязала досега тази жизнерадост у майка си.

— Чарли ме намира за много хубава, забавна и от снощи — за страшна в леглото. Затова когато около четири часа сутринта ми направи предложение, аз казах „да“. И честно казано, Синтия, дори не помислих за теб, когато му дадох отговора си. Може и да не ти харесва, но, по дяволите, това е положението.

Обръщайки се, тя излезе от стаята, както големите артистки напускат сцената.

Син стоя, загледана в затворената врата, докато пулсиращата ѝ от болка глава не я накара да отиде в банята, където взе две таблетки аспирин и напълни ваната с гореща вода. След като постоя половин час в нея, давайки възможност на аспирина да притъпи болката, тя се облече.

Предпочели близостта един към друг пред услугите на автоматичната миялна машина, Ладония и Чарли миеха съдовете, когато Син влезе незабелязано в кухнята. Ладония ги миеше, а Чарли ги бършеше. Смееха се на някаква шега. Сия усети как я пронизва остра болка на завист и моментално се упрекна за това си чувство.

— Майко, мистър Тантън. — Те се обърнаха, стреснати от гласа ѝ. Син стисна нервно ръце. — Аз... аз исках... приемоте моите поздравления — завърши тя несръчно.

— Благодаря ти, скъпа — каза Ладония любезно, като че ли спорът, който бяха водили преди малко, изобщо не бе съществувал.

— Заедно с поздравленията, моля ви да приемоте и извиненията ми за начина, по който се държах преди малко — Успя да докара нещо като слаба и скована усмивка на устните си. — Изненадахте ме.

— Извинението се приема — каза Ладония бързо, забелязала сълзите, замъглили очите на дъщеря ѝ. — Искаш ли малко кафе? Още е горещо. Или може би по-добре чай. Изглеждаш бледа въпреки тена.

— По-добре чай.

Чарли остави кърпата, с която бършете чиниите, и тръгна към Син. Въпреки че сега бе облечен, той пак избягваше да я погледне в очите и пръстите му нервно подръпваха меката част на ухото.

— Преди малко вие сигурно сте си помислили нещо съвсем друго и аз не мога да ви обвиня, ако това е така. — Той вдигна добрите си очи и ги впери право в нейните, въпреки че лицето му все още бе зачервено от смущение. — Искам да разберете, че аз уважавам майка ви, мисис МакКол. Не бих направил, пък и нямам намерение да правя, нищо, което би помрачило щастието ѝ или би я наранило по какъвто и да е начин.

Дланта на Син легна върху ръката му.

— Аз просто реагирах много рязко, което е мой характерен недостатък. Сега, след като мина малко време и успях да смея новината, аз се радвам за вас. Майка заслужава да бъде щастлива. Мисля, че сте я направили много щастлива.

Усмивката му бе отражение на облекчението, което изпита.

— Чудесно. Е, това е наистина чудесно — развълнува се той. — Моля отсега нататък да ми викате Чарли.

— А аз съм Син или Синтия — Те си стиснаха ръцете и се усмихнаха топло един на друг.

Като дар на мира тя връчи на майка си мексиканската сребърна гривна. Ладония много я хареса, както Син предположи. Докато тя пиеше чая си и отхапваше от кифлата с боровинково сладко, те двамата обсъждаха плановете за сватбата. Решиха церемонията да бъде

скромна и в тесен кръг и да се проведе в къщата на Ладония и Син, в присъствието само на най-близките приятели и свещеника.

Бъдещите младоженци си тръгнаха заедно, като се извиниха, че искат да гледат някакъв футболен мач в къщата на Чарли. Гледайки ги как вървят ръка за ръка и се препъват, тъй като не откъсваха погледи един от друг, Син си каза, че сигурно няма да догледат целия мач, ако изобщо седнат да го гледат.

Тя отново почувства в сърцето си нещо, което повече приличаше на копнеж по изгубеното, отколкото на завист. Не че не искаше щастието да ги споходи, а просто виждаше колко пълноценна е връзката им, колко много дава това да чувстваш, че си един от двама вместо само един.

Следобед Брендън бе доведен у дома от родителите на своя приятел. Много се зарадва да види майка си, но още повече го радваше посещението в зоопарка. Много хареса и камшика, който тя му бе донесла.

— Харесва ми почти колкото пицовите, дето ми ги подари Уърт — изчурулика той и се спусна навън да го изпробва.

Самото произнасяне на името му накара стомаха ѝ да се свие от желание и разочарование едновременно.

Ладония се върна у дома навреме за вечеря. Хапнаха в кабинета, гледайки заедно с Брендън филмче на Уолт Дисни. Телефонът звънна някъде по средата на филмчето и Ладония стана, за да отговори.

— Сигурно е Чарли. Каза, че ще ми се обади, след като уведоми децата си за пашите планове.

Забави се само няколко минути, през които Син Я чуваше как се смее. Когато се върна, каза:

— Теб търсят.

— Мен ли? Кой ме търси?

— Уърт. Кълна се, че този мъж е луд. Като му казах, че ще се омъжвам, той се престори на убит от мъка и се разплака.

— Не искам да говоря с него.

Усмивката на Ладония угасна.

— Защо?

— Главата ми още не ми е минала съвсем и нямам настроение за разговори. — Опита се да го каже равнодушно, но знаеше, че от пронизателния поглед на майка ѝ нищо не може да убегне.

— Не е много учтиво от твоя страна, Синтия.

— Съжалявам. Просто сега не ми се говори. Два дни не съм виждала Брендън.

Брендън изобщо не го интересуваше нищо наоколо. Той бе изцяло погълнат от приказката за семейството, което тръгнало да плава по реката със сал.

Ладония, слагайки ръце на кръста, зае позата на родител, канещ се да разпитва непослушното си дете за поредната му беля.

— Какво е станало между теб и Уърт в Акапулко?

— Нищо! — възкликна Син. — Просто в момента не ми се говори.

— Какво да му кажа?

— Кажи му, че не се чувствам добре. Не, чакай. Кажи му, че съм уморена, защото снощи не съм спала както трябва. Не, не, не казвай това! Кажи му, че излизам.

— Е, последно кое?

— Кажи му, че излизам.

— Няма да го лъжа заради теб.

— Тогава му кажи, че в момента съм заета и не мога да дойда на телефона. Ако е достатъчно възпитан, той ще разбере и няма да настоява за повече обяснения.

Син си спечели един укорителен поглед от майка си, но тя изпълни молбата ѝ. Малко след това позвъни и Чарли. Ладония говори може би цял час, кискайки се и шепнейки, явно бързайки да навакса всички ония пропуснати моменти, когато отношенията им бяха все още тайна.

Когато най-сетне Брендън бе сложен да легне, молитвите бяха казани, а целувките за лека нощ — раздадени, Син с облекчение се отправи към стаята си. Тепърва ѝ предстоеше да разопакова багажа си. Всяка вещ, която вадеше от чантата, ѝ напомняше по особен начин за Уърт и за прекарания заедно с него уикенд.

Той ѝ бе направил комплимент, че цветът на тази блуза много ѝ отивал и правел кожата ѝ да блести. Бе я погалил по бузата.

Бе ѝ казал, че краката ѝ изглеждат страхотно в тия шорти. Бе стиснал леко прасеца ѝ.

Тези сандали придавали на пръстите ѝ много секси вид и на човек „дяволски му се прииска да ги изяде“ Бе прокарал връхчетата

на пръстите си по тях.

— Най-обикновени ласкателства — промърмори тя, мъчейки се да потуши пожара на надигащата се в гърдите ѝ ярост. После добави унило: — Да, но му дадоха това, което искаше, нали?

Сърдечната болка, която изпитваше, обаче бе далеч по-силна от съжалението. Очите ѝ се напълниха с горчиви сълзи, когато извади от багажа роклята, която той я бе накарал да купи, после ѝ бе отправил комплимент колко хубаво ѝ стои и накрая я бе съблякъл с такава невъздържана страст.

След като се отпусна в познатите прегръдки на леглото, тя се опита да се успокои със спомените от любовта с Тим. Разбира се, призна пред себе си, сигурно е имало моменти, когато би могла да прояви малко повече инициатива.

Но също така имаше моменти, когато и той би могъл да го направи. Невинаги бе успявал да се представи сто процента, но някой да я е чул да се оплаква? Невинаги е била изцяло задоволявана. Невинаги е била заливана от лавата на страстта. Невинаги звездите са я обсипвали с огъня си.

И със сигурност никога не е било като снощи.

Още щом съзнанието ѝ роди тази еретична мисъл, тя моментално успя да я квалифицира. Имаше си причина за тази нейна проява на неимоверна страст. Отдавна не си бе лягала с мъж и това бе всичко. Само като си помисли човек колко страст може да се натрупа в една млада жена за две години! Нищо чудно, че реагира така експлозивно на ласките на първия мъж от толкова време насам.

Но дълбоко в себе си се съмняваше, че това не е цялата истина. Откакто Тим бе починал, и други мъже се бяха опитвали да отвият кранчето на тази страст, последният от които бе Джош Мастърс. Да, но това кранче се оказа твърде здраво затегнато за него.

— Дявол да те вземе, Уърт Лансинг — прошепна тя във възглавницата, легна на една страна и с тих стон притисна колене към гърдите си.

Въпреки че го наруга, Синтия копнееше да почувства как силните му ръце повдигат тялото ѝ, как дланите му обхващат бедрата ѝ и ги подготвят за увереното му и гладко проникване. Споменът за коленете му бе жив. Затваряйки очи, тя отново усети всмукването на

зърното в жадните му устни и горещите парвания на езика му по кожата си.

Никога повече няма да изпита това диво и изпепеляващо чувство в любовта. Той не само я бе накарал да откликне по един срамен начин — бе съсипал и всички други мъже в мислите ѝ. Дори Тим, чиято любов бе нежна или страдна — в зависимост от настроението му, бледнееше в сравнение с Уърт.

Той я бе наранил три пъти. Първо бе накарал тялото ѝ да я предаде, после бе насочил гнева ѝ към починалия ѝ съпруг, който дори нямаше възможност да се защити, и най-сетне бе ѝ отнел най-добрия ѝ приятел. Тази загуба ѝ действаше почти като чувството, че е била използвана.

В най-тъмните кътчета на душата си тя се надяваше Уърт да страда така, както тя страда, но той вероятно празнуваше. Та нали бе постигнал целта си.

— Помолих за диетично питие — каза Уърт и смръщено погледна чашата сода, която многострадалната мисис Хардимън току-що му бе наляла.

— Това и получаваш.

До четвъртък същата седмица дори и нейното търпение започваше да се изчерпва от непрекъснатите му заяждания.

— Да, но няма вкус на диетична сода.

— Е, такава е — отвърна тя с растящо раздражение. — През цялата седмица човек не може да ти угоди. Какво ти става?

— Нищо — отвърна той и продължи разсеяно да побутва с пръст кубчето лед в чашата.

— Мислех си, че добрите комисионни през тази седмица ще подобрят настроението ти.

Той сви рамене, но не отговори.

— Даже успя да хванеш онова тлъсто портмоне.

— Ами като я ухажвам от толкова време — изръмжа той.

— Тя мисли, че си просто божествен. Каза ми го вчера следобед на минаване отгук. Разбира се, защото не е имала възможността да се наслади на вкиснатата ти физиономия тази седмица. — Мисис

Хардимън му подаде подложката за чашата. — Нещо не е наред. Да не би нещо в любовта да не върви?

— По дяволите, не! — възкликна той и зае по-уверена поза в стола си. — С любовта всичко е наред.

Тя го погледна скептично.

— Мислех, че почивката в Мексико ще ти подейства добре.

— Е, не можа.

— Грета звъни два пъти днес. Вече не ми вярва, като ѝ кажа, че те няма или че говориш по другата линия. Запасът ми от извинения започва да се изчерпва.

— Част от заплатата ти отива точно за това.

Мисис Хардимън опита нов подход.

— Мисля, че Грета ти е обидена, защото не ѝ се обаждаш.

— Кофти.

Той още не се чувстваше готов да ѝ прости, задето му бе погодила такъв номер в последната минута. И виж какво стана в резултат на това. Бе изгубил най-добрата си приятелка.

Така че какво от това, че Грета била развълнувана, защото той я избягвал? Защо той трябва да е единственият тъпак в града, който отвърща на обажданията на другите? От неделя вечерта насам например се бе обаждал по десет пъти всеки ден, но никой не си направи труда да отвърне на обажданията му.

— Е, хайде, или се усмихни, или ме уволни — вметна Хардимън, подавайки му кореспонденцията, изискваща подписа му.

— Ако условията на работа тук не ти харесват — тросна се той, — защо просто не напуснеш?

На вратата тя се спря и му отправи величествен и покровителствен поглед, който обикновено пазеше за по-буйните клиенти и невъзпитани доставчици:

— Не ми дава сърце. Никога не ритам повален мъж.

— Жени! — прошепна Уърт на затръшнатата врата. Каквито и да са ти житейските отношения с тях, винаги намират начин да ти отровят живота.

Той стана от бюрото и отправи няколко голф топки към купата. Трите пропуска отдаде на въображаемите гънки на мокета. Захвърляйки стика, Уърт ритна встрани изпречилата се на пътя му

баскетболна топка. Тази седмица нито една от любимите му играчки не повдигаше настроението му.

Няколко пъти се питаше дали да не излезе някъде, но не можа да се сети за нито една жена, с която би искал да бъде и която да си струва усилието да си определи среща. Нито пък му се искаше да се мотае сам и да търси какво да вдигне от някое често посещавано от него заведение.

Без особен ентузиазъм се замисли дали да не атакува даматата-адвокат, която имаше кабинет в неговата сграда, но от самата мисъл за атаката се почувства уморен. Освен това, откакто се бе върнал от Мексико, беше я срещал няколко пъти на паркинга и бе стигнал до заключението, че краката ѝ не са точно като на газела. Носът ѝ бе твърде дълъг, устните — твърде тънки, а косата твърде накъдрена. Очите ѝ не бяха просто лукави — те бяха измамни. Нямаше свободно нехайните движения на малко жребче, нямаше онзи приятен, кратък смях, нито пък навика да си навлажнява устните, преди да каже нещо важно. Тя просто не беше Син.

Син бе единствената жена, с която искаше да бъде, но за нещастие тя не му говореше.

Как може да е толкова късогледа, та да си мисли, че когато се е любил с нея, е искал само да види дали би могъл да я разпали по-силно от Тим? Ама че глупаво, необмислено и чисто по женски нелогично заключение!

След като е толкова глупаво, необмислено и по женски нелогично, защо тогава той се тормози? Защо просто не махне с ръка и не отдаде всичко на проклетата женска психика, която от времето на Ева насам никога не е успяла да роди една що-годе логична мисъл? Винаги бе мислил, че Син стои над глупости от този род, но явно се е лъгал.

Както и да е, ще омекне. Винаги така правят. А дотогава може да върви по дяволите! Достатъчно си е блъскал главата с този въпрос.

Във внезапен прилив на решителност той дръпна сакото от никелираната закачалка и стремително отвори вратата към външния офис.

— Доста раничко си тръгваш — подхвърли мисис Хардимън.

— Отивам да потренирам малко в залата. А, да, и ако Грета утре пак позвъни, този път веднага ще ме свържеш.

Сърцето на Син се изпълни със съчувствие към момичето, седнало срещу нея от другата страна на бюрото. Тя някак си не се вписваше в общия портрет на жените, които идваха в болницата за консултация. Доходите им обикновено варираха между средни и ниски. Върху по-голямата част от тях се упражняваше слаб или никакъв родителски контрол и още от пубертета, а някои и преди него, водеха активен полов живот.

Шерил Дейвънпорт бе третата дъщеря на известен магнат по недвижими имоти в Северен Далас и неговата жена — неуморима посетителка на всички обществени събития в града. По-голямата сестра на Шерил бе уважаван юрисконсулт в голяма фирма, а другата ѝ сестра бе женена за някакъв пер на Обединеното кралство, пръв партньор по поло на Уелския принц.

Затруднението, в което Шерил се намираше, не бе по-трагично от това на останалите, но тъй като семейството ѝ имаше високо обществено положение, последиците вероятно щяха да бъдат катастрофални.

— Просто не мога да убия дете. — Тя наведе глава и изхлипа в притиснатата към носа ѝ бродирана кърпичка. От двете страни на лицето ѝ паднаха гъсти къдрици лъскава руса коса. — Ако кажа на родителите си, че съм бременна, те ще ме накарат да го направя. Една от сестрите ми е правила аборт, но тогава тя вече бе голяма, завършваше колежа. Никой, освен семейството ни не разбра. Татко потули всичко.

Шерил бе пълна отличничка в долните класове на прочуто училище за млади момичета. Бе умна, красива и ужасно разстроена.

— Говорили ли сте с някой от училищните ви консултанти? — попита я меко Син.

— Не! Боже господи, не! Моментално ще ме изритат и татко ще получи удар. Майка ми и двете ми сестри са възпитанички на това училище.

— А бащата на детето, Шерил? Той знае ли?

— Не.

— Защо?

— Защото не го интересува.

— Няма никаква възможност за женитба, така ли?

Тя се изсмя тъжно, вдигна рамене и поклати глава.

— Не искам да се омъжвам.

— О!

— Нямаме никаква любовна връзка. Искам да кажа, не го обичам.

— Значи не е имало никакви дълготрайни отношения, така ли?

— попита Син и Шерил поклати отрицателно глава. — Затова ли не сте взели никакви предпазни мерки?

— Да — отвърна тя, отмятайки коса назад. — Не е необходимо да ми казвате колко е глупаво това. Знам го вече. Това бе моментно желание. Сигурна съм, че е помислил, че вземам контрацептивни хапчета. Въпреки това той използва кондом, но както виждате — усмихна се тя слабо, — и това не помогна. Учител е по тенис в клуба ни. Истински любимец на жените, но не е кандидат за женитба. Нито пък потенциален родител. — От сините ѝ като на скандинавка очи отново бликнаха сълзи. — Мисис МакКол, кажете ми какво да правя?

Син плесна с ръце по бюрото.

— Ако можете да направите своя избор, без да взимате под внимание нищо друго, освен своите собствени желания, какво бихте избрали Шерил?

— Да родя — каза тя с нежна и замислена усмивка.

— И да си го гледате ли? — попита Син.

Тя кимна.

— Защо?

— Защото то ще ме обича. Искам да кажа, децата обичат майките си, независимо от обстоятелствата, нали е така?

И без това свитото от жалост сърце на Син се сви още повече. Шерил имаше нужда от безусловна любов — нещо, което не бе имала през целия си живот.

— В такъв случаи може би точно това трябва да направите.

— Не — каза момичето, подсмърчайки. — Невъзможно е.

Да насърчи Шерил да роди детето означаваше за Син да излезе извън ролята си. Имаше право само да обсъди възможностите на клиентките.

— Щом женитбата отпада — каза тя — и не искате да прекратите бременността си, но не можете и да отгледате детето сама, бихте могли

да го родите и да го дадете за осиновяване.

— Така е по-добро — каза Шерил, стана от стола и започна да крачи и тясното пространство между прозореца и бюрото на Син. — Ако съм сигурна, че детето ми ще попадне у добри осиновители, обичащи се един друг и които ще обичат детето, така наистина е най-добре. Но родителите ми няма да ме оставят да го износя докрай. Това ще наруши всичките планове, които са замислили за мен.

— А какво ще кажете за плановете, които вие сте замислили за вас?

Шерил спря да крачи и погледна Син изненадано.

— Нямам такива.

— Е, мисля, че трябва да имате. — Син стана, заобиколи бюрото и сложи ръка на рамото на Шерил. — Много ще се радвам да присъствам, когато решите да кажете новината на семейството и да послужи като буфер между вас и родителите ви. Но не е необходимо да решавате веднага — побърза да добави тя.

Съдейки по разстроеното лице на Шерил, когато тя спомена за възможността от такава среща, Син си помисли, че Дейвънпорт сигурно са живи страшилища, щом са могли да насадя такъв страх в сърцето на най-малката си дъщеря.

— Време все още има. Вие едва преди няколко дни сте разбрали, че сте бременна. Нека минат седмица-две, за да имате време да свикнете с мисълта и да премислите всички възможности. Тя извади визитната си картичка и я натика във влажните ръце на момичето. — Ако през това време искате да ме питате нещо или просто ви се прииска да поговорите с някого, не се колебайте да ми се обадите. Става ли?

Въздишайки обезкуражено, Шерил кимна.

— Добре. Благодаря ви, че ме изслушахте.

— Всичко ще се нареди, ще видите.

Докато си вземаше довиждане и излизаше от офиса, Шерил съвсем не изглеждаше убедена в това. С уморена крачка Син се върна на бюрото си и подпря с длани брадичка си. Днес бе четвъртият ден от най-черната седмица в живота ѝ, откакто Тим бе починал. Всичките ѝ случаи през изминалите дни бяха особено трудни. А може и тя да не е в достатъчно добра форма, за да може да вземе правилно становище. Глупостите, които предлагаше на разстроените млади жени, звучаха

по-банално от когато и да било и на това отгоре бяха доста... лицемерни. Как може да ги съветва да използват предпазни средства и да внимават, като се любят, когато самата тя не изпълни нито едно от тях, преди да легне с Уърт? „Това бе моментно желание“. Да, но това не можеше да бъде никакво извинение.

— Мисис МакКол?

Син уморено напипа копчето на интеркома.

— Да?

Беше и се сторило, че Шерил Дейвънпорт е последната ѝ посетителка за днес.

— Доктор Мастърс иска да говори с вас.

Тя изстена от досада, но не може да измисли извинение, за да го отпрати.

— Кажу ми да влезе.

— Е, здравей! — Той влезе стремително, уверен в доброто впечатление, което създаваше у хората с чудесно стоящата му болнична манта.

— Здравсти, Джош. Как си?

— Аз съм добре. — Той се подпря на ъгъла на бюрото, успешно отрязвайки ѝ пътя за отстъплението. — Но ти нещо не изглеждаш добре.

— Отвратителна седмица.

— Мислех, че миналата седмица бе такава.

— И миналата също.

— В събота ти се обаждах по телефона. Майка ти ми каза, че си решила да си вземеш кратка почивка.

— Да, така беше, но и тя не ми помогна особено.

— Не отвърщаш на обажданията ми.

От всичко Син най-много мразеше да заема отбранителна позиция — нещо, в което Джош явно бе особено добър.

— Последния път като се видяхме, се скарахме, не помниш ли?

— Помня. Спорихме за сексуалния ти живот или по-скоро за липсата му.

Брадичката ѝ отскочи нагоре с едно деление.

— Откъде знаеш за липсата му?

Бавно угасващата му усмивка я накара да се почувства относително добре. Тя се изправи, заобиколи го и посегна към чантата

си.

— Тъкмо излизах.

Син изгаси лампите, отвори вратата и застана очаквателно на изхода.

— О, да, идвам и аз.

Той я последва в антрето и оттам в коридора. През това време успя да възвърне малко самочувствието си и плъзна ръка под нейната.

— Мислиш ли, че си ми простила дотолкова, че да вечеряш с мен?

По-скоро би се оставила да ѝ набиват бамбукови клечки под ноктите, отколкото да прекара, макар и една вечер с тия двамата — доктора и безграничното му его.

— С удоволствие — отвърна тя и му се усмихна лъчезарно. — Кога?

Проклета да е, ако даде повод на онзи супер жребец Уърт Лансинг да си мисли, че тя е благотворително дружество за сексуална помощ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Той бе в дома ѝ, когато тя се върна от работа. Позна спортната кола от една пресечка разстояние и изпусна мръсна и съвсем неприлична за дама ругатня. Тоя тип не разбира ли от намеци? Ако искаше да говори с него, щеше да стори това по телефона.

Още по-неприятно ѝ стана, като влезе и го видя, че се забавлява чудесно, седнал на пода в кабинета заедно с Брендън. Захвърли чантата и куфарчето на един стол и загледа идиличната сценка със смръщено чело вместо с усмивка.

— Хей, мамо, Уърт дойде.

— Виждам.

Уърт се бе проснал по корем на пода, а Брендън го бе възседнал през кръста и го налагаше по главата и раменете с бейзболна бухалка.

— Надявам се, че идваш да ме отървеш — подхвърли ѝ той през рамо.

Уърт успя да се превърти, сграби момчето през кръста и го вдигна — краката и ръцете на Брендън се замятаха във въздуха. Хлапето пищеше от възторг, а лицето на Уърт почервения от усилието. Стиснал зъби, той каза:

— Боже господи, колко тежък си станал! Когато беше бебе, можех да те вдигам по същия начин и да те държа така с часове.

Той свали момчето на пода и за голямо негово удоволствие се побори малко с него, докато накрая успя да се изправи в седнало положение и да си поеме дъх.

— Хайде пак, Уърт. Или пък ме хвани за петите и ме вдигни с главата надолу.

— Остави го на мира, Брендън. Той е уморен — каза Син с възможно най-отровния тон, който успя да намери в арсенала си.

Това моментално помрачи веселото им настроение. Брендън вдигна поглед към нея и по малкото му лице се изписаха обида и смут.

— Може би по-късно — каза Уърт и разроши косата му. — А сега ми подай ръка да стана. — Брендън го хвана за ръката и го вдигна на крака. — Здравсти — каза той на Син, пъхайки ризата в панталоните, измъкнала се по време на борбата с Брендън.

— Здравей.

— Как си?

— Добре. А ти?

— Добре.

— Къде е майка ми?

— Отиде при Чарли, за да го доведе и да ме представи както си му е редът.

— О!

Въпреки че се мъчеше да не гледа към него, изгледа, очите ѝ не можеха да се откъснат от гледката. Трябва току-що да е излязъл от фитнес залата, защото бе облечен в стари дънки, поло фланелка и допотопни платненки на бос крак. Косата му бе разрошена, сякаш е карал на отворен прозорец.

За нея бе от първостепенна важност да избягва да го поглежда в очите, но бе безсилна да устои на погледа му. Очите му, търсейки истината, се впиха в нейните като два сини лазера.

Дългият им поглед бе прекъснат от появата на Ладония, която въведе с гордост избраника си. Представиха двамата мъже един на друг и те си стиснаха ръце.

— Чарли, ти разби сърцето ми, да знаеш — каза Уърт с театрална въздишка. — От години преследвам тази жена.

— Съжалявам, Уърт. Той беше твърде секси, за да му устоя.

Изявлението ѝ накара Чарли да се изчерви, Уърт се изсмя, а на Син ѝ се прииска и тя да можеше да се засмее като него. Най-много, което можа да направи, бе да изстиска една пресилена усмивка.

Ладония каза:

— Чарли иска да излезем някъде навън, за да ми се отблагодари за вечерите, когато е вечерял тук. — От както бяха съобщили новината на Син, Чарли бе редовен посетител на вечеря у тях. — Уърт е вече тук и двамата с Брендън няма да вечеряте сами.

— Сигурна съм, че Уърт има други планове за вечерта, майко.

— Всъщност аз наминах, за да видя дали мога да взема за всички по един бургер. Какво ще кажеш, Ладония? Чарли?

— Каквото каже Ладония — каза Чарли любезно.

Ладония пхна ръка под неговата.

— Бих предпочела да съм сама с годеника си, ако нямаш нищо против, Уърт.

Той ѝ намигна съучастнически.

— Ах, ти, нетърпелива немирница! По дяволите, трябваше да си опитам късмета, когато все още имаше време. — Той я стисна в мечешката си прегръдка.

Няколко минути по-късно влюбените излязоха. Син се обърна към Уърт и каза неловка:

— Не се чувствай задължен да ни извеждаш.

— Да, но аз искам. Затова съм дошъл.

— При тия обстоятелства, Уърт...

— Какви обстоятелства?

Невинно зададения въпрос си бе провокация от най-чиста проба и това я изправи на нокти. Какво, по дяволите, иска? Отново да му обяснява всичко дума по дума?

— Брендън, какво ще кажеш за един макдоналс? — попита той хлапето.

— Евтини трикове — промърмори тя с крайчеца на устата си, като видя как Брендън се спуска към колата навън.

— Но дават резултат — каза той с най-обезоръжаващата си усмивка. — След вас, мисис МакКол.

— Мога ли да отида сега на игралната площадка?

— Казва се може ли, Брендън, и ела първо да ти видя лицето. — Син избърса набързо устата му със салфетката, той скочи от стола и се втурна към вратата, водеща към игралната площадка навън. — Внимавай на пързалката — подвижна тя след него и въздъхна, разбрала, че само си хаби дъха.

— Кафе? — попита Уърт и махна пластмасовите капачки на чашките.

— Благодаря.

Известно време те мълчаливо отпиваха от кафето си, загледани в играта на Брендън. Той и едно малко момиченце, горе-долу на неговата

възраст, стигнаха до пързалката едновременно Брендън кавалерски отстъпи встрани и пусна момиченцето първо да се качи.

— Така се става любимец на жените — забеляза Уърт, подсмивайки се.

— Аз пък се надявам да не стане такъв.

Очите му се откъснаха от прозореца. Известно време остана загледан в намръщеното лице на Син, после каза с неприкрит гняв:

— Знаеш ли, Син, когато двама души спят заедно, това обикновено ги сближава, а не ги отдалечава.

Назидателният му тон я вбеси.

— Това зависи от причината, която ги е накарала да го направят. Знаем защо спа с мен, нали?

— Добре, признавам си. Аз съм боклук. Утайка. Най-низшата форма на живот на тази шибана планета. Е, доволна ли си сега? — Жълто оранжевият стол изскърца под тежестта му, когато той рязко се облегна назад, преди да продължи: — Завлякох те в Мексико, за да намеря отговор на един въпрос, който ме човърка от години насам. И този въпрос беше: „Как ли е жената на най-добрия ми приятел в леглото?“

Той плесна с ръце по бедрата си, изпусна дълбока въздишка и обърна глава встрани. След малко обаче пак се наведе напред и сложи ръце на масата.

— Добре, след като вече знаем защо съм спал с теб, нека сега да разберем ти защо легна с мен?

— Какво?

— Дай да го чуем. Какво те накара?

— Аз...

— Човек би си помислил, че ти също си искала да разбереш как съм в леглото.

— Аз никога...

— Така ли? Никога? Нито веднъж? Ти никога не си чула Тим да говори за сексуалните ми подвизи и никога не си си задавала въпроса дали наистина съм толкова добър? Не си ли искала да изпробваш мъжествеността ми?

— Отвратителен си! — Тя се пресегна за чантичката си и я преметна през рамо.

Преди обаче да стане от стола, Уърт се пресегна над празните картонени кутии и чаши и я сграбчи за ръката.

— Видя ли как те заболя от това обвинение?

Нежният му глас ѝ подейства по-убедително от силната му хватка и тя отново се отпусна на стола, изхлузвайки чантата от рамото си. Известно време се гледаха право в очите, после Син първа сведе поглед.

— Наистина боли.

Той кимна.

— Много.

Слагайки лакти на масата, тя обхвана лицето си с ръце.

— О, Уърт, съжалявам. Не знам какво ми влезе под кожата.

Смехът му я накара да изправи глава.

— Не знаеш ли?

Бузите ѝ порозовяха и тя отново наведе глава.

— Не биваше да хвърлям цялата вина върху теб. Просто търсех изкупителна жертва. Хвърляйки вината върху теб, аз се мъчех да облекча съвестта си.

— Съвестта си ли? Че какво толкова лошо сме направили?

— Чувствах вина, Уърт.

— Защо, Син?

— Тим, естествено.

— Тим е мъртъв. Мина повече от достатъчно време за траур. Не, не чувстваш вина за това, че си спала с мъж. Дори не за това, че си спала именно с мен. — Той сниши гласа си до шепот. — Чувстваш се виновна, защото ти беше много хубаво.

Син прехапа устни.

— Така ли е?

Тя кимна с нещастен израз.

— Син — каза той тихо и хвана ръката ѝ. — Тим не би очаквал от теб да останеш сама. Та ти беше само на двацет и седем, когато той почина. Какво, да не би да трябваше да си препашеш колана на целомъдрието?

— Не, но не очаквах, че пробуждането ми ще е толкова разтърсващо. Не знаех, че това ми е липсвало толкова много. Предполагам, че съм била свръхподатлива.

— Нивата се оказа плодородна и аз, големият лош вълк, се възползвах и я разорях.

— Не — каза тя, отхвърляйки твърдението с енергично поклащане на главата. — Ти не се възползва. Аз бих могла да го избегна, ако не го исках.

— Благодаря ти за това — каза той с нежна усмивка.

— Напоследък се чувствах толкова потисната. И когато се появи първата възможност, аз моментално се вкопчих в нея, без да мисля за последствията. — И унило добави: — Исках да ми се случи нещо, но не очаквах то да е инцидентно преспиване с теб.

Той направи гримаса.

— Би могла да намериш по-добра дума, по дяволите!

— А ти как би го нарекъл?

— Не знам, но не бих се изразил толкова безсърдечно. Имал съм много инцидентни преспивания. Повярвай ми, Син, това, което направихме, не тръгна от слабините ми. Тръгна оттук — каза той и посочи главата си — и набра инерция тук — пръстът му се заби в гърдите над сърцето, — преди да се спусне под пояса ми.

Дъхът ѝ излезе на пресекулки, когато каза:

— И с мен беше така, Уърт.

— Тогава престани да говориш глупости. Не разбираш ли, че означаваш много повече за мен, отколкото обикновена шантонерка, задигната от някой бар?

Чувствата, които тя потискаше от дни насам, заплашиха да избият под формата на сълзи. За да не стане, това, тя промени темата на разговора в друга насока, разбрала с облекчение, че това, което се бе случило между тях, не бе повлияло отрицателно върху мнението му за нея.

— И като похлупак на всичко — майка ми заявява, че ще се омъжва.

— А ти не искаш да се омъжва, така ли? Още кафе?

— Не, благодаря. Разбира се, че искам, но това означава нови трусове, още време за адаптации. — Тя вдигна поглед към него и се намръщи. — Звучи малко себично, нали?

— И още как!

— Не мога да се понасям за това.

— Защо? Че ти си човек.

— От събота вечер насам няма никакво съмнение в това, нали?
Брендън дойде да пие вода от чешмичката, после им махна и отново се втурна навън.

— Прилича на Тим.

— Да, така е — призна тя с нежна усмивка, загледана в детето.

Уърт стисна лекичко ръката ѝ, които все още не бе пунал.

— Син, трябва да знаеш, че онази нощ не мислех за Тим. —
Очите му настойчиво търсеха разбиране в нейните. — Ако дори само веднъж ми бе минала мисълта за Тим, нямаше изобщо да те докосна. Мисълта, че си негова жена, не би трябвало да ме напуска, а аз гледах на теб като на жена, от която ми стана така, че...

— Уърт!

— Но това е така. За другите неща може и да спориш колкото си искаш, но едно нещо е абсолютно неоспоримо и то е, че те желаех по най-първобитен начин. А има и физически доказателства, че ти ме желаеше по същия начин. Така ли е?

— Така е — прошепна тя.

— Когато онази нощ те държах в ръцете си, галех кожата ти, вдъхвах аромата на косата ти, целувах устните ти, единственото нещо, за което мислех, бе да се любя с теб. За никой друг. Само ти и аз, Син. Не можеш ли да го преживееш?

Нищо не би могло да я изтръгне от сладкото опиянение, предизвикано от разказа на Уърт. Нищо, с изключение на Брендън, който се появи с издрани и окървавени от неправилно приземяване ръце.

Ладония още не се бе прибрала, когато те се върнаха. Уърт храбро предложи услугите си да прекара вече изморения и мрънкащ Брендън през мъките на банята и да го сложи да спи. Момчето смело издържа изпитанието на парещия антисептик, с който Син намаза наранените ръце.

— Тия стиснати по мъжки устни бяха в твоя чест — каза тя, затваряйки вратата към стаята на Брендън. — Ако теб те нямаше, щеше да...

Той притисна устните си в нейните, дарявайки я с още една неочаквана целувка, като нападна по левия фланг, откъдето тя нито

мога да го види, нито успя да се подготви.

Уърт я целуваше нежно и съвсем не настойчиво, предоставяйки на нея да избере дали да приеме целувката, или да я отхвърли. Въпреки че Синтия се подпря немощно на дървената ламперии в коридора, въпреки че тя ѝ подежда като удар в стомаха, Син не позволи целувката да се задълбочи.

— Недей, Уърт.

— Какво толкова има? Целувка между приятели — прошепна той в шията ѝ, докато пръстите му лекичко обхождаха копчетата на блузата и докосваха гърдите ѝ с кокалчетата си.

— Обикновено нищо. — Тя се дръпна от него и отиде в по-осветената, неутрална част на къщата.

— Значи сме необикновени, чака ли?

Тя влезе в кабинета и запали още една лампа.

— Миналата събота промени приятелството ни, Уърт. Още ли не си разбрал това или се правиш на тъп?

— А ти си просто инат. Изглежда мислиш, че след като сме правили любов, не можем да бъдем приятели.

— Не можем!

— Защо да не можем?

Тя отметна глава назад и изскърца със зъби.

— Защото не става, ето защо. Сега е различно. Всичко се промени. Казвам го с болка, но е така. Много съжалявам за близкото ни приятелство, но то не може да се върне. Пожертвахме го заради... заради...

— Заради най-хубавото изживяване в леглото, което и двамата изобщо сме имали! — търпението му бе, меко казано, на изчерпване.

— Е, и какъв е проблемът?

Тя обърна гръб към него и ръцете и несъзнателно се заиграха с шахматните фигури, които Чарли и Ладония бяха оставили на масата.

— Ти си мъж, а аз съм жена.

— И аз така мисля, Син.

— Полът ни реагира различно на ситуации като тази.

Той постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Не съм чак толкова задръстен, колкото си мислиш — каза с по-спокоен тон — Тази мисъл я предъвквам вече четири дни и стигнах

до заключението, че ти май не можеш да започнеш дружбата ни отново оттам, откъдето сме я оставили.

— Точно така — каза тя с треперещ глас. — Не мога.

— Е, в такъв случай грешаш. Можем. Можем да направим всичко, стига само да решим.

Тя клатеше глава отрицателно.

— Не мисля така, Уърт.

— Слушай — каза той, приближи се до нея и пъкна пръсти в косата ѝ. — Обещавам да не мисли повече за това, ако обаче и ти обещаеш същото.

— Не можем да избягаме от мислите си.

— Точно поради тази причина това не се признава за грях, освен ако не го мислиш за такъв. Затова когато се сетя колко приятна е на пипане кожата ти, просто ще изхвърля тази мисъл от главата си и ще започна да мисля за борсови спекулации или нещо друго от този род.

Изразът на лицето ѝ бе объркан, но тя отчаяно се нуждаеше да бъде убедена.

— Никак не ми бе лесно да си мисля, че най-добрият ми приятел вече не съществува за мен.

— И на мен.

— Толкова ми се искаше да вдигна телефона и да ти се обадя.

— По дяволите, толкова си твърдоглава.

— Но, Уърт, аз все още не мисля, че това ще даде резултат, независимо от добрите ни намерения.

— Разбира се, че ще даде, стига само да свикнем с мисълта. Като например тази вечер. Когато се улових, че гледам гърдите ти, през ума ми минаха хиляди картинки и започнах да си представям какво ли не. Да, но аз не им обърнах внимание. Няма да мине много време и сигурно ще забравя колко податливи са били на целувките ми. Или пък онези тихи и накъсани звуци, които издаваш, преди да свършиш — добави той с пресипнал глас. — Толкова тихи бяха, че вече почти са се изтрили от паметта ми.

Тя успя да превърне изтръгналия се вопъл в тихо покашляне. Пулсът и бе болезнено силен.

— Просто трябва да поработя върху това — призна той и леко докосна гърлото и там, където бързия ритъм на пулса ясно се виждаше. — Това е въпрос на самоконтрол.

— Опитвах се да го забравя.

— И успя ли?

— Малко.

— Но все още си спомняш някои работи?

— М-м — опита се тя да кимне, доколкото и позволяваха ръцете му.

— Какво например? — прошепна той с дрезгав глас. — Като това колко е хубаво да сме така слети в едно? Такова съвършено сливане...

— Наведе се и притисна чело в нейното. — Да-а, Син, и аз си го спомням този момент.

— Мисля, че това е първото нещо, което трябва да забравим.

— Точно така.

Той не я отмести от себе си, но и не се приближи още към нея. След известно време дишането им се нормализира.

— Слушай, Син — обади се Уърт, мъчейки се да събуди у нея сантименталното, — предстоят ни още дълги години на приятелски отношения. А това е много трудно, много по-трудно, отколкото любовна връзка. Не можем да жертваме приятелството само заради една фантастична нощ в леглото, нали?

Заровила лице в ризата му, тя прошепна:

— Защо го направихме?

— Просто се оставихме романтичната атмосфера да ни завладее.

— Той потърка брадичката ѝ утешително.

— Така става в тропиците. Изпадаш под прелъстителното им влияние, почти толкова мощно, колкото и безобидните им на вкус напитки. Пиян си още преди да разбереш.

Той я обви в прегръдките си и двамата бавно се заклатиха в ритъма на музика, която звучеше само в главите им.

— Морето и слънцето ни омагьосаха, Син, и това, че живеехме в една стая, им помогна. Цялата тази комбинация провокира чувствата ни, накара ни да се съблечем и да скочим в леглото.

— Така ли мислиш?

— Така трябва да е било. Никога не сме имали влечение един към друг.

— И никога няма да имаме.

Той изглеждаше по-малко склонен да се съгласи с това и се задоволи само да кимне разсеяно.

— Ако позволим приятелството ни да бъде засегнато, последиците от това може да повлияят и на бъдещето ни. Не че ще се отнасяме като чужди хора един към друг. Ти няма да забременееш.

Внезапно Уърт я хвана за ръцете и се дръпна назад. Очите му зададоха безмълвен въпрос, преди да се плъзнат надолу към корема ѝ.

— Нали?

Тя се измъкна от ръцете му.

— Разбира се, че не!

Надяваше се да е така.

— Е, ето, виждаш ли? Всичко може да си тръгне постарому — каза той щастливо.

Кавалерското му становище бе възприето с цел да повдигне духа ѝ и да потисне тревогата ѝ. Да, но вместо това, то я раздразни. Възстановявайки самоуважението, а с няколко мили фрази и успокоявайки виновната ѝ съвест с правдоподобни обяснения за държането ѝ, той просто с лека ръка изхвърляше в небитието цялата случка, сигурен в убеждението си, че все още може да разчита на приятелството ѝ. Без много да му мисли, с лекота бе прескочил това, което в нейното съзнание вече се бе оформило като главно препятствие.

Да пукне обаче, ако му позволи да го разбере!

— О, Уърт, толкова се радвам, ме мислиш така — каза тя, дарявайки го с ослепителна усмивка. — Сега вече мога да споделя с теб добрата новина.

— Добрата новина ли?

— Джош, онзи хубав и богат гинеколог, за когото ти разправях, помниш ли... още не се е отказал от мен. Днес следобед дойде и ме покани утре на вечеря.

Усмивката на Уърт замръзна със скоростта на бързо втвърдяващ се цимент.

— Ау, каква приятна новина! Не приема „не“ за отговор, нали?

— За щастие, не — каза тя и кокетно постави дланта на гърлото си, смеейки се без глас.

— При мен нещата също вървят добре. Реших да простя на Грета.

Смехът на Син премина в кашлица и накрая замря.

— Грета е онова момиче, което...

— Което ми върза тенекия миналата седмица. Оттогава насам непрекъснато ме моли да ѝ простя.

— О!

— Най-доброто нещо на свадата — обясни той разпалено — е, че след това следва сдобряване.

— Да, така е. — Тя вдигна ръка и многозначително погледна часовника си, въпреки че в момента си представяше Уърт, потопен до шията в казан с врящ катран — Божичко, колко късно е станало! Мисля, че трябва да се доверя на Чарли да изпрати майка без произшествия до вкъщи. — После прикри широката си фалшива прозявка и добави: — Няма да я чакам. Уморена съм и трябва да си почина.

Той се обърна и се отправи към вратата, мърморейки:

— Няма нужда да ми го казваш още веднъж.

— Какво казваш, Уърт? Не можах да те чуя.

— Казах, че и мен утре ме чака тежък ден и трябва да си легна по-раничко.

— Сърдиш ли се? Нещо сърдит ми прозвуча.

Той вървеше толкова бързо, че тя едва го следваше. Когато стигна до входната врата, рязко се спря и тя се блъсна в него.

— Не, не се сърдя. За какво да се сърдя?

— И аз не виждам причина.

— Просто искам да се прибера у дома колкото може по-скоро, това е всичко. Благодаря ти, че ми напомни колко късно е станало. Трябва да се върна вкъщи и да се обадя на Грета за плановете ни утре вечер. — Той се наведе към нея и прошепна: — Не че е толкова важно с какво ще започнем по-напред.

Тя схвана намека и се запита защо повече не може да се шегува със сексуалните му лудории по начина, по който правеше това само преди една седмица.

— Е, приятно прекарване — каза тя любезно:

— Такова ще е — Той щракна с пръсти. — Това ми припомни нещо. Трябва да се отбия през аптеката. Това, че миналата събота се изпуснах, съвсем не означава, че съм сексуално безотговорен тип. Човек, който има толкова много жени като мен... е, сигурно разбираш какво искам да кажа. Трябва да се внимава.

Изобщо нищо няма да остане от хубостта му, ако оскубе всичката му коса от дъно, помисли си тя.

— Радвам се, че се отби тази вечер, Уърт, и можахме да си изясним как стоят нещата за онази работа.

— Каква работа? О, ти имаш предвид онова, което се случи в Мексико? По дяволите, вече го забравих — каза той и сви рамене с безразличие.

— Е, и аз също.

— На метър от теб съм, Син. Няма защо да крещиш.

— Това е, защото толкова се радвам, че си оставаме приятели.

— Приятели. И още как! Докрай. Само смъртта може да развали приятелство като нашето.

Тя оголи зъби в нещо като подобие на усмивка.

— Колко удачно казано.

— Е, ти го изрече инцидентно преспиване за една нощ.

— А не беше ли такава?

— Дяволски права си. Лека нощ.

— Лека нощ.

— О-оп, още малко и щях да забравя.

Той бръкна и джоба на якето си, събра в шепата си около десетина хиляди малки парченца хартии и ги подхвърля нагоре. Те се посипаха върху тях като сняг.

— Какво е това? — извика Син.

— Чекът, който ми изпрати, за да си платиш половината от разходите.

— Исках да си платя моята половина.

Усмивката му стана болезнено противна.

— Ти го стори, Син.

Тя затръшна вратата, като едва не премаза носа и пръстите на краката му. Кипейки от яд, закрачи към стаята си. Опита се да намери поне една разумна причина защо не се отпусне и наплаче хубаво и от сърце.

Синът ѝ бе щастлив и добре осигурен, но нямаше баща и тази липса сигурно щеше да се отрази в по-нататъшния му живот. Майка ѝ се канеше да се омъжи и това я радваше, но когато се преместеше при Чарли, щеше да остави зад себе си огромна празнина в живота ѝ. Утре бе петък, краят на една отвратителна седмица, но това и напомни, че

до срещата с д-р Джош Мастърс остана само още един ден и тя се запита как ли ще издържи предстоящата вечеря с него.

После избухна в сълзи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Светлокафявите блестящи очи на Ладония днес светеха с особен блясък, докато чакаше в стаята си началото на втората в живота и брачна церемония.

— Изглеждаш много красива, майко — изрече Син искрено и с гордост. — Роклята е страхотна. Излизаш сякаш направо от роман на Скот Фицджералд.

Златно бежовият жоржет бе набран в раменете, а тялото бе пристегнато в корест-блузон. От здраво пристегнатия в талията колан полата бухваше навън и ако всичко това бе облечено от някой друг, а не от Ладония, щеше да биде направено катастрофа. Обаче Ладония бе достатъчно стройна, за да си го позволи.

— Благодаря тя, Синтия. Ти също изглеждаш чудесно.

Нейната рокля бе в малко по-тъмна отсянка на златното, отколкото при майка ѝ, но също така романтично женствена, нещо като подробен вариант на шитите по поръчка костюми, с които се обличаше всеки ден за работа.

В този момент зазвуча музиката от магнетофона в дневната.

— Божичко! — каза Ладония и пое дълбоко дъх.

— Нервна ли си?

— Малко. Да. Мислиш ли, че тези обеци са наистина добре?

— Чудесни са.

Син все още оглеждаше диамантените клипсове, в които майка ѝ не бе много сигурна, когато на вратата тихо се почука. Очаквайки на прага да се появи свещеникът, тя отстъпи крачка назад, когато се намери лице в лице с Уърт, изглеждащ блестящо в костюм от три части и светлосиня риза.

— Какво правиш тук?

— Дойдох за младоженката. — Погледът му мина покрай нея и се спря на Ладония. Той тихо подсвирна. — Тоя път наистина те изтървах.

Заобиколи Син, която още не се бе съвзела от шока на внезапната му поява след две седмици пълно мълчание. По-рано те се обаждаха един на друг поне веднъж седмично, дори да нямаха нищо важно за казване.

— Това е от младоженеца, който, съвсем обективно погледнато, изглежда извънредно добре, макар и с подгъващи се колене.

Той подаде на Ладония красиво подреден букет от рози и орхидеи.

— Прекрасен човек е — въздъхна щастливо тя, вперила влюбен поглед в цветята.

— И е дяволски щастлив човек — Уърт я притисна към себе си в кратка прегръдка. — Готова ли си, скъпа?

Тя пхна ръката си в сгъвката на вирнатия високо лакът и хванати така, двамата се изправиха пред Син.

— Хайде да не ги караме да чакат повече, защото Чарли ще си помисли, че ме е хванало шубето.

— Какво прави Уърт тук?

— Дойде да ме предаде на младоженеца — Ладония го потупа по ръката с любов и му се усмихна.

— Защо?

— Защото аз го помолих — каза тя. — Той любезно се съгласи и аз едва ли бих била по-щастлива, дори и да имах син, който да го стори. А сега наистина ми се струва, че не бива да караме гостите да чакат, защото ще се отегчат.

Син рязко се извърна и мина с твърда крачка по коридора, малко по-твърда, отколкото се изискваше за една брачна церемония. На вратата към дневната тя се спря, изчака Ладония и Уърт да застанат зад нея, после отвори вратата и в такт с музиката тържествено се плъзна към камината, където стояха Чарли и свещеникът.

Тя бе обърнала специално внимание на украшенията и със задоволство забеляза, че стаята изглежда красиво-романтична на слънчевата светлина, проникваща през щорите. Навсякъде бяха наслагани вази с рози. На масичката за кафе величествено стърчеше кристална ваза с калии. Полицата над камината бе украсена със зеленина, още рози и потрепващи свещички, разпръскващи аромат на ванилия.

По диваните и фотьойлите бяха насядали двамата синове на Чарли, жените им и внуците му. На едно от по-големите момиченца бе възложено да се грижи за Брендън. На минаване покрай Джош Мастърс Син му хвърли бегла усмивка. Ладония я бе накарала да го покани, за да „балансира нещата“.

Обръщайки се с лице към свещеника. Син забеляза някаква непозната жена, приседнала на облегалката на дивана. Тъй като всички членове на семейството на Чарли й бяха представени, тя не можеше изобщо да се сети коя е тази жена, докато не я видя да намига на Уърт, запътен заедно с Ладония към свещеника и младоженеца.

Не само че се появява на церемония, която би трябвало да е строго семейна работа, ами бе имал и наглостта да покани и гаджетото си!

Тя му отправи унищожителен поглед, докато той свали ръката на Ладония от своята, целуна я и я подаде на Чарли. Изиграл ролята си, Уърт се присъедини към своята приятелка.

Свещеникът започна да чете от Светото писано, но радостта на церемонията бе вече изгубена за Син. Тя опита да се съсредоточи върху лъчезарните и щастливи усмивки на двамата младоженци, но непрекъснато се улавяше, че погледът ѝ отскача към двойката, застанала до дивана. Веднъж Уърт успя да улови погледа ѝ, но тя бързо се извърна към младоженците.

Някъде по средата на церемонията Брендън стана неспокоен и внучката на Чарли се измъчи, докато го успокои. По знак на Уърт Брендън отиде и застана до него. Уърт сложи ръка на малката глава и момчето я облегна на крака му.

Синът ѝ и майка ѝ обожаваха тази гадина.

— Уповавайки се на властта, с която Бог ме е облякъл, и съгласно законите на този щат обявявам ви за мъж и жена. Чарли, можеш да целунеш булката.

Публиката заръкопляска. Заредиха се прегръдки и сърдечни благопожелания. Син се озова в прегръдките на Джош. Той се опита да я целуне по устните, но тя бързо извърна глава и му подложи бузата си.

— Ела да те представя на Чарли.

— Доктор Мастърс, за мен е голямо удоволствие да се запозная най-сетне с вас. — Откритото лице на Чарли бе озарено от щастие, докато двамата си стискаха ръцете.

— За мен също. След като видях булката, за мен вече няма тайна откъде Син е взела красотата си. — Обръщайки се към Ладония, той хвана ръката ѝ между двете си длани. — Желая ви много щастие, мисис Тантън.

Той бе много хубав. Маниерите му бяха безупречни. Бе желан от всички.

Син не можеше да го понася.

— Джош, извини ме за момент. Трябва да проверя една работа с доставчика.

След като се увери, че Брендън е под надзора на двама от новите си братовчеди, тя се отправи към кухнята, за да уведоми доставчика, че скоро всички ще се преместят в столовата за студения бюфет.

Докато оглеждаше масата за последно и оправяше тук-там някои работи, приближиха се Уърт и неговата приятелка, застанала от дясната му страна.

— Син, това е Грета. Грета, Син.

— Много се радвам да се запозная с теб, Син.

— Аз също се радвам.

Грета бе висока, руса, красива и напета. Изглеждаше като слязла от шведски рекламен плакат. На всичко отгоре изглеждаше интелигентна и приятна събеседничка. Син я намрази от пръв поглед.

— Много се радвам, че отиде с Уърт до Мексико преди няколко седмици — каза Грета. — Срамота щеше да бъде, ако билетите бяха изгорели напразно.

— Той ли ти каза?

Тя хвърли хладен поглед към Уърт, който тъкмо си взимаше маслинка от един поднос. Той я хвърли в устата си и дъвчейки енергично, ѝ се усмихна безгрижно.

— Каза ми, че е взел със себе си най-старата си и скъпа приятелка.

— Той е истински рицар.

„Най-старата и скъпа“ прозвуча в устата ѝ, сякаш ставаше дума за някоя стара мома и това бе направено без съмнение нарочно.

— А, ето ви и вас. — Гласът на Джош съвсем леко изпревари ръцете му, които собственически обхванаха талията ѝ изотзад. — Днес още не съм те видял както трябва.

— Съжалявам, Джош. Имам задължения, които трябва да изпълня. — Син погледна към Уърт и видя, че той е спрял да дъвче и ангелските му очи са се свили застрашително в тесни цепки, насочени към ръцете на Джош, все още лежащи на талията ѝ. — Джош, бих искала да ти представя един от най-добрите приятели на покойния ми съпруг, Уърт Лансинг и неговата приятелка Грета.

Двамата мъже вдървено си подадоха ръце и се огледаха изучаващо един друг.

— Доктор Мастърс? Четох за вас в една статия в D Magazine, нали за вас става въпрос? — попита Грета, като видя, че двамата нямат намерение да излизат извън рамките на задължителното ръкостискане.

Джош насочи вниманието си към нея, Син използва възможността да се измъкне незабелязана и промърмори някакво извинение, че трябвало да обърне внимание и на другите гости. Уърт остана да се мръщи сам.

Вдигаха се чаши и се произнасяха тостове за здравето на младоженците. Студените закуски изчезваха със завидна бързина. Сватбената торта бе разрязана и поднесена. Правеха се снимки. Настроението навсякъде бе приповдигнато.

Само Син се чувстваше нещастна.

Тя се държеше като любезна домакиня, като в същото време се мъчеше да избяга от настойчивите ръце на Джош и да не гледа Уърт, който буквално заливаше с вниманието си Грета.

Когато ѝ се стори, че вече не може да издържа, тя се приближи към майка си, разговаряща в момента с една от снахите на Чарли.

— Майко, нали всичките ти неща са подредени и са готови за опаковане?

— Да, скъпа, защо?

— Защо не останеш при гостите си колкото е възможно повече? Аз ще отида и ще опаковам нещата ти.

— Колко мило от твоя страна, Син. Толкова се радвам. Семейството на Чарли е чудесно, нали? Приеха ме без никакви резерви.

— Много се радвам, но никак не съм изненадана. Защо да не те приемат? Та ти си най-хубавата, майко! Обичам те!

Те се прегърнаха и се целунаха по бузите. Син разбра, че майка ѝ ще ѝ липсва много. И двете се отдръпнаха една от друга с овлажнели очи.

— Докато стане време да се преоблечеш, аз вече ще съм опаковала куфарите и ще съм ги приготвила за товарене.

— Благодаря ти, скъпа.

Успяла да се измъкне незабелязано от Джош, който имаше ловджийския нюх на пантера, Син напусна партито и отиде в стаята на майка си.

Ладония бе твърде прибрана жена. Всичко, което ѝ трябваше за двуседмичното сватбено пътешествие на Хавайските острови, бе подредено и прилежно сложено на леглото. Син вече бе опаковала един куфар и тъкмо се захващаше с втория, когато в стаята, след кратко почукване, влезе Уърт.

— Ако ти трябва тоалетната...

— Ладония си помисли, че може би ще ти е нужна помощ — каза той и затвори вратата след себе си.

— За какво? Да сгъваш бельо ли? — Син го изгледа студено. — Всъщност да, ти си специалист по тия работи.

— Имаш грешка — отвърна ѝ троснато той. — Специалността ми е да го събличам.

С гневен жест тя дръпна един бански костюм от леглото, смачка го на топка и го напъха в куфара.

— Мога и сама да се оправя, но ти благодаря все пак. По-добре се върни при Гретел, докато не се е загубила.

— Казва се Грета — поправи я той. — Какво искаше да ми кажеш с тая глупост?

— Толкова е тъпа, че сигурно и задника не може да си намери дори и да го търси с две ръце.

— Няма нужда тя да го прави.

— О, разбирам. Ти ще ѝ го намериш.

— И с двете ръце.

— Ами да, достатъчно е голям — промърмори тя и натъпка плажните сандали в чантата. — Както и всичко останало по нея. Колко все пак е висока?

Той отметна сакото си назад и напъха и двете си ръце в джобовете. От настръхналата му поза и яростно изражение Син

заклучи, че трябва да ги скрие, защото в противен случай можеше да започне да удря по стените с тях. Изглеждаше страшно привлекателен с тая жилетка, проклет да е.

— Значи това е известният доктор Мастърс — каза той.

— Точно той.

— Вие двамата да не би...

— Ако те интересува, защо не позвъни и не попита?

— Но ти също не се обади?

— Последните две седмици бяха направо адски. Подготовка на сватбата, пазаруване с майка и какво ли не още.

— Тя намери време да ми се обади.

— Е, защото явно е имала какво да ти каже.

— А ти нямаше, така ли?

Тя затръшна капака на куфара и го заключи.

— Сега, след като го спомена, се сетих, че всъщност имам.

— Е?

— Мисля, че е твърде неприлично за един възрастен мъж да се увърта около младо момиче просто защото то е добре сложено. Като твой приятел, чувствам се задължена да ти кажа колко смешен изглеждаш, като се усукваш около нея.

Той се приближи и се наведе над нея.

— Щом като с теб сме толкова близки приятели — изръмжа, — чувствам се задължен като приятел на Тим да те предупредя да внимаваш с такива мазни слагачи като доктор Мастърс.

— Аз съм вече голямо момиче и сама ще съумея да се оправя.

— Обзалагам се, че още на първата ви среща Мастърс те е завел в някой много романтичен ресторант.

— „Старата Варшава“.

— Чудесно! Чак до плачещите цигулки. А на втората — някой по-изискан, по-шик и по-забавен.

— Сфузи'с.

— М-м-м! Място, където можеш да видиш и да бъдеш видян, така че да те впечатли колко известен човек е той в града и какъв късмет си извадила с него.

Преструвайки се на отегчена, тя хвърли поглед през рамото му и започна да се оглежда в огледалото, оправяйки косата си.

— Всичко това води ли донякъде, Уърт?

— И още как. Следващия път, като те покани да излезете, ще те заведе у тях или някъде, където интимната обстановка е същата. Ще ти каже, че те води на приятна вечер за двама. — Насочи показалец към гърдите ѝ. — Там той ще направи своя ход, след като виното и тихата музика са притъпили сетивата ти. И успее ли да те вкара в банята си, считай се за готова.

— От личен опит ли говориш?

— С години натрупван личен опит.

— Да, но аз не съм някоя от твоите куклички.

— Точно това искам да подчертая, Син. Тази игра за теб е нова. Ти си като дете, загубило се в гората. Правилата на тази игра са се променили, откакто вие с Тим си определяхте срещи в колежа. Ти си ми приятел и аз се страхувам да не пострадаш.

— Мислиш, че съм глупава и постъпвам необмислено ли?

— Наивна си.

— Благодаря ти за предупреждението, Уърт, но те уверявам, че съм запозната с правилата на играта много по-добре, отколкото ти си мислиш.

Преди тя да успее да се обърне, той я хвана за раменете.

— Да не би съветът ми да идва твърде късно.

С хладно предизвикателство в гласа тя попита:

— Не беше ли ти този, който ми каза: „Ами щом го харесваш, защо не му дадеш?“

Той бавно кимна с глава, сякаш току-що бе стигнал до някакво заключение.

— Е, мисля, че това никак не ме изненадва.

Очите ѝ се превърнаха в зелени цепнатини.

— Защо казваш това?

Наведе се към нея и прошепна насмешливо:

— Защото си спомних колко малко усилие трябва да положи един мъж, за да те накара да се подмокриш.

Дланта ѝ изплющя по бузата му.

Сякаш избрала момента, в който ехото на плесницата още не бе заглъхнало, в стаята влезе Ладония и се спря като закована на прага.

— Какво, за бога, стана тук?

Уърт бавно се отдръпна от Син, но очите му продължаваха да я фиксират с убийствена ярост.

— Син няма нужда от помощ. Чудесно се справя и сама.

Изричайки тези думи, той заобиколи Ладония и с твърда крачка излезе от стаята.

Впила изучаващ поглед в пребледнялото лице ни Син, Ладония затвори вратата.

— Е, хайде, Синтия. Това продължи твърде дълго. Какво се е случило между теб и Уърт?

Някъде дълбоко в себе си Син успя да открие достатъчно кураж, за да вдигне поглед към майка си.

— Нищо — отвърна тя невинно. — Какво би могло да се случи?

— Аз първа попитах.

Тя трескаво затърси правдоподобен отговор.

— Мислех си, че да доведе тук и приятелката си не е кой знае каква проява на добър вкус. Не мога да си представя защо го е направил.

— Ами сигурно защото аз му го предложих.

— Е, в такъв случай всичко е наред. — Махайки неловко с ръка, все още пареща от плесницата, тя посочи с глава опакованите куфари. — Дай да ти помогна да се преоблечеш, майко, и после двамата е Чарли можете да тръгвате. — Усмивайки се с треперещи устни, Синтия добави с фалшиво весел глас: — Не бива да караме нетърпеливия младоженец да чака.

Къщата най-сетне бе празна, като се изключи Брендън, който спеше в стаята си, и Син, седнала в кабинета, мрачно се взираше в камината и се наслаждаваше на приятния аромат на свещите, пренесени от нея тук от дневната.

Малко след като Чарли и Ладония се бяха качили в колата му, паркирана до тротоара, под дъжд от конфети и благопожелания, гостите си тръгнаха. Джош си бе тръгнал последен, и то само защото Син бе настояла.

— Защо не излезеш за малко? — беше й предложил той. — Цял ден си била на крак. Ще ти приготвя нещо за вечеря у дома. Ще повикаме някой да стои с Брендън.

Предсказанието на Уърт загърмя в ушите й като камбаните на Квазимодо.

— Благодаря ти, Джош, но трябва да оправя къщата.

— Ще ти помогна и като свършим, ще се обадя на китайския ресторант да ти донесат нещо. Ще прекараме заедно една спокойна вечер.

Тя поклати глава.

— Наистина съм уморена и ни най-малко гладна.

Най-сетне той неохотно ѝ бе казал довиждане, опитал се бе да я целуне и си бе тръгнал.

Дори и след като доставчикът си бе събрал багажа, в къщата бе останала още доста работа. Брендън се бе размрънкарал, че е гладен, въпреки че тя знаеше, че не е. Най-сетне му отвори една консерва паста със сос, което бе гастрономическо, да не кажем хранително, злодеяние. Той си игра с него, докато накрая тя му го дръпна и го замъкна и леглото.

Сега, облечена в удобния си анцуг и по чорапи, Синтия седеше, вперила поглед в камината, и се наслаждаваше на тишината, нарушавана от време на време само от пукането на цепениците в огъня.

Когато звънецът иззвъня, тя изпъшка.

— О, не мога да повярвам.

Реши да изчака с надеждата, че който и да е, ще почака малко и щом никой не му отвори, ще си тръгне. Намести се по-удобно на дивана и притисна една възглавница към гърдите си. След третото позвъняване, уплашена да не би звънът да събуди Брендън, тя захвърли възглавницата и спусна крака на пода.

Беше Уърт.

— Какво правиш?

— Мисля си сериозно дали да не ти тресна вратата под носа.

— Хей, аз съм този, когото днес зашлевиха.

Той изви челюстта си с комично преувеличение и леко я потърка.

Син наклони глава с разкаяние.

— Никога не съм удряла в живота си.

— В такъв случай мисля, че трябва да го считам за чест.

— Съжалявам, Уърт.

— Провокацията ми бе твърде силна. Не си спомням друг път да съм казвал толкова мръсно нещо на жена. — Погледите им за момент се срещнаха. — Може ли да вляза? Дали не ми мирише на изгорели в

камината дърва? — Усети колебанието ѝ и попита: — Не се ли ъ-ъ... забавлявате с някого?

— В този вид ли? — разпери тя ръце да покаже размъкнатото си облекло.

Той изимитира жеста ѝ, показвайки, че е облечен по подобен начин. Тя отстъпи встрани и му кимна да влезе.

— Не мога да ти обещаая, че ще ти бъда добра компания. Много съм уморена.

— Само една чаша шампанско и веднага си тръгвам.

— Шампанско ли? — попита го тя през рамо, докато го водеше през тъмната къща към кабинета, осветен само от камината.

— Сигурно ти е останала някоя бутилка.

— Всъщност — няколко.

— Е, ще започнем с една. Ти я донеси заедно с чашите, а аз ще сложа едно дърво в огъня.

— Останали са ми и много студени закуски. Най-различни.

— Само шампанско — подвижна той след нея, докато тя се отправяше към кухнята.

Когато се завърна с бутилката и двете кристални чаши, пламъците вече облизваха току-що сложеното дърво.

— Къде е Брендън? — попита той, докато се справяше ловко с тапата.

Тя протегна чашите към него.

— Легна си и заспа много бързо, слава богу. Много впечатления му се събраха днес и накрая вече едва го изтраях. — Тя вдигна пълната догоре чаша. — За какво ще пием?

— За приятелството.

Син наклони глава встрани и на лицето ѝ се появи тревожно изражение.

— За приятелството? — повтори той думата, но този път влагайки различна интонация в нея.

— Аз удрям плесници само на най-добрите си приятели — каза тя, чукайки чашата си в неговата.

Кискайки се дружелюбно, те се наместиха на дивана срещу огъня и вдигнаха крака на голямата правоъгълна масичка за кафе пред тях. Отпуснаха се в меките възглавнички и облегнаха глави назад.

— Днес следобед се държах като последния тъпак — каза той.

— А аз — като кучка — отвърна тя и изви глава към него, без да я вдига от облегалката на дивана. — Не знам защо.

Той също изви глава към нея и сега двамата се гледаха право в очите.

— Не знаеш ли?

— Не.

— Ти ревнуваш, Син.

— Да ревнувам? От русата бомба, дето не е толкова тъпа, а интелигентна и акуратна? Да ревнувам от тази огромна къделя лунно руса коса с големи сини очи и разни други големи атрибути? Не ставай смешен!

Тя остави чашата на масата, стана от мястото си, отиде до камината и взе ръжена.

— Нямах намерение да ме пердашиш с това, нали?

Син се изсмя пряко сили.

— Канех се да разръчкам огъня, но сега, след като го спомена...

Тя вдигна ръжена над главата си и заплашително се озъби, но после го отпусна и го остави на мястото му.

— Е, добре, признавам си. Не можех да я гледам, застанала до теб.

— Какво толкова му има на момичето?

— Нищо. Абсолютно нищо му няма — каза тя унило, върна се на дивана и се плъсна уморено до него. — Мислех си, че вече си я замъкнал в леглото.

Той сви рамене, протегна ръка и хвана едно кичурче от косата ѝ.

— Липса на инициатива. А какво стана с доктор „Отвори уста и кажи ааа“?

Тя дръпна рязко глава назад и измъкна кичурчето от пръстите му, които разсеяно се бяха заиграли с него.

— Нарочно ли се изрази така грубо?

— Разбира се.

Съмнението, изписано на лицето ѝ, трая още няколко секунди, преди да отговори:

— Изпратих го да си върви.

— А той не те ли помоли да остане?

— Да, след като отклоних предложението му да отидем у тях и да ми приготви вечеря там. — Тя вдигна и двете си ръце в знак на

капитулация. — Знам, знам. Няма нужда да казваш: „Какво ти казвах?“ Не би могъл да бъде по-предсказуем дори и ти да му бе написал сценария.

Уърт изостави темата, без да злорадства, което му правеше чест.

— Какво мирише така хубаво.

— Свещите.

— О! Помислих си, че имаш нов шампоан за вани.

— Не.

— Не че твоят има нужда от смяна. Не мога да изляза вече изпод душа, без да се сетя за упойващата му миризма.

Очите им се срещнаха и внезапният удар сякаш изкара въздуха и на двамата. Впила поглед в него, тя усети как тялото ѝ омеква и се налива с топлина, как натежава и в същото време е сякаш безтегловно. Мина доста време, преди да отмести очи встрани. С коса, паднала върху веждите, той бе непоносимо привлекателен. По-светлите кичури отразяваха и най-слабото потрепване на опит.

— Мисля, че младоженците са вече в Лос Анджелис — каза тя ни в клин, ни и ръкав.

— Сигурно.

— Ще прекарат нощта в Bonaventure и на сутринта ще отлетят за Хаваите.

— Ще им се отрази чудесно това пътуване.

— Майка винаги е искала да отиде до Хаваите.

— Чарли изглежда съвършен за нея.

— Съвършен.

— Не че и на себе си не обръща внимание.

— Мисля, че майка бе прекрасна днес.

— Убийствено прекрасна. Церемонията бе чудесна.

— Много приятна и романтична.

— Свещеникът каза толкова хубави неща.

— И аз мисля така.

— Син?

— М-м-м?

— Хайде да зарежем приятелството.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той я притегли в прегръдките си и тя охотно се отпусна в тях. Устните им се долепиха. Плътно притиснати един до друг, двамата потънаха сред възглавничките на дивана и се изпънаха на него — тялото му почти покриваше нейното.

— Син, по дяволите! — изхриптя той, когато се отдръпна, за да си поеме въздух. — Кажи ми, че този ухилен тъпанар не те е докосвал с нищо друго, освен със стетоскопа си.

Заровила пръсти в косата му, тя дръпна главата му надолу за още една гореща целувка, елиминирайки по този начин необходимостта да отговори. Когато изгарящата целувка най-сетне свърши и той зарови глава в шията ѝ, тя попита:

— А Грета?

— Не съм я докосвал. Казах ѝ, че съм изпаднал в състояние на временна импотентност.

Син го отблъсна и втренчи невярващи очи в него. Той отново я намести на дивана и се сгуши в гърдите ѝ.

— Излъгах я, разбира се.

Зелените ѝ очи заблестяха с нова страст и тя пак го прегърна. Тихите и задъхани звуци на нарастваща страст и незадоволено желание се смесиха с веселия пукот на огъня.

Тя сякаш цялата пламтеше — от топлия анцуг, от затоплената стая и от галещите ръце на Уърт. А те междуременно се спуснаха към талията ѝ и се плъзнаха под анцуга.

— Син, това, което казах днес следобед...

— Да?

— То бе непростимо.

— Да.

— Но точно за това си мислех в момента. — Ръцете му намериха гърдите ѝ — податливи, пълни и горещи — и пръстите му нежно погалиха зърната. — Просто не можех да го изхвърля от главата си.

Бог ми е свидетел, че се опитах. Но просто не можех да забравя как се подмокри още първия път, когато те докоснах.

Тя изстена тихо и се размърда неспокойно под него, надигайки таза си към бедрата му.

— Толкова си мъничка — каза той хрипкаво — и ми е страшно хубаво вътре в теб.

Уърт избута горницето на анцуга нагоре и я целуна между ребрата, точно под гръдната кост. Устните му се плъзнаха към гърдите ѝ, целунаха едното зърно, после се спуснаха по нежната извивка на гърдата и се спряха в топлата долинка между тях.

— Уърт. — Тя въздъхна, извивайки шията си нагоре.

Обхванал с длани гръдния ѝ кош, той бавно спускаше уста към центъра на тялото ѝ — трепетна, търсеца, томителна. Устните му се спираха тук-там, всмукваха кожата и езикът му оставяше влажни следи по нея. На едно място лекичко я ухапа, съвсем нежно одрасквайки със зъби голата ѝ кожа.

Милувките му я омайваха. Със замъглени от страстта очи тя гледаше играещите по тавана светлинки от огъня. Дълбоко вдъхна аромата от свещите — почти толкова главозамайващ, колкото и шампанското, шумящо в главата ѝ.

Думите от днешната сватбена церемония бавно си пробиха път към дълбоките кътчета на съзнанието ѝ. Хубави думи — като „ценя“. Романтични фрази — като „само нея да имаш на сърцето си“.

Изведнъж зрението и се проясни, а с него и мисълта.

— Уърт, не бива!

Отблъсна го и избяга от дивана. Той с мъка запази равновесие и примигна изненадан.

— Какво има?

— Не бива.

— Този път съм се подготвил. Нося си някои работи в колата.

— Нямам предвид това.

— А какво? — Той трескаво си поемаше въздух. — Но аз умирам от болки тук, Син.

Тя стисна отчаяно ръце.

— Познато ми е това чувство, но... но не можем да бъдем обикновени любовници.

— Не можем да бъдем и приятели — каза той раздражено. — Това се разбра днес. Когато видях ръцете на Мастърс върху теб, сериозно се замислих дали да не го стисна за гушата.

— А, аз нарочно бях груба с Грета.

— Значи и двамата сме се държали глупаво. Хайде да си обещаем, че повече няма да се повтаря. Но точно сега искам да продължим това, с което се бяхме заели.

— Но не разбираш ли? — извика тя и притисне юмруци към слепоочията си. — Тази вечер ние се плъзгаме по същия наклон, както и първия път. Ако му се оставим, след това ще се чувстваме още по-зле, отколкото се чувстваме в момента.

— Абсолютно невъзможно — изпъшка той и стана от дивана. — Имам нужда от още шампанско. — Заклати се към вратата и добави през рамо: — От още много шампанско.

Когато се върна, Син с облекчение забеляза, че състоянието му се е подобрило, въпреки, че си бе отворил нова бутилка и пиеше направо от нея.

— Какъв наклон?

— Романтичната атмосфера — отвърна му тя от мястото до камината, където бе седнала. — Сватбата е романтично и сантиментално събитие, което размеква душата на човека.

— Никога не ми е идвало наум.

— Събитията от този род преплитат в себе си духовното с материалното, романтичното с религиозното. Карат всички присъстващи, без значение колко е закоравял отделен човек, да повярват в истинската и трайна любов.

Той отпи от бутилката и избърса устните си с опакото на ръката.

— Права си. Очите ми днес се навлажниха, когато Чарли и Ладония си дадоха клетва един на друг. Спомням си и други сватби, а един Бог знае на колко съм присъствал. Приятелките ми след това винаги се държаха особено. Млъкна и я погледна. Не че искам да кажа, че ти си просто още една следсватбена приятелка.

— Благодаря. — Тя сведе глава на неспокойните си ръце. — Сватбите настройват всички на романтична вълна. Това, в комбинация с шампанското, свещите, самотата, огъня в камината тази вечер и ще получиш... — Помръдна леко с рамене. — Неуловимо е като

въздействието на тропика в Акапулко. Ние просто станахме жертви на това въздействие.

— М-м-м, може би.

Шампанското избълбука в бутилката, когато той отново го надигна към устните си.

— Може би ли?

— Ела при мен, Син — каза и усмихнато. Няма да те ухапя.

— Ти вече го направи.

Въпреки че му припомни това, тя стана и отново зае мястото си до него.

Той вдигна ръката, с която държеше бутилката за гърлото, отлепи показалеца си от нея и я погали по ъгълчето на устата. Другата му ръка взе нейната и я притисна в скута му. Подобреното му състояние бе измамно.

— За да стане това, е нужно нещо повече от няколко приятно миришещи свещи и огън в камината, Син.

Откъм бедрата ѝ избликна сякаш горещ гейзер и топлината му заля гърдите ѝ. Тя рязко отдръпна ръката си, стана от дивана отново и се приближи към полицата над камината, където безцелно започна да размества поставените в рамка снимки на Брендън.

— Каза, че няма да...

— Хапя? Това е всичко, което казах, че няма да ти направя, Син.

— Не каза нищо повече, докато тя не се обърна отново към него и го стори неохотно. — В нас има влечение един към друг.

— Влечение един към друг или влечение към леглото?

— Можех да си легна с Грета. А ти си могла да си легне с Мастърс.

— Не исках...

— Точно така. И аз не исках Грета. Исках теб.

Хваната в собствения си капан, Син отстъпи. Отпусна се отново на каменния перваз на камината.

— Мисля, че няма смисъл да отричаме, че двамата с теб се привличаме сексуално, нали?

— Би било глупаво. А от нас двамата никои не е глупав. Точно затова дойдох тук тази вечер. Трябва да разрешим тази дилема като зрели хора, а не като ревниви ученици.

Той остави втората бутилка на масичката за кафе до първата и погледна ръцете си.

— Обаче ако бях те заварил, впримчена в сладострастна прегръдка с оня гинеколог, всичките ми добри намерения да се държа като разумен зрял човек щяха да се изпарят яко дим.

— Истинско мъчение бе, като си представях как ся лягаш с Грета. — Вдигнала изпълнените си с болка очи към неговите, тя запита: — Какво ще правим, Уърт? Не можем да продължаваме така.

— И да ме питаш, и да не ме питаш, не знам отговора.

След дълго мълчание Син се реши да произнесе на глас най-очевидното, но и най-неприятно решение:

— Може би ще е по-добре да не се виждаме известно време.

— През изминалите две седмици едва не полудях.

— Аз също — призна тя. — Освен това тази стъпка ще нарани Брендън. Ти си единственият мъж, с когото той контактува директно. Трябва да измисля какво да кажа и на майка. А тя вече почувства, че отношенията ни след Мексико се промениха.

— Умна жена е Ладония. — Бе събрал пръсти и ги почукваше един в друг, обмисляйки проблема им. — Това, че се любихме, наистина промени отношенията ни, Син. Никога няма да бъде същото. Повече не можем да бъдем просто приятели. Това поне ни стана ясно.

Тя въздъхна с тъга.

— Значи наистина трябва да спрем да се виждаме.

— Не — каза бавно той, — трябва пак да го направим.

Няколко секунди Синтия се визира в него с изумено изражение. После в очите ѝ проблесна гневно пламъче и тя ги присви към него.

— Пак да затъваме в сложни отношения? В отношения, от които да се откачиш, когато си поискаш? Няма да стане, мистър Лансинг!

— Би ли ме изслушала, преди да подскачаш до тавана?

Той стана от дивана, прекоси малкото разстояние, което ги разделяше, и застана срещу нея така, че пръстите на краката им почти се докосваха. Тя не помръдна от мястото си на перваза и той се надвеси над нея. За да премахне това му предимство, тя също се изправи бавно.

— Съвсем честно си признавам, че не знам докъде ще доведе това — каза той — но ние сме просто длъжни пред себе си да си

легнем поне още веднъж. Син. Докато не го направим, не бихме могли да разрешим този проблем.

Тя завъртя очи нагоре.

— Нямам търпение да чуя размишленията ти по този въпрос.

— Ти сама каза, че между събитията тази вечер и случката в Мексико има много общи неща и че ние сме жертва на обстоятелствата и обстановката.

Тя кимна предпазливо, чудейки се накъде ли бие.

— Е, трябва да разберем дали това е било наистина така.

— Така е било.

— В такъв случай няма какво да се безпокоиш и нищо не ни струва да опитаме пак. — Това бе лавиране. Те просто тъпчеха на едно място. — Слушай — каза той, нетърпеливо прокарвайки пръсти през косата си, — признай, че сексът бе страхотен.

Очите ѝ се сведоха върху гърлото му. Кимна отсечено.

— Добре. Признай, че не бива да ни тормози никакво чувство на вина към Тим, защото до Акапулко помежду ни е нямало нищо, освен чисто приятелство. Съгласна ли си?

— Съгласна.

Тя несъзнателно потърка средния пръст на лявата си ръка там, където все още се виждаше ивица по-бледа кожа. Още като се върна от Мексико, веднага си бе свалила венчалната халка, защото се чувстваше като предателка спрямо Тим, въпреки че приемаше доводите на Уърт за разумни.

— Чудесно. Ти се съ согласи по точка първа и точка втора. — Уърт спря да посъбере малко мислите си. — За по-голяма яснота ще събера в едно точки трета и четвърта. Ако виновно е било само настроението, веднага ще разберем и когато наистина разберем, че е така, това ще означава, че никой от двамата ни не струва и пукната пара. Защото какви професионалисти бихме могли да бъдем, след като си позволяваме да изпадаме под влиянието на някакъв си емоционален и предразполагащ климат.

Синтия се намръщи на приповдигнатото му красноречие.

— Това май си го репетирал.

— Да. Шест дни.

— Шест дни? След като си го обмислял толкова дълго, защо тогава доведе гаджетото си?

— Напук. Което ни води към още един възлов момент. Никога досега не сме си правили номера един на друг, Син. Не искам да ти правя номера и да ти играя разни игри.

— Същото е и с мен. Всеки друг път бих пернала Джош по ръцете, но днес го оставих да ме опипва, защото знаех как ще ти подейства. И всичко, което ми наговори следобед, е вярно, независимо от подбора на свободните ти изрази. Просто се движех и действах под влияние на момента. Бях станала раздразнителна. Не можех в нищо да се съсредоточа. Подготовката на сватбата бе направо свръхчовешки подвиг.

— Е, какво ще кажеш?

Тя се размърда неспокойно, нервно пристъпвайки от крак на крак. Привлекателната му външност можеше да повлияе на решението ѝ, затова се опита да не я взема под внимание, а да базира взетото решение само върху основата на представените от него аргументи.

— Това ще бъде нещо като научен експеримент, нали?

— Точно така. Ще опитаме и ще видим какво ще се получи. Ако не се получи хубаво, ще знаем, че онова в Мексико е било просто инцидентен случай и отново ще станем обикновени приятели.

— А ако е... ъ-ъ... хубаво?

— Като стигнем дотам, тогава ще му мислим. — Той явно настояваше за отговор веднага.

— Ами-и — проточи тя думата, дъвчейки бузата си. — Мисля, че бихме могли да опитаме.

— А, Син чудесна си!

Уърт с усмивка протегна ръце към нея да я привлече в прегръдката си, но с възпиращ жест тя подпря ръка в гърдите му.

— Но не тази вечер.

Усмивката му угасна. Ръцете му паднаха като прекършени от двете му страни.

— О! Да. Точно така. Разбира се. Как може?

— Все още сме в следсватбено настроение.

Ругаейки тихо под нос, той огледа трептящите свещи, бутилките от шампанско, весело пращящия огън и подпухналите от целувките устни на Син.

— Сигурно си права — каза, въздишайки тежко. — Тогава кога? Утре?

Мина известно време в пазарлък, след което те се съгласиха за другата седмица. Уърт не бе никак доволен.

— Но това са седем дни — оплака се той.

— Което е достатъчно време, за да подходим към въпроса трезвомислещо и с изчистени от всякакви влияния глави. В противен случай това просто може да не докаже нищо и тогава по-добре да не го правим.

Страхувайки се, че тя ще се откаже, той се съгласи, но настоя да я целуне за лека нощ, преди да си тръгне.

Тя с удоволствие пое търсеция му език с уста, докато той силно притисна тялото ѝ към своето, но когато ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, тя го отблъсна леко.

— Не сега — успя да каже, въпреки че бе останала без дъх.

Прекара цялата неделя с Брендън, тъй като Ладония я нямаше и следователно се налагаше да го праща в детска градина. Но Брендън нямаше нищо против. Обичаше да си играе с другите деца.

Работният ѝ график бе претърпан с консултации, което обикновено караше дните да се изнизват незабелязано, но този път ѝ се стори, че се влачат със скоростта на охлюв към петъка.

В сряда Синтия разреши на Брендън да покани Шейн Латимър да преспи у тях, за да може идния петък да го прати да преспи у Латимъррови.

Изчерви се, докато молеше мисис Латимър за това, и излъга, че отсъствието ѝ през тази нощ било свързано с работата. За щастие по телефона не можеха да се видят нито порозовелите ѝ бузи, нито виновните ѝ очи.

За голямо неудоволствие на Уърт, тя бе настояла да не се виждат до деня на първата им официална „среща“. Това обаче не му пречеше да ѝ се обажда всяка вечер, а понякога и през деня.

— Къде ще го направим?

Тъй като този ден бе прекалено претоварен, тя обядваше на бюрото си. Притиснала слушалката с рамо, обели един банан и подхвърли насмешливо:

— Предлагам да е в някое легло.

— Страшно смешно. В кое?

— Например в някой хотел? Ще си платя половината.

— Неее. Освен ако не искаш да замърсиш пода си с още един чек, нахсан на парчета. Какво ще кажеш за у нас? И ще вечеряме тук.

— Не знам, Уърт — поколеба се тя.

— Вече съм планирал и менюто. Освен това у нас е най-логичното място.

— Дворецът на удоволствията.

— Има си своите удобства.

Тя се сети за дебелията овча кожа на пода в дневната и облицованата с черен мрамор вана в просторната баня.

— Предполагам.

Колебанието ѝ се дължеше на смесица от трепетно очакване и вълнение.

— Чудесно. Ще мина да те взема в...

— Не, аз ще дойда с колата.

— Да, но така ще си имаш начин за бягство.

— Супата ми изстива.

— Пъзла! — извика той в слушалката и затвори.

Син тъкмо свърши обяда си, когато секретарката ѝ съобщи, че пациентката за консултацията в един часа е дошла. Беше Шерил Дейвънпорт.

— Влез. — Син се изправи, за да я посрещне. — Как се измъкна от училище?

— Казах им, че имам час при зъболекаря.

— Седни. Как се чувстваш? — попита я Син и се върна на стола зад бюрото си.

— Започнах всяка сутрин да повръщам.

— Изглеждаш ми отслабнала.

Син забеляза също така и тъмните кръгове под очите ѝ. Лекарствата можеха да облекчат страданията и сутрин, но това бе най-малкото, което безпокоеше Шерил.

— А иначе как е?

— Не много добре. Татко ме кара да се запиша в ония курсове, в които те подготвят за SAT. — Тя вдигна ръце и безпомощно ги отпусна в скута си. — Той мисли за приемните изпити в колежа, а аз си мисля какво да правя с бременността си.

— Значи не си казала на родителите си?

— Не. Ако им бях казала, досега да съм мъртва.

— Не бива да говориш така, Шерил. Това не е вярно.

— Досега да съм мъртва — повтори тя съкрушено. — Мисис МакКол, не знам какво да правя.

— Прочете ли литературата, която ти дадох?

— Да.

— И пак не можеш да решиш какво да правиш?

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че искам да дам бебето за осиновяване... знаете, от онзи вид осиновяване, дето ще мога да го виждам през определен период от време.

— Открито осиновяване.

— Да. Искам бебето ми да ме познава, да знае, че съм го обичала и че не съм го дала за осиновяване, защото не съм го искала. Но само като си представя как казвам на родителите си... не, не, не мога! — Тя избухна в сълзи.

През останалата част от времето Син се опита да успокои страховете и отчаянието на Шерил. Не беше лесно. Когато Шерил си тръгна, Син бе изтощена. Многозначителната, странна картичка, която получи от Уърт, пристигна със следобедната поща тъкмо когато Син се нуждаеше от нещо за повдигане на духа.

Когато в четвъртък сутринта влезе в кабинета си, на бюрото ѝ имаше разкошен букет бели рози.

— От доктор Мастърс ли са? — попита секретарката, влязла в кабинета, докато Син четеше картичката на изпращача.

— Не — каза тя с тайнствена усмивка. — От друг.

— Сигурно е чудесно да имате толкова много обожатели.

Секретарката се върна към задълженията си във външния кабинет и Син прочете картичката още веднъж. „Розите са червени, теменужките са сини, ние бяхме приятели и все още сме, и точно това му е хубавото.“

Тя още се смееше, когато с нехайна крачка в кабинета влезе Джош, излъчващ чар и аромат на дезинфекционен сапун. Самоуверената усмивка застина на лицето му, като видя цветята във вазата.

— Рози.

— М-м-м. — Тя напъха картичката в джобчето на престилката си.

— Да нямаш рожден ден?

— Няма никакъв специален случай.

— Да не е от някой, за когото трябва да знам?

Известно време тя стоеше, загледана в носовете на обувките си, после вдигна глава.

— Може би наистина трябва да знаеш, Джош. Те са от човек, който ми е много скъп. Той е...

— Той?

— Да, той. Скъп ми е от много отдавна. Но дори и да не беше — добави Синтия и си пое дъх, — нямаше да има никаква разлика.

— За какво?

— За нас.

Ленивата усмивка подчертаваше приятните му черти.

— Разбирам.

— Не, не вярвам да разбираш. Това, което искам да ти кажа, Джош, е, че ти и аз вече стигнахме дотам, докъдето можахме, и аз виждам, че там за мен просто няма нищо. Надявам се, че разбираш.

Да, но той не разбираше. За него бе невъзможно да допусне, че тя предпочита друг мъж или даже въобще никакъв мъж пред него. Направи й доста добра сцена. Не го измъчваше фактът, че я изпуска — измъчваше го нараненото его и мисълта, че е прахосал времето си в преследване на нещо, което не се изплаща. Без никакво угризение на съвестта Син студено го помоли да напусне кабинета й.

След като и това отмина, останалата част от деня се изтърколи незабелязано. Този следобед, преди да си тръгне, тя дръпна една от розичките от вазата и я взе със себе си.

Половин час по-късно с помощта на ключа си тя отключи вратата към кабинетите на Лансинг и МакКол. След смъртта на Тим Уърт бе отказал да си вземе обратно ключа. Тъй като тя участваше в бизнеса, той искаше тя да се чувства свободна да влиза и излиза, когато си пожелае. Това бе първият път, когато се ползваше от тази привилегия.

Както се и бе надявала, офисът бе празен. Пищещата машина на мисис Хардимън бе покрита с калъфа и лампата на бюрото й — изгасена. Син прекоси вътрешния офис и видя, че вратата към кабинета на Уърт не е заключена.

Чувствайки се като крадец, тя се промъкна на пръсти до бюрото и остави на лъскавата му повърхност розичката заедно с благодарствена бележка, предварително написана в нейния кабинет.

— Не мърдай!

Тя изписка уплашено и рязко се обърна. Той стоеше на вратата към тоалетната на офиса, приклепнал в полицейска поза, изпънал пред себе си ръце, сякаш обгърнали дръжката на късоцевен 38-калибров.

— Изплаши ме до смърт!

— Защо се промъкваш така в офиса ми?

— Къде е мисис Хардимън?

— Отиде си. И аз тъкмо се канех да си тръгвам.

Усмивките, цъфнали на лицата и на двамата, показваха колко много се радват, че се виждат. Той свали „револвера“ си и известно време двамата стояха и се усмихваха през разстоянието, което ги разделяше.

— Аз, ъ-ъ, дойдох да ти благодаря за розите. Бяха толкова прекрасни, че просто исках и друг да усети красотата им.

Той отиде до бюрото, вдигна розичката и започна да я върти между пръстите си, четейки благодарствената картичка на глас.

— „Поет ти не си“. — Той се изсмя късо и вдигна усмихнатите си очи към нея. — Ужасни са, нали?

— Най-лошото нещо, което съм чела. Но ми хареса чувството.

Те отново попаднаха в магията на усмивките и втренчените погледи. Син първа намери начин да се отърве от нея.

— Е, аз дойдох само за това. Ако не си тръгна веднага, ще закъснея да взема Брендън.

— Почакай ме само една секунда и ще слезем заедно до долу.

Той заключи офиса и двамата си тръгнаха заедно. Вървейки по коридора, двамата бърбореха за незначителни неща — времето, работата, как Брендън ходел на детска градина, — но и двамата ясно усещаха ръката на Уърт, леко придържаща талията ѝ.

Харесваше у него начина, по който бе праметнал сакото през рамо, свил пръст като кука.

Харесваше у нея начина, по който косата ѝ се поклащаше върху раменете.

По челюстите му бе избила тъмната сянка на късния следобед.

Бедрата ѝ се поклащаха съблазнително в тясната пола.

Тя се качи в асансьора и се облегна в единия ъгъл. Той зае срещуположния ъгъл. Едната му ръка все още държеше сакото, а другата спокойно почиваше на хромирания парапет, обикалящ цялата кабина.

Докато асансьорът бавно се спускаше надолу, те не откъсваха очи един от друг. Никой не се качи. Точно преди да стигнат до паркинга, Уърт внезапно пусна сакото си на пода, протегна ръка към червения аварийен бутон и го натисна.

Рязкото спиране на асансьора свари Син неподготвена. Тя тихо ахна и се вкопчи в парапета. Когато отново възстанови равновесието си, Уърт вече я бе притиснал в ъгъла. Ръцете му обгърнаха талията ѝ, притискайки тялото ѝ към неговото, устните му тържествуващо намериха нейните.

Безтегловността, загнездила се в стомаха ѝ, нямаше нищо общо с движението на асансьора, а със самата нея, с онзи непресъхващ извор на страст, толкова дълбок и тъмен, че тя се съмняваше дали никога изобщо ще успее да стигне до дъното му. Прекрасните му води се пенеха около нея, омайваха я и я теглеха надолу.

Всяка целувка бе по-пламенна от предишната. Страстта на единия напълно подхождаше на страстта на другия. Уърт пхна ръце под сакото ѝ и разкопча копчетата на блузата. Избута плата встрани и видя гърдите ѝ — трептящи и зачервени над силно нарязания сутиен.

— Прекрасно е като съм! — каза той задъхано и прокара кокалчето на пръста си по трепетната плът, но твърдото зърно, прозиращо през тънката дантела.

Син постави ръка на твърдата му набола буза и дръпна главата му надолу. Искаше да чувства устните му върху себе си, по себе си, около себе си. Тя също имаше сънища.

— Толкова ми се иска да те вкусвам! — изстена той с устни, заровени в нежния каньон между гърдите ѝ.

— Направи го.

— Да те вкусвам? Да те изсмуча? Да те изближа? Кое точно, момиченцето ми?

— Всичко.

Милувките на устата му оставяха по кожата ѝ пламтящи места, тялото ѝ трепереше от желание, ушите ѝ звъняха.

Минаха няколко секунди, докато разберат, че някъде откъм горните етажи някой с нетърпение чака асансьора и звънът, който чуваха, идваше от алармения звънец.

Уърт се отдръпна от нея и с неловки пръсти отново закопча блузата и, разминавайки копчетата и илиците. Лицето му бе обагрено от страстта и Син знаеше, че нейното сигурно изглежда в същото състояние. Чувстваше как кръвта шуми във вените ѝ.

— Готова ли си? — попита я хрипливо.

Тя кимна и приглади косата си, която ръцете му бяха разбъркали. Уърт отново пусна асансьора. За щастие долу на паркинга нямаше никой. Те излязоха от асансьора и се насочиха към колите си.

Той взе ключовете от нейната кола от треперещите ѝ ръце и отключи вратата на шофьора. Тя се намести зад волана. Той ѝ подаде ключовете през отворената врата и се наведе да я целуне лекичко.

— До утре вечер, Син.

— До утре вечер, Уърт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравсти.

— Здравсти.

— Изглеждаш фантастично.

— Благодаря.

Уърт протегна ръка и преплитайки пръсти с нейните, я дръпна в антрето си. После я отдалечи от себе си и я огледа по-обстойно.

— Страшна си.

Тя скромно наведе очи, но тайничко в себе си призна, че контентето ѝ не е отишло напразно. В дома на красотата си бе направила маникюр, та дори и педикюр и бе обработила краката си с кола-маска.

Чувствайки лека вина, че обръща внимание само на себе си, бе завела Брендън да хапне една пица в любимия му ресторант, известен повече с игралните си площадки, отколкото с храната си, след което го бе оставила у приятеля му.

После взе вана с въздух под налягане и дълго се излежава в нея. След това обърна особено внимание на грима. Новата рокля бе още една екстравагантност, но тя оправда заплащането на чудовищната цена, като си напомни, че от години не си е купувала вечерна рокля. Нежното черно жарсе обгърна плътното тялото ѝ.

Деколтетото на роклята се спускаше дръзко и стръмно надолу, но двойното колие от фалшиви перли запазваше донякъде приличния му вид.

— Да го е страх човек да те докосне — каза той. — Почти.

Приближи се да я целуне. Син го очакваше и наклони глава на една страна. За нещастие обаче едновременно с нея той наклони главата си в същата посока и вместо устните им да се срещнат, носовете им се чукнаха един в друг. В свършен синхрон и двамата промениха посоката на наклона и носовете им отново се срещнаха.

— Ти се накланяш на твое дясно и аз се накланям на мое дясно, окей? — каза той и се засмя тихо.

— Окей.

Целувката бе нежна и сладка.

— Готова ли си за замразени маргаритас? — прошепна той, без да вдига устните си от нейните.

— Напомняне за Акапулко?

— Правя всичко възможно да ти е приятно.

Той я отведе в дневната, настани я на тапицирания с бяла кожа диван и се отправи към кухнята. Уърт най-безсрамно и без да се крие, бе подготвил цялата обстановка в апартамента само с една цел — да я прелъсти. От сложната стереоуредба тихо се носеше едно от най-хубавите соул изпълнения на Линда Ронстад. Масата бе заредена с порцелан и в средата ѝ имаше някаква екзотична композиция, състояща се от райски птички и тигрови лилии.

— По дяволите!

— Уърт?

— Ей сега.

Изненадана от бавенето и от очевидното отчаяние в гласа му, тя стана от дивана и отиде при него в кухнята, където го завари да ругае сложен електронен уред. Приличаше на инструмент за изтезание, конструиран от някой откачен зъболекар в момент на умопомрачение. А може и да беше вибратор за особено огнени натури.

— Какво е това? — попита Синтия, взирайки се с недоверие в лъскавата играчка.

— Купих го завчера. Това е ръчен миксер, но не мога да накарам проклетото нещо да работи.

Той отново направи няколко неуспешни опита.

— А прочете ли инструкцията?

— По дяволите, не. Какво ли може да му е толкова трудното?

— Къде е тя?

— Изхвърлих я заедно с кашона.

Синтия прехапа език, за да не му каже колко глупаво е постъпил. Както всички мъже, неразбиращи много от механика, той толкова се ядоса, че започна да блъска миксера в плота.

— Мисля, че това няма да помогне, Уърт. Защо просто не използваш стария миксер?

— Защото го отнесох в офиса, когато купих този.

— Е, аз и без това обичам ледени маргаритас.

— Така ли?

— Да. Наистина.

Накрая седнаха да ядат, бъркайки с лъжици в чашите и вадейки парчета миришещ на маргаритас лед. Най-накрая Уърт избута настрана чашата си, сипа си чаша скоч и вода, без да спира да ругае сложната техника.

— Няма значение, Уърт.

— Искрах просто всичко да е както трябва.

Тия маргаритас заплашиха да се превърнат в главна тема на разговор тази вечер.

Приборите му издрънчаха, когато той ги бутна още по-далеч от себе си.

— Платих четиридесет долара за този стек. Не ми е жал за парите. Просто очаквах, че поне ще може да се яде!

— Сигурен ли си, че са ти казали само да ги притоплиш?

Малко преди това бе й казал, че ги е купил от един от най-добрите ресторанти в града. Син преглътна с усилие хапката, която бе дъвкала толкова дълго, че челюстите я заболяха. Месото обаче си оставаше жилаво като кожа за обувки и горе-долу със същия вкус.

— Сам главният готвач ми каза какво да правя. Обеща, че щели да бъдат *magnifique*^[1].

Той целуна събраните връхчета на пръстите си, имитирайки готвача-французин, който му бе продал стека.

— И без това не бях гладна — излъга тя.

Бе направила графика си така, че да не страда от угризения на съвестта, когато тръгне по-рано за часа в дома на красотата. Изобщо нямаше желание да опитва пицата на Брендън, сервирана върху картонен поднос, и през целия ден не намери време да сложи нищо в устата си.

Ако Уърт не се бе отчаял толкова много с тия маргаритас и изобщо с цялото ядене, тя щеше да му предложи да нападнат хладилника и да си направят сандвичи. Като се вземе предвид състоянието, в което се намираше, би било по-разумно изобщо да се откаже от вечерята.

— Страшно съжалявам за стека — каза той, захвърляйки салфетката си.

— Голяма работа. Дай просто да си пием виното и... О, боже!

Вирнала чашата си високо във въздуха, тя се бе изправила и бе бутнала стола си назад. Дясното и токче се бе закачило в персийския килим на пода в дневна и Синтия загуби равновесие, изпусвайки чашата. Тя не се счупи. В замяна на това обаче цялото и съдържание от бургундско попи завинаги в тъканта на неговата гордост и радост.

Коленете на Син се удариха в пода.

— О, Уърт, не! Не мога да повярвам, че аз направих всичко това. Дай ми една салфетка! Бързо!

Тя трескаво се опита да попие рубиненото петно.

— Какво върви с виното?

— Сирене — каза той нещастно.

— Искам да кажа с какво се премахна вино. Сода бикарбонат? Оцет? Студена вода? Може би ако потопим една кърпа в студена вода и...

— Зарежи това, Син. — Хвана я за лактите и я вдигна на крака.

— Сигурен съм, че има все пак нещо, с което да го премахнем. Специалист по сухо химическо чистене. Вероятно, Може би.

— Уърт, по-добре да бях умряла — проплака тя. Той се бе отървал от жена, която само бе хвърляла целофанени опаковки от бонбони в пепелниците, а тя току-що бе съсипала безценния му килим. — Спомням си, когато го купи. Толкова се гордееше с него.

— М-м-м. И все още се гордеех. Гордея — поправи се той бързо.

— Искам да кажа, още се гордея с него.

— О-о-ох! — закърши тя ръце отчаяно.

Уърт я дръпна в прегръдките си и я целуна по шията.

— Забрави този проклет килим, Син. В момента най-важното нещо на този свят е, че ти си тук и че ще се любим.

Тя отдръпна глава назад и впери поглед в него, прокарвайки пръсти през косата му.

— Наистина ли?

Той я целуна силно.

— Наистина.

Преплели пръсти отново, двамата се отправиха към спалнята. Син боязливо прекрачи прага ѝ. Често го бе подкачала на тема колко крещящо seksi е обстановката в нея. На пода бе просната кожи от зебра. Пликът със завивките бе от черна кожа, осветлението —

непряко, атмосферата — уютна. Той отметна завивките и под тях се открия необятни простори бял сатен.

Сърцето ѝ затуптя бързо. Тази стая, тя бе сигурна в това, бе свидетел на много любовни сцени. Син обаче искаше да бъде съвсем различна от другите. Искаше тази нощ да се запечата завинаги в съзнанието му.

Както често ѝ се случваше, тя получи много повече, отколкото бе искала.

Той я обърна към себе си. След като обсипа с няколко бързи целувки устните ѝ, той ги отвори леко с език, мърдайки го навън и навътре в устата, докато накрая това я накара да се вкопчи в него като удавник и да притисне таза си в неговия.

— Искам да те съблека, Син.

Той прошепна молбата си в косата ѝ, после се отдръпна назад да види реакцията.

Тя навлажни устни, усмихна се нервно и бързо кимна. Той коленичи пред нея и свали най-напред обувките — жест, който ѝ се стори изключително приятен, а също и чувствен, когато усети как дланите му внимателно разтриват ходилата ѝ. После се изправи, ръцете му я обгърнаха и напипаха ципа на роклята ѝ. Той обаче упорито не искаше да се отвори и Уърт го задърпа нетърпеливо.

— Ще ти помогна — предложи тя и избута ръцете му.

Или поне се опита да ги избута. Часовникът му се бе закачил в жарсетото.

— Чакай малко, закачил съм се — каза той, като откри проблема. — Обърни се.

Тя мина под ръцете му и се завъртя. Най-накрая Уърт успя да откачи часовника си и да отвори ципа. Избутана от ръцете му, роклята се плъзна по тялото ѝ и падна на пода, но магията на момента се бе разсеяла.

— Струва ми се, че не е повредена кой знае колко — каза той, мъчейки се да оцени нанесените щети.

Син издърпа дългата цяла миля нишка, която се бе измъкнала от плетката на чисто новата и изключително скъпа рокля.

— Не, наистина не е много.

— Съжалявам.

— Няма значение.

Той съблече тъмносиния си блейзър и прилежно го сгъна върху облегалката на фотьойла. Син, мъчейки се да върне романтичното настроение, му помогна да свали бялата си фланелка. Гол до кръста, той застана срещу нея, взе ръцете ѝ в своите и ги вдигна към устните си, целувайки лекичко дланите, после ги притисна към сърцето си.

— Толкова си хубава, Син.

— Ти също.

— Искам те.

— И аз те искам. Толкова много, че чак ме боли.

Това му хареса и той се ухили хлапашки.

— Така ли? Къде? Тук? — Ръката му обхвана едната ѝ гърда, изкусително подаваща се над дантеления сутиен. — Или тук? — прокара той пръст през зърното. — Или тук? — Другата му ръка бавно легна върху черните бикини, спусна се надолу по корема и я обхвана между бедрата. — Или тук?

Пръстите му помръднаха съвсем лекичко, но тя рязко пое дъх и го задържа.

— Ще ме подлудиш.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Полагайки я леко върху планините сатенени възглавници, той се отдръпна от нея само за миг, колкото да се съблече напълно. Бе чудесен с тази тъмна и загоряла кожа. Гол, строен и възбуден, той се изпъна до нея. Прегърнаха се и се целунаха горещо.

После Уърт се изправи на колене, мушна пръсти под ластика на гащичките. Докато свали колана, чорапите и гащичките — всички чисто нови, — остана без дъх.

Шепнейки страстни думички, той отново легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Искам да ме галиш, Син.

Тя свенливо сложи ръка на гърдите му и разроши накъдрените косъмчета. Той изпъшка от удоволствие, когато тя съвсем лекичко докосна едното му зърно.

— Искам да ме галиш... долу. Моля те.

Ръката ѝ, съвсем малка и крехка на фона на обширния торс, бавно се плъзна надолу по набраздените от ребрата гърди, прекоси плоския корем, мина покрай пъпа и се промъкна през гъста растителност. Пръстите ѝ плахо го погалиха.

Уърт изкрещя.

Син изпищя.

Телефонът иззвъня.

Уърт се изправи като ужилен с изкривено от болка лице.

— О, боже! — извика тя, отдръпвайки виновната ръка. — Какво направих? Уърт? Уърт! Какво стана?

— Кра... кракът ми.

Той падна обратно на възглавниците и замята глава наляво и надясно, удряйки с юмруци по дюшека.

— Кракът ти ли?

— Прасецът ми. Спазъм. Схвана се. О-ох! По дяволите, боли!

Тя го погледна съчувствено, докато той продължаваше да се гърчи от болка, направи гримаса и прехапа долната си устна. Телефонът бе стигнал някъде към четвъртото позвъняване. Въздъхвайки с облекчение, че не тя е причината за агонията на Уърт, Син вдигна слушалката и я доближи до ухото си.

— Ало, ъ-ъ, дом Лансинг.

— Мисис МакКол ли се обажда?

Тя изобщо не бе очаквала някой да я търси тук.

— Да?

— Обажда се вашата служба за телефонно издирване. Оставили сте този номер, за да ви търсим, в случай че възникне нещо непредвидено.

— Точно така. Какво е станало?

— Поолекна ми малко вече — каза Уърт и стиснал зъби, леко започна да разтрива схванатия мускул.

— Обадиха се от полицията и...

— От полицията? — извика Син. — Брендън! Станало е нещо с него! Или с майка ми?

— Не мисля. Полицай Бъртън не каза нищо такова.

— Полицай Бъртън?

— Да. Той остави номера си и каза веднага да му позвъните.

Син се изтърколи от леглото и отвори чекмеджето на нощното шкафче да потърси нещо за писане.

— Готова съм, казвайте.

Тя надраска номера, който ѝ даде телефонистката, на първата страница на малкото черно тефтерче на Уърт, над името Дженифър

Адамс.

— Благодаря ви.

Тя прекъсна връзката и започна да набира трескаво.

— Кой беше? Какво е станало? — Уърт продължаваше да масажира прасеца си, но хвърли обезпокоен поглед към Син.

— Службата. Някакъв полицай се опитва да се свърже с мен.

— Полицай? Какво означава това?

— Не знам. Ало? — Отговориха още на първото позвъняване. — Полицай Бъртън ли е? Обажда се Синтия МакКол.

— Мисис МакКол — опита се той да надвика шумотевницата около него, — благодаря ви, че се свързахте с мен. Намирам се в дома на Дейвънпорт.

— Къде? Кой?

— Къщата на семейство Дейвънпорт. Тук, на „Бент Трий“. Както и да е, дъщеря им Шерил се е заключила в стаята си и отказва да излезе.

Син прокара пръсти през косата си. Изпита такова огромно облекчение, като разбра, че нито Брендън, нито Ладония са пострадали, та отначало не можа да разбере за какво става въпрос, кои са Дейвънпорт и дъщеря им Шерил.

— Шерил добре ли е?

— Не можем да разберем, но по гласа си личи, че е много разстроена. В чантичката ѝ намерих вашата визитка и се запитах дали не можете да помогнете.

— Казвате, че се е заключила в стаята си?

— Точно така. Родителите ѝ се мъчат да я накарат да излезе или пък поне да позволи на някой от тях да влезе при нея, но тя не дава. — Той сниши глас. — Страхувам се да не направи нещо неразумно. Схващате ли какво искам да кажа?

— Да, схващам. Кажете ми адреса и как да стигна дотам от „Гъртъл Крик“.

След като надраска упътването върху адреса на Дженифър Адам, тя затвори и хукна към мястото, където бе роклята ѝ. Уърт, усетил тревогата от проведения телефонен разговор, вече си бе обул панталона и обувките и момента нахлузваше пуловер.

— Едно от момичетата, което идва при мен на консултация, е в беда — каза му тя. — Трябва да отида при нея.

— Ще те закарам.

Ръцете ѝ, заети с обличането, изведнъж омекнаха и тя вдигна поглед към него, разбрала в този кратък миг, че го обича.

Не бе задавал никакви въпроси. Не бе настоял за никакви обяснения. Но бе посочил защо иска да помогне. Не седна да я убеждава. Не се оплака от наложените му притеснения.

Точно както в деня, когато казаха, че Тим е починал от страхотна катастрофа, Уърт и сега бе до нея, предлагайки безкористната си подкрепа. Предлагайки себе си.

Тихо и искрено, давайки си сметка, че за повече време няма, каза простичко:

— Благодаря ти, Уърт.

[1] Великолепен (фр.) — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полунощ отдавна бе минало, когато двамата спряха пред къщата на Син. Уърт не я попита дали да я изпраща чак вътре. Той просто го направи и на Син и през ум не й мина да му прави забележки. Той беше този, който отключи задната врата и запали лампите, след като влязоха.

— Дали си толкова гладен колкото мен? — Попита го тя.

— Умирам от глад. Какво имаш за ядене?

— Сега ще видим.

С общи усилия двамата си направиха вечеря от препечени сандвичи.

— По-добри са от оня стек за четиридесет долара — каза презрително Уърт, захапвайки втория горещ и сочен сандвич.

— Почти бях забравила първата част от тази вечер.

— Хубаво. Не бе кой знае колко незабравима. — Те се спогледаха през масата и едновременно избухнаха в смях. — Беше пълен провал — успя да извика той през смях, тупайки се по коленете.

— Съсипах ти килима — изхълца тя.

— Съсипах ти роклята.

— Килимът ти струва хиляда пъти повече. Но то бе нищо в сравнение с това, което си помислих, че съм направила на... Когато се развика като луд, щях да получа удар. Стори ми се, че съм те кастрирала.

С помощта на салфетка той попи избилите в очите му сълзи.

— Тогава изобщо не ми дойде наум какво можеш да си помислиш. А ти си помислила... — Думите му бяха прекъснати от нова вълна смях и той се задъха. — Бедната Син! Трябваше да те предупредя. Понякога кракът ми се схваща през нощта и обикновено това става, когато съм се претоварил без правилна загревка или съм си тръгнал, без да си почина преди това. Но за първи път ми се случва с жена в леглото.

— С удоволствие бих се отказала от тази съмнителна чест.

Когато смехът му най-сетне се поуталожил, той се протегнал през масата и хвана ръката ѝ. Дланите им се долепиха и пръстите се преплетоха.

— Ти беше прекрасна, Син. Наистина прекрасна. — Тя го погледна въпросително и той уточни: — Начинът, по който се справи със ситуацията у Дейвънпортови. Спечели моето огромно възхищение и уважение.

Тя изпусна дълга, уморена въздишка. Смехът преди малко бе изиграл ролята на необходимия отдушник на напрежението, насъбрало се в нея от инцидента с Дейвънпорт. Сега Уърт меко ѝ напомни за него и това има моментален и отрезвяващ ефект.

— Радвам се, че мислиш така, Уърт, но не заслужавам никакви похвали. Цялата се бях разтреперила и се страхувах да не влоша положението.

— Не — каза той и поклати глава. — Ти беше страшна, когато влезе да я видиш.

— Трябва на теб да благодаря за това — напомни му тя.

Когато пристигнаха, положението в дома на Дейвънпортови бе даже по-лошо, отколкото Син бе очаквала. Съседите се бяха събрали на широкия булевард, където цената на всяка къща бе седемцифрено число, и оживено коментираха случая. Няколко полицейски коли се бяха отзовали на сигнала за тревога, който, както се разбра по-късно, Шерил сама бе задействала. Била отчаяна, каза тя на Син, и не знаела какво друго да направи. Тъй като усетила, че губи контрол, това послужило като вик за помощ.

Мистър и мисис Дейвънпорт изглеждаха като че ли повече загрижени за отрицателния отзвук сред обществеността, отколкото за доброто на Шерил.

Когато полицай Бъртън я заведе горе и я представи, мистър Дейвънпорт я запитал коя, по дяволите, е тя и какво право има да се намесва в личните работи на семейството му.

— Аз я повиках — бе отвърнал полицаят.

— Защо?

— Помагах на дъщеря ви да преодолее някои проблеми, мистър Дейвънпорт.

Гласът ѝ бе спокоен, въпреки че гореше от желание да разбере какво става зад заключената врата на момичето.

С надут и властен глас той бе отговорил:

— Ако дъщеря ми има някакви проблеми, тя ще се обърне за помощ към майка си или към мен.

— Явно не го е направила!

— Виж какво, младо момиче...

— Не, ти виж, приятел.

В този момент се бе намесил Уърт, хвана мистър Дейвънпорт за ръката, завъртя го към себе си и му каза, без особено да си подбира изразите, че Син има намерение да убеди Шерил да отвори вратата, независимо дали това ще се хареса на Дейвънпортови или не.

— Ето за какво е дошла и какво има намерение да направи, затова се махайте от пътя ѝ и я оставете да го направи.

Някои от полицаите, включително и полицай Бъртън, се зарадваха, че Уърт се държа твърдо с магната, чиито непоносими обноски ги бяха постреснали малко. Полицай Бъртън кимна на Дейвънпорт, одобрявайки думите на Уърт. Надут като пуяк, той отстъпи встрани и даде път на Син да мине към вратата на дъщеря му.

— Не ми хареса начинът, по който ти говореше — каза ѝ сега Уърт, надигна се от масата и се запъти към хладилника да си вземе кутия мляко.

— Очите ти изпускаха огън.

— Трябваше да му тресна един.

— Радвам се, че не го направи, но ти благодаря, че ми се притече на помощ.

— Помощ, друг път! — каза подигравателно Уърт. — Ако някой въобще е получил помощ, то това беше Дейвънпорт. Помислих си, че още малко и ти сама щеше да го треснеш.

Той напълни повторно чашата ѝ с мляко, както и своята.

— Не очаквам да обсъждаш с мен дилемата на Шерил, Син, но това, което ѝ каза, извърши чудеса. Изглеждаше съвършено спокойна, когато излезе навън и съобщи на онзи задник и мисис Дейвънпорт, че е бременна в третия месец.

Син замислено обхвана с пръсти чашата си.

— Когато ме пусна да вляза вътре, първото нещо, което забелязах, бяха приспивателните хапчета на нощното ѝ шкафче. Не бе взела още нито едно, но ми каза, че предпочита всичките до едно да изпие, отколкото да каже на родителите си за бебето.

Ръцете ѝ трепереха, когато поднесе чашата към устните си.

— Значи в такъв случай ти наистина си предотвратила нещо много лошо.

— Шерил сама го предотврати.

— Да, но ако ти не беше влязла и не ѝ беше говорила, сигурно е щяла да последва инстинкта си.

— Каза ми, че ѝ било все едно дали ще живее, или ще умре. Просто не искала да убива бебето по този начин. — Припомняйки си ситуацията, докато му разказваше, в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Казах ѝ, че това е много благородна и разумна причина, за да не се самоубие човек, но мисля, казах ѝ аз, че си струва да спаси и собствения си живот, независимо от това дали той оправдава надеждите на родителите или не.

Потупвайки коляното си, Уърт се пресегна през масата, хвана я за ръката, вдигна я от стола и повел я около масата, я настани на скута си. Тя сложи глава на рамото му и ръцете му я затвориха в прегръдката си.

— Никога повече не искам да чувам, че не си била добра като консултант. — Гласът му звучеше строго, но докосването по косата ѝ бе съвсем леко, както и целувката, опарила веждата ѝ. — Тази нощ нещата се оказаха съвсем други. Ти просто умееш да напипаш огромната разлика в живота на тези разстроени млади жени. Както вече казах, ти беше прекрасна.

— Не съм толкова прекрасна, Уърт — възрази тя. — Проблемите на Шерил са истински, това е повратен момент в живота ѝ. В сравнение с тях моите са направо смешни. Въпреки това само преди няколко седмици аз се оплаквах от живота и непрекъснато се молах за малко бъркотия в него. Тази вечер видях истинска бъркотия и тя никак не ми хареса. Нищо чудно, че майка ми се ядосваше толкова. Какви егоисти сме понякога.

— Не бъди толкова строга към себе си. Всички ставаме егоисти, когато става въпрос за любов и внимание, Син.

— Точно това е искала и Шерил, нали? Любов.

Уърт кимна.

— Точно това исках и аз — промърмори тя замислено.

Онова неуловимо нещо, което ѝ бе липсвало в живота, се наричаше любов, нещо като улей, през който да излива всичката си

любов, запазена преди известно време само за съпруга — еротична, романтична и прекрасна любов. Обаче и представа си нямаше, че когато намери лекарството, от него ще я заболи много повече, отколкото от самата болест.

— Е, имам си любов колкото си искам — каза тя с повече ентузиазъм, отколкото чувстваше. — От майка ми. От Брендън. — Отдръпна се от рамото му и се усмихна. — И си имам най-добрия приятел, за когото може да се мечтае.

— Да, но не забравяй, че имаш и мен.

— Идиот такъв. — Тя се опита да го перне по главата, но той се наведе и избегна удара. После се изправи на крака, вдигайки я заедно със себе си. — Къде отиваме?

— Да си лягаме. Не изглеждаш кой знае колко възбудена.

— Благодаря!

— Ако най-добрият ти приятел не ти каже истината, кой друг?

— Изтощена съм — призна тя.

— Иди да си облечеш пижамката — каза ѝ Уърт, пускайки я на пода в спалнята. — Аз ще ти оправя леглото.

Тя остави дрехите си закуп на пода в банята и навлече една голяма тениска. После зашляпа боса към спалнята.

— Мушкай се.

Той повдигна завивките и тя се плъзна под тях. Загаси лампата и в стаята стана тъмно. Секунди по-късно дюшекът се огъна под тежестта му.

— Уърт?

— М-м-м?

Той я притисна към гърдите си, галейки я по бузата, по раменете, по гърба.

— Толкова се бях уплашила — проплака тя.

— Шшт, шшт. Знаем. Но се справи като истински професионалист и всички са в безопасност.

— Обичам те.

— Знаем.

— Говоря сериозно. Наистина.

— Знаем. Аз също те обичам, Син.

Искаше ѝ се да му каже, че не знае. Тя не говореше за приятелска любов и на него това трябваше да му стане ясно. Но така удобно се бе

отпуснала в ръцете му, че очите ѝ неусетно се затвориха и тя заспа, без да дава каквито и да било по-нататъшни обяснения.

Когато се събуди на сутринта, Уърт подръпваше с устни ухото ѝ.

— Уърт?

— Позна.

Без да отваря очи, тя се усмихна. Гласът му — толкова тих, толкова близък, толкова скъп за нея — я накара да се почувства ужасно щастлива и тя размърда пръстите на краката си от удоволствие.

— Колко е часът?

— Има ли значение?

— Май не.

— Обърни се. Тази страна е вече готова.

Тя се обърна по гръб. Когато отвори очи, видя, че усмихнатото му лице се е надвесило съвсем близо над нея. Беше небръснат, разрошен и неприлично прекрасен.

Даже и думите му ѝ прозвучаха неприлично, когато каза:

— Страшно обичам да се събуждам до някоя прекрасна секси мацка.

— В такъв случай какво правиш тук?

Той се ухили, избута нагоре краищата на тениската и се загледа в розовата ѝ гола кожа.

— Аха! Точно както си и мислех. Прекрасна и секси.

— Ти си луд!

— Има си причина за това.

— О! Лоши гени ли?

— Чувствам се малко на нокти, защото лежа тук от толкова отдавна, и то с такава ерекция, че...

Тя се престори на учудена.

— Аз пък си помислих, че си вкарал в леглото някой ключ за гуми.

Радвайки се на шеговитите ѝ отговори, той се усмихна лениво.

— Добро утро.

— Добро утро.

Думите ѝ завършиха с тих стон, когато той обхвана гърдта ѝ, стисна леко зърното и го задържа така щръкнало нагоре, за да го поеме

с уста. Всмука го и започна да го търка със зъби, пропускайки връхчето на езика между тях, докато гърбът на Син се изви като лък, а ръцете ѝ трескаво се вкопчиха в разрошената му коса.

Той притисна глава в гърдите ѝ и наболата му брада одраска кожата ѝ. Зацелува я по корема, плъзна устни по чувствителното място между него и нежния кафяв триъгълник и тя се заизвива като змия от страст. Но когато той не спря дотук, а продължи още по-надолу, свенливостта ѝ взе връх.

— Уърт! — изстена тя с несигурен глас и се опита да стисне крака.

Той не ѝ позволи. Известно време Синтия упорстваше, опитвайки се да наложи волята си, но предразсъдъците ѝ бяха лесно победени от нежната му и любеща настойчивост, въздигаща я до непознати за нея висини в изкуството на любовта.

След първата ѝ опустошителна кулминация, оставила я без дъх, Уърт отново започна с езика.

— Уърт, не мога.

— Да, можеш.

И наистина можа. А той все не свършваше. Не спираше да я целува, езикът му отново и отново проникваше навътре до онази интимна точка в нея, която караше адът в утробата ѝ да изригва с мощта на вулкан. Експлозията я остави смазана и трепереща, окъпана в пот и изцедена докрай.

Той я обърна по корем и се изтегна върху нея. Отмятайки мокрите кичури коса, Уърт я зацелува по врата и зашепна в ухото ѝ:

— Винаги съм те харесвал, Син. Още като те видях за първи път, си казах, че си слънчево, лъчезарно и сладко момиченце. Станахме приятели и докато те опознавах по-добре, дори се влюбих в теб. Но не по този начин, аз просто безмерно те уважавах и те обичах. Като вярна и любеща съпруга на най-добрия ми приятел. Никога не съм виждал жена да изглежда по-красива от теб в деня, когато ти дойде от болницата у вас с Брендън на ръце. Възхитих се на проявения от теб кураж, когато Тим загина. Ценях приятелството си с теб дори и след като него вече го нямаше. Нещо между нас продължаваше здраво да ни свързва. Никога не съм си давал труда да се спра и да се запитам какво е то.

Той разтвори краката ѝ и започна да масажира гърба и раменете ѝ.

— После отидохме в Мексико. — Ръцете му се спуснаха от мишниците ѝ надолу по двете ѝ страни и погалиха полумесеците, оформени от притиснатите ѝ в чаршафа гърди. — Кълна се, Син, никога не съм желал жена толкова силно и никога не съм се чувствал толкова виновен за това. Видях те в някаква напълно нова светлина, видях те така, както никога преди това не бях те виждал.

Той я стисна лекичко в талията, ръцете му се поспряха да погаят двете полукълба на задничето и накрая се отпуснаха върху задната страна на бедрата ѝ.

— Ти изведнъж се превърна в най-желаната жена, която някога съм познавал. Престанах да мисля за теб като за вдовицата на най-добрия си приятел и започнах да те гледам като жена, с която отчаяно ми се иска да се любя. Ти бе умна. Интелигентна. Чувствителна и грижовна. Сексапилна и още как! Е, влюбих се! — заключи той простичко.

Отново я обърна по гръб и с тревога забеляза, че бузите ѝ са мокри от сълзи.

— Син?

— Сгреших — каза тя със задавен от емоции глас. — Ти си поет.

Той я притегли в прегръдките си и обсипа лицето ѝ с трескави и бързи целувки.

— О, боже, страшно те обичам!

— Като твой приятел ли?

Телата им се сляха.

— Като мое всичко.

Кухнята представляваше пълна бъркотия. Току-що излязла изпод душа и загърната в хавлия, Син с досада изгледа хаоса от прага и пристъпи вътре. Тъкмо бе започнала да зарежда миялната машина, когато чу резето на задната врата да изщраква. Обърна се тъкмо навреме, за да види как вратата се отваря и вътре влиза Ладония, следвана от Чарли.

— Какво, за бога... — От чинийката в ръцете на Син капеше вода и на пода се събра малка локвичка. — Мислех, че сте още в Мауи.

— Промяна в плановете — информира я Чарли кратко, остави куфарите на пода и побърза да затвори вратата, спирайки хладния есенен въздух, нахлул в стаята заедно с тях.

— И защо?

— За да видим какво става тук — каза Ладония. — Син, какво се е случило?

— Какво искаш да кажеш?

— Вчера се опитах да се свържа с теб в болницата, но оттам ми казаха, че си излязла по-рано от работа.

— Та ти си на меден месец. Защо ти е трябвало да се свързваш с мен?

— Защото бяхме решили да се върнем на континента и да прекараме няколко дни и в Лас Вегас.

— И въпреки че не можахме да се свържем с теб, за да ти кажем, снощи хванахме самолета за Лос Анджелис — допълни Чарли.

— От хотела там пак се опитах да се свържа с теб, но макар че тук е било много късно, теб пак те нямаше. Обаждах се няколко пъти и всеки път оставях съобщения на машинката ти.

— Забравила съм да погледна — каза Син глупаво.

— Къде си била снощи? Опитах се да се свържа и с Уърт, за да питам за теб, но и него не можах да намеря. Тази сутрин се опитах да звънна тук, но телефонът ти даваше заето повече от два часа.

— Ами... Исках... исках да поспя по до късно — заекна тя.

Уърт бе свалил слушалката от вилката по време на една от почивките в утринния им любовен маратон.

— Тогава реших да се обадя в твоята служба за телефонно издирване — каза Ладония — и телефонистката ми каза, че снощи си била търсена от някакъв полицаи.

Чарли отново се включи:

— Ладония едва не припадна, като чу това. Моментално решихме да хванем самолета за Далас, вместо за Лас Вегас.

— О, не е трябвало! — възкликна Син. — Всичко е наред. Повикването от полицията бе свързано с една пациентка от болницата.

— Къде е Брендън?

— Пратих го да спи у Латимърови.

— Слава богу, че си добре — каза Ладония, облягайки се на младоженеца, който не закъсня да я прегърне през кръста. — Поболях

се от притеснение. Не можех да си представя...

Син проследи погледите на новодошлите, които стояха, зинали от изумление, към вратата на кухнята. Косата на Уърт бе още влажна от душа. Когато Син го остави там преди малко, той тъкмо бе започнал да я сапунисва с шампоана. Около кръста си бе увил хавлия, чиято белота рязко контрастираше със загорелия му торс и загорелите крака.

— Добро утро на всички — каза той весело. — Вие двамата какво правите тук? Нещо твърде бързичко го свършихте тоя меден месец, а?

— Уърт... ъ-ъ... Наложих се да... ъ-ъ... остане. Снощи се прибрахме късно. Аз... аз тъкмо се канех да направя малко кафе — каза Син с треперещ глас. — Искате ли да закусите? Или да обядвате? Нахраниха ли ви в самолета? Не съм много сигурна какво има, защото не съм ходила до...

— Така-а — проточи Ладония, прекъсвайки безсмисленото дърдорене на Син. — Може би трябва да ти върна дрънканиците и да повторя проповедта, изнесена ми от теб не много отдавна, за присъствието на мъже в къщата и какви ли не още глупости, но се чувствам много радостна, че най-накрая всичко си дойде на мястото. — Тя вдигна поглед към Чарли. — Печеля.

— Печелиш ли? — попита Син учудено.

— Дължа й сто долара.

— Обзаложих се с него, че двамата с Уърт умираме един за друг, но все още не сте го осъзнали. Излязох права — заяви Ладония с блеснали очи.

— Номерът всеки от вас да си покани гадже даде неочаквано бързи резултати — обади се Чарли.

— Майко! Ти си ни манипулирала по такъв начин?

— Ами като не можете да се оправите сами, кой ви е крив?

— Благодаря ти, Ладония. — Уърт се приближи към Син и обхвана талията ѝ с ръка. — Няма да започна да се извинявам, че прекарах нощта с дъщеря ти, но искам ти и Чарли да знаете, че намеренията ми са почтени. Ще се женим.

— Така ли? — попита Син изненадана. — И кога успя да го решиш?

— Да не би да съм забравил да питам? — Той я обърна към себе си и склучи ръце зад кръста ѝ. — Син, ще се омъжиш ли за мен и ще

станеш ли най-добрата ми спътничка и единствена любов в живота?

Тя обви ръце около врата му и с готовност пое горещината на устните му със своите. Целувката им бе дълга и страстна. Тялото ѝ бе податливо и предусещащо всичките му желания.

Идвайки на себе си, Уърт се отдръпна. С една ръка прихвана хавлията, заплашваща да падне на пода, а с другата стисна ръката на Син и я поведе към вратата. На Ладония и Чарли той каза:

— Ще ви помоля да ни извините, но сме далеч по-добри в това, когато сме насаме.

ЕПИЛОГ

— Тате, още колко има, докато мама излезе?

— Още малко — отвърна Уърт, разрошвайки косата на Брендън.

Все още приятно се стряскаше всеки път, когато Брендън го наречеше „тате“.

Първия път беше скоро след като той и Син се ожениха.

— Знаеш ли, Брендън — бе му казал тогава Уърт с тих глас. — Тим МакКол е твой истински баща.

— Аха, знам, но той е умрял. — Брендън бе извил глава нагоре, за да го погледне, замисли се и лицето му изведнъж светна в усмивка. — Аз просто имам двама татковци. Първият е бил, когато съм бил бебе, а отсега нататък си ти.

— По-добре за теб не би могло да бъде — бе казал Уърт, привличайки го в прегръдката си.

Син, която бе чула разговора, бе отправила загадъчна усмивка над главата на Брендън към съпруга си.

Три месеца след сватбата Уърт научи, че ще става истински баща. Тревожно се бе разхождал пред кабинета на гинеколога — не на Джош Мастърс, — докато Син бе подложена вътре на гинекологичен преглед, потвърждаващ това, което и двамата бяха очаквали с надежда.

Бе реагирал с хлапашка радост — вечерта я заведе на вечеря и същата нощ се любиха нежно и всепоглъщащо, той неспирно шепнеше на нея и на детето в нея красиви и възвишени слова.

С нетърпение чакаше бебето да заеме празната спалня в новия им дом, който бяха купили, след като продадоха къщата на Син и „палата на удоволствията“. Пред всеки, който проявеше готовност да го слуша, той възхваляваше майчинските способности на Син и се впускаше в красноречиви описания на отрочето, което тя носеше в утробата си. Самопровъзгласи се за най-добрия специалист по това какъв живот трябва да води семейството непосредствено преди в него да се появи нов член и отегчаваше всички с енциклопедични — според него — познания по този въпрос.

Ладония му каза, че е най-запаленият баща, когото е срещала в живота си, но той само я притисна към себе си и я обвини, че също е запалена, само че по отношение на Чарли, което в края на краищата си бе чистата истина.

Но въпреки всичките си детинщини, Уърт, както и всички мъже, на които предстои да станат бащи, се смущаваше, дори се страхуваше от тайнството на бременността и раждането. Ето защо в момента съвсем не беше толкова спокоен, колкото се стараяше да изглежда заради Брендън.

Непрекъснато се въртеше на стола си. През минута-две поглеждаше часовника си и тревожно се питаше защо Син се бави толкова в залата за прегледи. Та това си беше един най-обикновен рутинен преглед. Влизаш, излизаш и готово! Затова и Брендън мрънкаше — след прегледа щяха да ходят на кино.

Какво толкова се бавеше? Да не е станало нещо?

Нещо е станало!

— Жаден съм — оплака се Брендън.

— Потърпи още малко. Съвсем малко остана.

— Но мама вече цяла вечност не излиза.

— Да.

Бяха прегледали всички списания в чакалнята, но най-отдолу от купчинката Уърт измъкна един разказ от Библията, който бяха пропуснали да забележат.

— Това ще ти хареса — каза той на неспокойното момче. — Разказва се за един човек, погълнат от кит.

— Йон.

— Браво, страшен си!

Той започна да чете на глас. Но още не бе успял да стигне до мястото, където непокорният пророк попада в корема на кита, когато Син се появи на стъклената врата на залата за прегледи.

Уърт я погледна очаквателно, но за негово най-голямо разочарование, тя отбягна погледа му.

— Готови ли сме за кино? — попита той детето.

Брендън захвърли книжката с библейските разкази, изхлузи се от стола и хукна към вратата. Те го последваха навън.

— Наред ли е всичко? — запита Уърт тревожно.

— Всичко е наред.

Той отвори вратата на колата и Брендън се покатери на задната седалка. Син също направи крачка да го последва, но Уърт ѝ препречи пътя.

— Нещо има.

— Не, нищо няма — настоя тя, твърдо поклащайки глава.

— Син, никак не те бива да лъжеш. Какво има?

— Много неща — каза тя, натъртвайки на думата.

— Тогава защо не ми кажеш поне едно?

— Просто чакам да настъпи моментът.

— Е, моментът настъпи.

Синтия пое дълбоко дъх.

— Ти знаеш колко силно исках да имам дете, дете от теб — каза тя тихо, обгръщайки врата му с ръка.

— Затова ли ме караше да го правим два пъти дневно, а в неделя — три пъти?

Радостта ѝ, скрита в нея под формата на нещастния поглед, зареян някъде в далечината, не можа да издържи на вътрешното напрежение и тя избухна във весел смях.

— Знаеш ли майка колко пъти ми е казвала да внимавам добре какво си пожелавам.

— Защото можеш да получиш повече, отколкото си искала, така ли?

— М-м-м.

Няколко секунди той остана загледан в тайнствено блесналите ѝ очи, после в погледа му бавно започна да просветва разбиране и лицето му се разтопи в радостна усмивка.

— Близнаци?

— Не. Три.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.